

L'ESQUERRA D'UN NOU PAÍS

ELECCIONS 2012
AL PARLAMENT DE CATALUNYA

PROGRAMA ELECTORAL

**GUANYEM
LA INDEPENDÈNCIA**

esquerra
Catalunya *sí*

PROGRAMA ELECTORAL
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA
25 DE NOVEMBRE DE 2012

L'AUTONOMIA QUE TENIM
LA TRANSICIÓ QUE FAREM
LA REPÚBLICA QUE VOLEM

ÍNDEX

PRESENTACIÓ.....	4
EL FULL DE RUTA D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA PER A LA CONSTRUCCIÓ D'UN ESTAT INDEPENDENT 2013-2014.....	
6	
1. EL DRET A DECIDIR PER SUPERAR LA CRISI.....	11
Hisenda Catalana.....	12
Una altra banca és possible.....	15
Catalunya, un nou país industrial.....	17
Cap a una economia del coneixement.....	19
L'oportunitat de l'economia verda.....	20
Una administració que faci les coses fàcils.....	22
Un model comercial equilibrat.....	23
Un turisme sostenible.....	25
Un mercat més democràtic.....	27
Més ocupabilitat.....	29
Els nostres drets laborals i les nostres pensions.....	31
Concertació i diàleg social.....	33
Noves concepcions del treball i de l'empresa.....	35
Catalunya, pol de coneixement del sud d'Europa.....	37
Un nou model d'universitats.....	39
2. LA CATALUNYA DEL BENESTAR I LA IGUALTAT D'OPORTUNITATS.....	41
Un nou Sistema Nacional de Salut i d'Afers Socials.....	42
La salut des de la perspectiva de gènere.....	51
La societat del benestar.....	53
L'educació, eina de vertebració de la societat.....	63
Cultura, fonament de cohesió social.....	68
El català, llengua vertebradora d'una societat plurilingüe.....	72
Esport.....	73
El dret de les dones a l'educació, la cultura i l'esport.....	80
3. LA DEFENSA DEL TERRITORI.....	84
Medi ambient i energia.....	85
Política territorial.....	92
Agricultura.....	105
Societat de la informació.....	108

4. IDENTITAT, REPUBLICANISME I MUNICIPALISME.....111

República

La concreció de la República de Catalunya: el model d'Estat.....	108
L'apoderament ciutadà, la regeneració democràtica i el dret de decidir.....	114
La transparència i la lluita contra la corrupció.....	116
Una administració pública i territorial eficaç i eficient al servei de les persones.....	119
Administració de Justícia.....	122
Les polítiques en matèria de seguretat.....	127
La Llei electoral de Catalunya.....	132
Política municipal.....	134

Drets Civils

El dret de les dones a decidir sobre elles mateixes.....	137
Les polítiques d'immigració.....	142
Polítiques per al col·lectiu LGTB.....	144
La joventut en lluita per un futur més just.....	147
Moviments socials.....	151

Identitat

El català, llengua nacional, oficial i d'ús preferent.....	153
La cultura, fonament de ciutadania i identitat.....	154
L'espai català de comunicació audiovisual.....	164

5. CATALUNYA, NOU ACTOR INTERNACIONAL DE PLE DRET.....167

Unió Europea i política internacional.....	168
Cooperació, pau i solidaritat internacional.....	178

UNA PROPOSTA DE CATALUNYA AL MÓN

EL FULL DE RUTA D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA PER A LA CONSTRUCCIÓ D'UN ESTAT INDEPENDENT 2013-2014

Catalunya vol fer una proposta al món. Una proposta radicalment democràtica, basada en el dret a decidir, una proposta que posa la sobirania popular al centre de la construcció social i nacional. Catalunya té l'oportunitat de constituir el primer Estat del segle XXI: un Estat basat en la sostenibilitat social, mediambiental i econòmica. Un Estat compromès amb la participació, la democràcia i el dret de decidir. Un Estat federat amb la Unió Europea. El primer Estat del món constituït pensant en el futur.

Som davant d'una oportunitat única. El procés d'emancipació nacional s'ha accelerat arran del rebuig de l'Estat espanyol al nou model d'encaix proposat pel poble català amb l'Estatut d'Autonomia de 2006, amb el moviment de consultes populars i, molt especialment, amb la manifestació del passat Onze de Setembre, que ens situa en un nou escenari.

Som davant d'una oportunitat que només es presenta una de cada moltes generacions. L'oportunitat de construir un nou país; l'oportunitat del poble català de ser protagonistes de la nostra història; l'oportunitat de posar la política al centre del debat públic; l'oportunitat de construir una societat millor basada en la justícia social i l'equitat; l'oportunitat de reafirmar el nostre compromís amb la democràcia, amb la pau, i amb Europa.

Esquerra Republicana entén que el procés que s'ha encetat i que ha de permetre la independència de Catalunya és l'inici del camí cap a la independència i la reunificació nacional i federal dels territoris que configuren els Països Catalans.

Som davant d'una oportunitat que, precisament per l'excepcionalitat, l'entusiasme i la força de la nostra demanda, ens obliga a accelerar els processos cuidant que, en totes les etapes, s'actui escrupolosament i en benefici del país, ni precipitadament, ni de manera excessivament lenta ni, evidentment, buscant la petitesa dels rèdits electorals dels partits.

Cal reconèixer molt especialment la contribució, en aquest procés, de la societat civil catalana per acompanyar la majoria social i els partits tradicionalment autonomistes en la seva evolució cap a l'independentisme. Centenars d'entitats, durant la dictadura franquista i les tres dècades d'autonomisme, han posat al centre de la seva agenda la recuperació de les llibertats nacionals, primer, i han fet que Catalunya hagi posat rumb a l'estat propi, després. Pel seu paper determinant en la convocatòria de la manifestació de la passada Diada, cal fer un reconeixement a l'Assemblea Nacional Catalana (ANC).

En aquest sentit, ERC afirma els punts programàtics que l'ANC ha fet arribar als partits polítics, assumint el compromís amb la gent que es va manifestar en la Diada d'enguany, en el seu clam perquè Catalunya esdevingui, al més aviat possible, un nou estat dins la UE:

- 1) La sobirania de Catalunya resideix en el poble català. El poble català és qui s'ha de consultar a l'hora de decidir la relació política que vol establir amb la resta de pobles i estats del món.
- 2) Ens posarem a treballar immediatament perquè, en la propera legislatura, se celebri un referèndum per tal que Catalunya esdevingui, al més aviat possible, un nou Estat independent d'Europa.
- 3) Si aquesta és la voluntat del poble, treballarem conjuntament amb la resta de grups polítics perquè el procés de constitució del nou Estat independent sigui el més consensuat i participatiu possible, i esdevingui l'Estat de tots els catalans i catalanes.

D'altra banda, tal com expressava el Parlament de Catalunya, en la Resolució 742/IX aprovada el dia 27 de setembre de 2012:

Des de la seva represa al segle XIX, el catalanisme ha formulat diferents propostes polítiques amb l'objectiu de garantir la pervivència de la llengua i la nació catalanes, afavorir el progrés econòmic i el benestar dels seus ciutadans. Bona part d'aquest catalanisme ha volgut trobar durant molts anys un encaix de la nostra realitat nacional al si de l'Estat espanyol mitjançant l'aportació d'estabilitat econòmica i regeneració en les formes de Govern, a canvi del reconeixement de la nostra llengua, la nostra cultura i un cert nivell d'autogovern, diferent en funció del període històric. Hi ha hagut, també des del catalanisme, una proposta que ha plantejat una redefinició complerta de l'Estat espanyol per a basar la seva font de legitimitat en la unió voluntària de diferents nacions que s'haurien de reconèixer entre elles en un pla d'igualtat. Igualment, ja des dels seus inicis, el catalanisme polític ha comptat amb partidaris de l'Estat propi, entenent que era en el concert de les nacions on Catalunya trobaria un marc de relació estable i de bon veïnatge amb la resta de pobles de la Península Ibèrica i d'Europa.

En els darrers trenta anys, una part majoritària del catalanisme ha intentat vehicular el seu progrés nacional, desenvolupament econòmic, cohesió social i aprofundiment democràtic a través de la participació a l'Estat Espanyol. Malgrat els avenços assolits respecte a la situació viscuda sota el franquisme, el balanç d'aquest període és clarament insuficient de cara als reptes de futur que tenim com a societat. Les propostes d'acord que han significat els estatuts d'autonomia de 1979 i 2006, la col·laboració amb l'entrada a la Unió Europea i a l'euro, la contribució a la modernització econòmica i al progrés democràtic, han topat amb una clara voluntat de recentralització i de laminació de l'autogovern -expressada amb les continuades invasions competencials i, de forma molt significativa, amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'Autonomia de 2006-, l'incompliment dels compromisos continguts en els diferents acords entre Catalunya i l'Estat Espanyol, una inversió en infraestructures molt menor al pes econòmic sobre el conjunt de l'Estat, el menyspreu i l'assetjament contra la llengua i la cultura catalanes i un dèficit fiscal continuat durant aquest període equivalent anualment al 8% de la creació de riquesa que avui posa en perill la cohesió social i el progrés econòmic.

Amb l'objectiu de constituir l'Estat català, la República de Catalunya, aquest document defineix les accions que Esquerra Republicana de Catalunya vol promoure, des del Parlament i el Govern de la Generalitat, si guanya les properes eleccions al Parlament, que se celebraran el proper 25 de novembre de 2012.

La proposta d'Esquerra Republicana es basa en la construcció d'un procés basat en tres agendes simultànies: l'*agenda nacional*, l'*agenda internacional* i l'*agenda espanyola*, que utilitzi les vies democràtiques que estan al nostre abast per fer la convocatòria d'un referèndum¹ per a la independència. Les agendes tindran dues fases: la *fase referendària*, que s'iniciarà l'endemà de les eleccions del 25 de novembre, fins a la celebració del referèndum; i la segona fase, que comprèn el *procés constituent*.

AGENDA NACIONAL

• Objectius:

Fase referendària:

1. Establir els mecanismes i les vies d'entesa per a la celebració d'un referèndum per a la independència, primer en el marc de la legislació catalana i estatal i, si l'Estat s'hi oposa i no és possible, en el marc de la legislació internacional, com a molt tard fins al desembre de 2013.
2. Convocar un *referèndum per a la independència de Catalunya* per al 2014 i consolidar la majoria social per guanyar-lo.
3. Constituir una *comissió promotora del diàleg nacional* per informar sobre el procés democràtic, que incorpori representants dels territoris dels Països Catalans.

Fase constituent:

4. Promoure el debat sobre el nou Estat basat en el marc de *la comissió promotora del diàleg nacional*.
5. Elaborar un *Pla de contingències* per garantir la continuïtat en la prestació dels serveis públics, l'ordre, la seguretat jurídica i l'estabilitat econòmica.
6. Incorporar els elements constituents que fan referència al conjunt de la nació catalana, com també establir polítiques de cooperació amb els territoris dels Països Catalans de caràcter polític, econòmic, social i cultural.

L'etapa que s'obre amb les eleccions del 25 de novembre, i que es tancarà amb l'aprovació de la Constitució de Catalunya, s'ha de bastir a partir d'un debat liderat pel Govern de la Generalitat i acompanyat pel conjunt de la societat catalana, i amb representació dels Països catalans, que es portarà a terme en una *comissió promotora del diàleg nacional*.

Per a la celebració del referèndum, d'acord amb el principi democràtic universal, el poble de Catalunya exercirà el dret de decidir: o bé en el marc de la legislació vigent espanyola, o bé, en el cas que la legislació sigui interpretada contràriament al principi democràtic, apel·lant directament al dret i la legalitat internacionals com ja ha succeït en alguns casos recentment. Esquerra Republicana fa una crida a resoldre el procés de constitució de l'Estat català mitjançant la voluntat política i democràtica. Amb el procés d'independència de Catalunya, Espanya té l'oportunitat d'iniciar un projecte propi, de superar la seva història i demostrar el seu compromís amb la democràcia. En el cas que l'exercici del dret a decidir fos impedit o bandejat, el Parlament de Catalunya, legalment constituït, bo i apel·lant al principi democràtic internacional, declararia unilateralment la independència.

Fins avui, l'Estat espanyol ha negat qualsevol diàleg i la possibilitat de la consulta al poble català sobre el seu futur. Malgrat aquesta negativa, cal insistir en el diàleg amb Espanya per fer més evident encara, en l'àmbit nacional, l'atzucac en què es troba la Catalunya autonòmica; això servirà per reforçar la legitimitat de la proposta catalana. Insistirem en el diàleg amb Espanya perquè Catalunya sempre optarà per la democràcia i el respecte a la legalitat, catalana, espanyola o internacional. I, finalment, perquè arribarà un moment en què s'haurà de negociar de forma operativa la separació, de comú acord.

En un primer període, entre el 25N i la celebració del referèndum per a la independència, l'agenda nacional se centrarà en el debat sobre l'Estat propi, que ha de ser, alhora, un procés de deliberació i d'informació sobre les dues etapes del procés.

És clau que totes les persones que tinguin una vinculació familiar o afectiva a Espanya puguin sentir-se incloses en el procés i, en aquest sentit, cal treballar sempre en positiu cap a la doble vinculació: en les múltiples lleialtats i en l'entusiasme de la regeneració democràtica, política, social i econòmica que suposa el procés de construcció de l'Estat català. Cal insistir en la idea que, en aquest procés, els catalans d'origen espanyol han de decidir projectant-se cap al futur i que, en cap cas, no hauran de renunciar a la seva identitat ni vinculació amb Espanya.

- Constitució d'un fòrum estable en la *comissió promotora del diàleg nacional* en el qual es puguin posicionar els principals actors econòmics, socials i cívics amb relació a la construcció de l'Estat català, amb participació de representants dels territoris dels Països Catalans. Aquest fòrum ha de fomentar el debat no només entre la societat civil organitzada, sinó també entre la ciutadania. A cada poble i a cada barri de totes les ciutats catalanes, tothom ha de tenir l'oportunitat d'expressar i esvaïr dubtes sobre el procés.
- Publicació del *Llibre blanc sobre el referèndum per a la independència*, que recollirà les principals claus del debat nacional amb l'objectiu que tots els votants tinguin la màxima informació sobre el procés, i que es distribuirà al màxim nombre de llars del país.

En la fase constituent, la societat catalana ha d'iniciar un nou debat, en la *comissió promotora del diàleg nacional*, per definir el nou model de país, d'institucions, de model democràtic, d'activitat econòmica, de relacions socials i de ciutadania, del vincle i reunificació amb els territoris de la nació, entre d'altres.

- Inici d'un procés participatiu per a l'elaboració de la Constitució Catalana en què una majoria significativa de les persones residents a Catalunya expressessin quin és el seu model de país.

AGENDA INTERNACIONAL

- **Objectius:**

- Fase referendària:**

1. Aplicar el principi democràtic internacional per convocar un referèndum per a la independència –o declarar unilateralment la independència per part del Parlament de Catalunya, en última instància–, com a molt tard el 2014.
2. Defensar i aplicar el dret a la successió d'Estats en el marc del federalisme europeu. Catalunya serà un nou Estat membre de la UE mitjançant l'ampliació interna de la UE.
3. Legitimar internacionalment la causa catalana davant de l'Estat espanyol mitjançant un pla d'influència i de comunicació internacional.
4. Constitució d'un grup d'observadors internacional que validi el procés. Es farà la sol·licitud de participar en aquest grup a les institucions i personalitats.
5. Aprovació d'una gira internacional del president de la Generalitat i del Parlament de Catalunya en les dues etapes del procés –la prèvia i la posterior al referèndum.
6. Garantir la seguretat jurídica de les inversions i els interessos internacionals a Catalunya.

- Fase constituent:**

7. Aconseguir els suports necessaris per al reconeixement de l'Estat català, a la UE, les NNUU i altres organismes internacionals.
8. Assegurar la presència de les multinacionals a Catalunya durant tot el procés i garantir-ne el seu paper d'actors clau com a elements d'estabilització econòmica.

En l'àmbit internacional cal visualitzar que el sobiranisme és, avui, al centre sociològic com a conseqüència de l'esgotament del marc autonòmic, en un procés en el qual l'Estat espanyol ha negat reiteradament l'encaix de Catalunya i ha bandejat les seves necessitats i demandes legítimes i democràtiques; en un procés en què l'Estat espanyol ha optat clarament per la construcció d'un únic pol polític i econòmic autocentrat a Madrid, ha negat Catalunya com a subjecte polític i nacional i ha incomplert reiteradament qualsevol tipus d'acord polític o econòmic; en un procés en què l'Estat espanyol ha volgut eliminar la realitat cultural, històrica i lingüística.

Aquest fet, obvi per a la majoria dels catalans i les catalanes, ha de ser visible internacionalment per posar en evidència l'antidemocràtica posició espanyola i la situació de tensió política generada en no oferir cap sortida democràtica a Catalunya. Aquesta situació de tensió política, legítima una sortida democràtica unilateral per part del poble de Catalunya mitjançant el dret de decidir; és a dir, amb la convocatòria d'un referèndum –o de declaració unilateral per part del Parlament de Catalunya, en última instància– d'acord amb el principi democràtic universal (el dret a l'autodeterminació actualitzat en el context social i econòmic del segle XXI, que compta amb precedents en el marc de la jurisprudència internacional).

En el marc de la UE, Catalunya esdevindrà un nou Estat membre de la UE de forma automàtica, atès que succeirà l'Estat Espanyol en drets i obligacions europees d'acord amb els principis

democràtics del federalisme institucional i polític europeu. És el que es coneix com a *ampliació interna de la UE*. No hi ha cap norma ni tractat europeu que ho impedeixi, i té la seva base en el principi democràtic fundacional de la Unió Europea.

La propera legislatura al Parlament de Catalunya serà la del dret de decidir el nostre futur com a país. I ho farem democràticament. Exercirem la democràcia per assumir la llibertat nacional. I contra la democràcia no hi ha cap norma jurídica interna que s'hi pugui oposar. Brandar la Constitució Espanyola com a límit de les nostres aspiracions democràtiques no pot ser l'excusa per negar l'expressió de la sobirania democràtica universal.

És estratègic, en aquest punt, assegurar la presència de les multinacionals a Catalunya durant tot el procés i garantir-hi el seu paper d'actors clau com a elements d'estabilització econòmica, protegint la seguretat jurídica de les inversions a Catalunya.

AGENDA ESPANYOLA

- **Objectius:**

- Fase referendària:**

- 1. Promoció contínua del diàleg amb l'Estat espanyol per celebrar, amb el màxim consens, un referèndum per a la independència.

- Fase constituent:**

- 2. Establir els mecanismes per a la negociació del repartiment dels actius i passius de l'Estat espanyol i l'Estat català.

Tot i la impossibilitat d'encaix amb Espanya, hem de demostrar que la manca d'entesa no és per la nostra voluntat. Espanya té l'oportunitat de definir el seu projecte. Té l'oportunitat de trencar amb la seva història i de reconstruir-se basant-se en el respecte democràtic a les decisions dels altres pobles.

En l'agenda espanyola, Catalunya opta pel diàleg amb l'Estat espanyol. El punt de partida és Catalunya com a subjecte polític i la seva decisió com a poble en la seva relació amb Espanya. És per això que demanarem l'autorització per a l'exercici del dret de decidir i per a la convocatòria d'un referèndum. Però una vegada negada, iniciarem el procés democràtic de forma unilateral, entenent que l'única manera de superar els marcs legal i institucional espanyols vigents és amb més democràcia, aplicant l'ordre i la legalitat internacionals. Una vegada feta la declaració d'acord amb el principi democràtic, negociarem la separació amb l'Estat espanyol.

1. El dret de decidir per superar la crisi

La crisi econòmica iniciada ara ja fa cinc anys no només ha suposat una contracció de l'activitat econòmica i una destrucció d'ocupació de dimensions poc comparables amb les observades en les últimes dècades, sinó que també ha posat en evidència tot el conjunt de fortaleces i de limitacions de l'economia catalana. El model de creixement català ha seguit, tot i que amb matisos, els paràmetres de desenvolupament de l'economia espanyola: un creixement econòmic excessivament fonamentat en una demanda interna alimentada per un creixent i continuat endeutament amb l'exterior. D'altra banda, un creixement continuat que ha estat de caràcter extensiu: en els últims vint anys, hem estat capaços de generar un gran nombre de llocs de treball, però generalment de baix requeriment formatiu i de molt baixa productivitat. A grans trets, podríem dir, doncs, que hem crescut més per un creixement continuat del 'consum a crèdit' que no pas perquè haguem estat capaços de fer funcionar més bé la nostra economia.

Tota anàlisi vol, evidentment, matisos: és obvi que l'economia catalana presenta trets diferencials que la fan força més resistent a l'actual crisi que l'economia espanyola. El matís principal el trobaríem en el pes de la nostra economia productiva –fonamentalment, indústria i serveis associats, comerç i turisme–, que representa més de tres quartes parts del nostre PIB i que està compost majoritàriament per micro, petites i mitjanes empreses que han estat capaces d'aguantar l'embat de l'actual crisi econòmica de forma admirable. El símptoma més evident d'aquesta capacitat de resistència el trobem en el comportament de les nostres exportacions, que han crescut a un ritme anual del 15 per cent des del 2010 i han compensat el progressiu debilitament del mercat de consum espanyol. En els últims vint anys, també, hem estat capaços de fixar les bases per al desenvolupament d'una economia basada en el coneixement: si ens fixem en la capacitat d'atracció de fons europeus o en els índexs de productivitat científica, el sistema de recerca i innovació català ha estat capaç de situar-se en una posició de lideratge al sud d'Europa. Disposem, per tant, d'unes condicions relativament favorables per iniciar una recuperació que necessàriament ha de passar per un nou model de desenvolupament.

No obstant, la capacitat d'aprofitar aquesta oportunitat per reinventar-nos estarà totalment condicionada pels instruments polítics que tinguem al nostre abast. Disposar d'un nou Estat, mitjançant el qual definir una política laboral pròpia, incentivar les nostres exportacions, definir els sectors industrials prioritaris pels quals optem o condicionar de la manera que ens sigui més favorable la definició de les polítiques europees en els diversos àmbits econòmics, esdevé una prioritat no només necessària sinó cada vegada més urgent.

La independència sempre ha estat econòmicament desitjable per a Catalunya com a única sortida realista i pragmàtica per posar fi a un espoli fiscal i a una discriminació sistemàtica que ha suposat un llast per al nostre propi desenvolupament. L'actual situació de crisi ho ha posat en evidència per primera vegada a ulls de molts catalans. Però en la definició d'aquest nou Estat, d'aquest nou país, també tenim una oportunitat única que no podem desaproveitar: construir les bases d'un nou model de desenvolupament econòmic i de societat. Per a ERC, disposar dels instruments i les eines d'un nou Estat suposa posar fi a una discriminació sistemàtica, però també tenir l'oportunitat de demostrar-nos que un altre model econòmic és possible: capaç de generar una economia més pròspera i més justa que faci possible l'assoliment de la plena igualtat d'oportunitats entre els seus ciutadans. Les propostes que oferim a continuació, doncs, són una invitació a exercir el dret de decidir el futur model català de desenvolupament: una oferta que esperem que sigui prou il·lusionadora i creïble per arribar a ser majoritària.

LA HISENDA CATALANA

L'autonomia que tenim

Catalunya aporta cada any més de 16.000 milions d'euros a la hisenda espanyola que no retornen en forma de prestacions o serveis públics als seus ciutadans. Aquest espoli fiscal, segons les balances fiscals estimades pel Govern aquest mateix any, té un caràcter estructural en la mesura que s'ha mantingut al voltant de la mitjana del 8 per cent del PIB català des de 1986, cosa que significa que, malgrat que les successives reformes del model de finançament incorporessin millores puntuals, no han solucionat el problema de fons que hipoteca l'economia catalana.

Aquest espoli fiscal té conseqüències clarament lesives sobre el nostre desenvolupament econòmic i el nostre benestar present i futur com ara haver de suportar uns tipus marginals màxims a l'IRPF superiors al 50 per cent i entre els més alts del món, al mateix temps que apliquem polítiques de contenció de la despesa i de retallada en múltiples partides que conformen les polítiques socials de la Generalitat. També cal dir que la nostra pressió fiscal efectiva –el que realment paguem sobre el que genera la nostra economia– no és tan alta com podríem esperar per a aquests tipus impositius. Això és a causa de l'enorme frau fiscal que hi ha que, segons diverses estimacions, afecta a més del 20 per cent del PIB català i fa que el nostre sistema fiscal sigui més injust: són els grans capitals i les grans empreses els qui, en bona mesura, en són responsables. Però, malauradament, ni aquest problema podem solucionar si no gestionem els nostres impostos.

En aquest sentit, Catalunya ja fa temps que ha esgotat la via dels pactes amb l'Estat espanyol: tenint en compte els precedents històrics recents i l'actual crisi del deute espanyol, és completament irreal pensar que encara hi ha qualsevol remota possibilitat de pacte mínimament satisfactori. Cal preparar-se, doncs, per exercir unilateralment el dret de decidir sobre els nostres impostos: serà una de les claus de volta –la més important, probablement– a l'hora de determinar l'èxit de la Catalunya independent.

Mentrestant, cal aprofitar el nostre petit però no menyspreable marge fiscal i de gestió pressupostària per tal de repartir d'una manera més equitativa els costos de l'actual crisi econòmica. Fins ara, el Govern de la Generalitat ha aplicat una política pressupostària amb el suport implícit del Partit Popular que no ha anat precisament en aquesta direcció. Hi ha alternatives, també, en la manera de gestionar els últims pressupostos autonòmics de la història de Catalunya.

La transició que farem

De camí cap a la Catalunya independent ens cal vetllar fonamentalment per dues coses pel que fa a la nostra hisenda: (A) la construcció d'una hisenda catalana capaç de gestionar autònomament i de forma més eficaç el conjunt d'impostos que avui en dia paguem els catalans i (B) aplicar una política pressupostària que descansi menys sobre les espatlles dels qui més pateixen la crisi.

A – La construcció de la hisenda catalana

Per tal de constituir una hisenda catalana capaç de recaptar tots els impostos, es planteja una agenda en tres fases que caldrà desenvolupar en els pròxims dos anys.

- Assumpció de les competències delegades o no exercides encara –oficines liquidadores, recaptació via executiva i els Tribunals econòmicoadministratius, per exemple– i desplegament efectiu del conveni signat amb les diputacions provincials. Cal que l'Agència Tributària de Catalunya assumeixi totes les competències que li són pròpies i coordini el conjunt dels recursos econòmics i humans disponibles de les administracions d'àmbit estrictament català el primer semestre de 2013.
- Incidir en el desplegament del consorci tributari previst en l'article 204.1 de l'Estatut entre l'Agència Tributària de Catalunya i l'Estat, mitjançant l'Agència Estatal d'Administració Tributària abans de finalitzar el 2013; o bé, de forma alternativa, negociar un traspàs de competències per la via de l'article 150.2 de la CE entre les dues administracions tributàries i previst en la Llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya. Es consideren vies per vehicular una delegació competencial *de facto* mitjançant la legalitat vigent, com a mecanisme per guanyar legitimitat internacional de cara a accions posteriors de tipus unilateral.

- Assumpció de la totalitat de competències per part de l'Agència Tributària de Catalunya, que esdevindria l'única agència tributària de Catalunya a partir del 2014. Tots els recursos materials i humans dependents actualment de l'Estat haurien de ser traspassats a la Generalitat de Catalunya, que els assumiria mitjançant l'Agència Tributària de Catalunya. En qualsevol cas, el Govern aprovarà prèviament un pla de contingència per poder exercir amb garanties el conjunt de competències tributàries únicament amb recursos propis de la Generalitat i les diputacions provincials en el cas que hi hagués dificultats o demores en el procés de traspàs per part de l'Estat.

B – Pressupostos justos

Tot i el poc marge pressupostari de què disposa la Generalitat, cal reorientar la seva política cap a una distribució més equitativa de les càrregues fiscals i dels ajustos de despesa. Aquestes mesures, però, necessiten recursos addicionals que només poden venir d'una distribució més solidària del cost de la crisi, en el sentit que, als sectors econòmics i socials que gaudeixen de més benestar, cal demanar-los un esforç més gran –especialment durant aquest període. Necessitem recursos addicionals per mantenir el nivell i la qualitat dels serveis públics fonamentals i eliminar la doble tributació que hauran de patir els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, per exemple, en la compra de medicaments. Cal, doncs, que els propers i darrers pressupostos de la Generalitat autonòmica incorporin les següents mesures, capaces de generar ingressos addicionals de gairebé 1.000 milions d'euros:

- Nou impost sobre els dipòsits de clients de les entitats de crèdit, com a impost propi de la Generalitat de Catalunya i de caràcter finalista. El rendiment derivat d'aquest impost quedaria afectat principalment per finançar les polítiques públiques d'habitatge i de reactivació econòmica.
- Creació d'una nova taxa per l'aprofitament especial del domini públic per a l'accés a caixers automàtics d'entitats de crèdit.
- Modificació de l'Impost sobre el Patrimoni, rebaixant el mínim exempt i fixant-lo en 500.000 euros.
- Derogació de la Llei 3/2011, de 8 de juny, última reforma de l'impost sobre successions i donacions que ha entrat en vigor aquest 2012 i que beneficia fonamentalment les rendes més altes.
- Modificació de la Llei 16/2000, amb relació a la base imposable de l'Impost sobre Grans Establiments Comercials, tipus de gravamen i les bonificacions que hi ha. Cal fer efectiu i adaptar a la legislació vigent un impost recorregut sense èxit al Tribunal Constitucional.
- Noves vies d'imposició ambiental que gravin l'emissió de gasos contaminants o bé la producció de residus nuclears, per exemple.
- Noves vies d'imposició sobre la distribució de productes de consum poc saludables, en la línia d'instruments fiscals similars en l'àmbit europeu: que gravin consums poc saludables i actuïn sobre la fase de venda majorista.
- Suprimir la taxa sobre els actes preparatoris i els serveis accessoris de millora de la informació inherents al procés per a la prescripció i dispensació de medicaments i productes sanitaris mitjançant l'emissió de receptes mèdiques o ordres de dispensació.

La República que volem

Amb les competències fiscals i pressupostàries d'un Estat podríem bastir un sistema més just i més eficient. És per avançar cap a aquest nou sistema, en bona part, que fa temps que som independentistes. La definició de les nostres principals polítiques en matèria tributària serien les següents, a més de les propostes fiscals que consten en altres àmbits sectorials del programa:

A – Pla de xoc contra el frau fiscal

Una de les primeres mesures fiscals que haurà d'aprovar la hisenda catalana és la lluita contra un frau fiscal que amenaça la sostenibilitat i l'equitat del sistema. Cal que la hisenda catalana suposi un increment de l'eficiència recaptatòria com a via per garantir unes polítiques públiques més ambicioses en tots els àmbits i consolidar un nou Govern creïble, solvent i just. Si el 2014 fóssim capaços de reduir tan sols un 10 % el frau fiscal que hi ha a Catalunya, generariem ingressos addicionals per un valor d'aproximadament 2.000 milions d'euros.

B – IRPF

Adaptar l'actual Impost sobre la Renda de les Persones Físiques perquè es mantingui com el principal instrument de redistribució del nostre sistema fiscal i faciliti l'adopció d'un nou model de desenvolupament.

- Amb la finalitat de facilitar l'autoocupació professional, permetre l'ajornament fins a un màxim de 5 anys dels rendiments per activitats econòmiques de les persones que es donin d'alta de la Seguretat Social en règim d'autònom.
- Eliminar el sistema d'Estimació Objectiva (mòduls) i millorar la gradació de gravamen de l'Estimació Directa. El sistema de mòduls resulta ineficient i lesiu sobre els interessos dels autònoms i petits emprenedors.
- Reducció progressiva del tipus marginal de gravamen màxim total –comptabilitzant els actuals tipus estatals i autonòmics– sobre les rendes del treball per sota del 50 per cent.
- Establir una nova deducció en el tram estatal de l'impost –complementària amb les deduccions al tram autonòmic– en les despeses de lloguer d'habitatge habitual per tal de fomentar la cultura del lloguer, en detriment de la propietat de l'habitatge.
- Incentivar el mecenatge cultural mitjançant desgravacions fiscal per aquests conceptes, com també introduir un tracte preferencial pels rendiments d'activitats econòmiques vinculats a la producció cultural i l'activitat acadèmica com a factor d'atracció de professionals liberals d'alta qualificació al nostre país.
- Incrementar el gravamen dels rendiments de capitals a curt termini. Augment al 25 per cent dels rendiments de l'estalvi amb un període de generació inferior als 2 anys com a mesura desincentivadora.
- Limitar i evitar, en la mesura que sigui possible, l'establiment d'altres noves deduccions que disminueixin la capacitat recaptatòria i redistributiva de l'impost, especialment, i en particular de les que responguin a despesa privada substitutiva o complementària de les prestacions ofertes per les actuals polítiques públiques que conformen el nostre estat del benestar.
- Establir un sistema de Declaració sobre la Renda que integri de forma molt més exhaustiva la declaració del patrimoni personal i dels familiars directes, com a via per detectar el frau fiscal.
- Establir sistemes de publicitat i transparència de les principals dades de la Declaració de Renda i el Patrimoni dels càrrecs públics i electes amb la consideració d'"alt càrrec", en la mesura que entenem que són servidors públics, com també l'homogeneïtzació de les dietes exemptes de tributació amb la resta de treballadors.

C – Imposició sobre els rendiments del capital

Caldrà corregir, progressivament i en consonància amb el marc europeu, el biaix cap a l'excés de gravamen sobre el treball, amb la introducció de noves figures que incrementin el gravamen sobre els rendiments del capital:

- Deixar sense efectes, a Catalunya, la Llei espanyola 35/2003, de 4 de novembre, d'Institucions d'Inversió Col·lectiva (SICAV), per evitar l'actual desviació de la tributació –legal però impròpia amb els seus objectius originals–, i la conseqüent disminució de recursos públics. Paral·lelament, instar les institucions europees a l'homogeneïtzació del marc fiscal d'aquest tipus d'institucions.

- Aplicar una taxa sobre transaccions financeres, sumant-nos al total d'onze països de la UE que ja han acordat, recentment, avançar en solitari en la creació d'aquesta nova taxa, que té com a objectiu frenar l'especulació i fer que la banca assumeixi part dels costos de les crisis.

D – Impost de Societats

Utilitzar l'Impost sobre Benefici de les Societats com un dels principals instruments de política econòmica: per al foment i la reactivació de l'economia productiva del país i d'un model de desenvolupament econòmic més sostenible. De manera que s'incorporin:

- Incentius fiscals a la inversió en RDI, preferentment en les àrees que més interessin el país, amb un accent especial en el desenvolupament d'energies alternatives que redueixin la nostra dependència energètica.
- Incentius fiscals a la internacionalització de les empreses catalanes, preferentment a les activitats orientades a la multilocalització –inversió directa a l'exterior– a mercats fora de la Unió Europea per tal de reduir-ne la nostra dependència comercial.
- Facilitats fiscals per a l'autofinançament. Davant de l'actual restricció de crèdit, la definició de l'impost ha de facilitar la reinversió productiva dels beneficis empresarials, ja sigui mitjançant deduccions a la reinversió o permetent l'amortització accelerada de noves inversions.
- Incentius fiscals a les empreses capaces de generar nous contractes indefinits i que inverteixin en la formació contínua dels treballadors, com a estratègia per incentivar la creació de nova ocupació de qualitat i la millora del nostre mercat laboral.
- Tipus de gravamen que comportin una discriminació positiva efectiva –no únicament nominal– de les micro, petites i mitjanes empreses, com també establir un règim fiscal diferenciat i preferent per a les fórmules empresarials que conformen l'anomenat *tercer sector* –cooperatives i altres fórmules jurídiques no mercantils.
- Declaració societària integral: establiment de l'obligatorietat de presentar amb la declaració de l'impost el conjunt de participacions empresarials dels principals accionistes de l'empresa, com a via per minimitzar l'evasió i l'elusió fiscal.

E – Imposició sobre el consum

En termes generals, reduïrem la pressió fiscal sobre el consum en la mesura que afecta als ciutadans de menor renda i, per tant, més afectats per la crisi. Ho volem fer mitjançant la modificació de les seves dues principals figures tributàries:

- Establiment d'un tipus general d'Impost sobre el Valor Afegit inferior al 20 per cent, equiparant-nos a França i Alemanya.
- Increment progressiu dels tipus impositius dels impostos especials sobre el consum de l'alcohol, el tabac i els hidrocarburs fins a equiparar-nos amb la mitjana europea, en la mesura que graven consums amb efectes econòmics i socials clarament negatius.

UNA ALTRA BANCA ÉS POSSIBLE

L'autonomia que tenim

A conseqüència de la crisi financera internacional, el Govern espanyol inicià mitjançant el Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB), a partir del 2009, un procés d'intervenció que pretenia evitar el col·lapse del sistema financer espanyol i garantir una millora de l'accés al crèdit. Fins ara, podem dir que el procés no ha aconseguit assolir plenament cap dels dos objectius plantejats. En primer lloc, les reestructuracions financeres derivades o incentivades pel FROB no només no han aconseguit reduir el risc d'insolvència de les entitats resultants, sinó que han augmentat la gravetat del problema –l'exemple més paradigmàtic el trobem en el cas de la constitució de Bankia– després que s'hagi destinat un volum de recursos públics gens menyspreable –en termes relatius, una quantia molt superior a la mitjana dels països europeus. D'altra banda, veiem que no s'ha garantit

una millora efectiva de l'accés al crèdit: a tall d'exemple, la patronal de la petita i mitjana empresa catalana (PIMEC) publicava fa poques setmanes els resultats d'una enquesta entre els seus socis, segons la qual el 30,1 per cent haurien creat llocs de treball en cas de rebre el finançament que necessitaven.

Addicionalment, el FROB, en la mesura que ha fomentat processos de fusió i la conversió de gairebé totes les caixes d'estalvi, també suposa una seriosa amenaça a la pervivència d'un sistema financer català i a l'arrelament i la vinculació al país i a àmbits històrics d'actuació mitjançant el que ha estat la seva obra social. Les operacions d'injecció de capital del FROB i les perspectives de fusió de Catalunya Caixa i Unnim són dos dels exemples més il·lustratius i, a la vegada, preocupants.

Precisament en aquest context, i enmig del camí cap a l'alliberament nacional, es fa més evident la necessitat de nous instruments en mans dels poders públics per poder operar en els mercats financers amb l'objectiu d'obtenir finançament per dinamitzar l'economia i desenvolupar inversions que permetin augmentar la competitivitat i la productivitat. En el nostre entorn més immediat, moltes administracions estatals compten amb instruments de banca pública que permeten aquesta canalització de l'estalvi cap a inversions estratègiques i suplir la manca de crèdit de les entitats financeres privades. El Govern de l'Estat espanyol compta amb l'Institut de Crèdit Oficial que, malgrat que no s'ha utilitzat en tota la seva potencialitat, ha tingut un paper essencial en l'obtenció de capital en els mercats financers per posar-lo a disposició, via préstec, de les administracions locals i autonòmiques i les empreses privades. A la Unió Europea, destaca l'experiència dels *landesbanken*, bancs comercials de propietat majoritària en mans dels governs dels *länder* alemanys, que fan la funció de banca majorista amb relació a les *sparkassen*, les caixes d'estalvi públiques, i faciliten el finançament de les inversions públiques i de les línies estratègiques de creixement per a l'economia de cada *länder*. Al costat d'una hisenda amb capacitat de gestió, recaptació, liquidació i inspecció sobre els tributs, una banca pública és un element essencial per al desenvolupament d'una política financera i econòmica el més autònoma possible en el marc de la Unió Europea i de la regulació actual dels mercats financers i els comptes públics.

La transició que farem

Per fer els passos necessaris per poder disposar finalment d'una banca pública proposem:

- Impulsar la modificació de la legislació d'àmbit estatal que regula les entitats de crèdit per incloure-hi l'Institut Català de Finances, equiparant-lo a les altres entitats de crèdit que operen en el mercat financer com els bancs, les caixes d'estalvi, les cooperatives de crèdit, els establiments financers de crèdit o l'Institut de Crèdit Oficial.
- Aprovar una reforma legislativa posterior –en el cas que s'hagués aprovat la reforma legislativa anterior–, al Parlament de Catalunya, del Decret Legislatiu 4/2002, de 24 de desembre, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances, per adaptar l'estructura, les funcions, l'organització, el control i el règim dels recursos als de la banca pública.

Mitjançant les migrades competències autonòmiques, per procurar el millor funcionament del sector financer i la seva màxima sobirania en clau catalana, proposem defensar des del Govern de la Generalitat:

- La determinació d'un coeficient de crèdit per a la banca i les entitats financeres assimilables, especialment de les que hagin estat intervingudes pel FROB, explicitant els compromisos apuntats en els diversos reials decrets llei que el regulen.
- Exigir el foment de la liquiditat mitjançant el Banc d'Espanya, preferentment al servei de l'emprenedoria i la petita i mitjana empresa. Supervisió de l'acompliment i rendiment de comptes parlamentari de les condicions introduïdes, en aquest sentit, a les entitats intervingudes pel FROB i previstes en l'article 12.c) del mateix Reial Decret Llei de 2/2011, de 18 de febrer. En aquest sentit, es reitera la proposta del mecanisme de la mediació de crèdit –tal com defensàvem en la Proposició no de Llei 162/000844 presentada l'abril del 2011.
- Un control més estricte de les pràctiques abusives de les entitats financeres, especialment en la comercialització de productes financers inapropiats al mercat minorista –com ara les participacions preferents–, com també la supervisió i rebaixa de les comissions bancàries.

- Defensar el dret de veto o la necessitat del dictamen previ de la Generalitat de Catalunya –com a element que cal tenir en compte en el futur procés d'autodeterminació– en el procés de recapitalització d'institucions financeres amb seu social a Catalunya i amb injecció temporal de capital del FROB per tal que la composició del seu capital preservi els factors de territorialitat de les entitats originals.
- Establir el règim de dació de l'habitatge en pagament de la totalitat del deute hipotecari.
- Crear un nou impost especial sobre els actius immobiliaris que siguin propietat d'entitats financeres o empreses dependents que incrementi el seu tipus impositiu de forma proporcional a l'antiguitat de l'actiu en els balanços de l'entitat o l'empresa.

La República que volem

Disposar dels instruments d'un nou Estat ens permetria:

- Dotar unilateralment l'Institut Català de Finances de la naturalesa jurídica d'entitat de crèdit perquè pogués operar completament com un banc públic, accedint als mercats de capitals, a les subhastes de liquiditat del Banc Central Europeu o a la captació de dipòsits d'institucions, empreses i particulars.
- Defensar, en el procés de segregació d'actius i passius vinculat derivat del procés d'independència, la titularitat catalana d'aquells fons dels FROB invertits en institucions financeres amb seu social a Catalunya per tal d'assegurar la màxima sobirania financera de les entitats resultants.
- Establir els nostres reguladors del nostre sector financer, que assumissin les competències que actualment exerceixen la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV) i el Banc d'Espanya i que augmentessin la seva eficàcia a l'hora d'evitar les pràctiques de comercialització abusives, les situacions de monopoli o col·lisió efectiva, un accés més fàcil al crèdit i una adequada gestió futura dels riscos.
- Incidir directament, mitjançant els nostres representants d'Estat, en la política monetària practicada pel Banc Central Europeu (BCE), conjuntament amb la resta d'estats amb més necessitat de finançament.

CATALUNYA, UN PAÍS INDUSTRIAL

L'autonomia que tenim

En el context actual, és imprescindible optar per l'economia productiva, especialment amb valor afegit, com a contrapunt a l'economia especulativa que ens ha conduït a la situació de crisi que tenim a dia d'avui. I ho és especialment a Catalunya, que ja ha iniciat amb pas ferm el seu camí cap a la independència. L'activitat industrial i l'exportació són essencials per aconseguir un país pròsper i socialment just, en la mesura que estableixen l'ocupació i reforcen la seva sobirania econòmica respecte a tercers països.

Ens calen més indústries en detriment de confiar en projectes especulatius, icones d'un model de creixement que se sap esgotat, com el que representava Eurovegas. I és que la 'nova indústria', entenent com a tal la suma de la indústria manufacturera i els serveis destinats a la producció, ocupa el lloc central de l'economia catalana, perquè representa gairebé el 60 per cent del total del VAB català. A més, la seva productivitat ha evolucionat de manera sistemàticament més favorable que la mitjana de sectors. Un fet esperable pel que fa a la 'indústria clàssica', però no prou conegut pel que fa al conjunt de sectors associats.

En la línia iniciada pel Pla de Política Industrial 2010-2020, la prioritat del Govern hauria de ser dissenyar una política industrial a mitjà i llarg termini, identificar quins han de ser els sectors estratègics, la seva ubicació geogràfica i l'impuls de les infraestructures necessàries per desenvolupar-los. Donar suport als sectors que actualment són punters i ser capaços d'identificar-ne de nous, que siguin de futur. La conjuntura econòmica és certament adversa, però la manca de lideratge del Govern actual tampoc no ajuda precisament a revertir la situació: dels 4 plans tractors

proposats pel Departament d'Ocupació i Empresa, dos encara estaven fins fa poc pendents de definir.

L'economia del país necessita una nova política industrial, per esdevenir un Estat i perquè aquest nou país sigui econòmicament més solvent. Una política industrial projectada a mitjà i llarg termini, amb el suport de les infraestructures de transport més necessàries per desenvolupar la nostra activitat i internacionalització (corredor mediterrani, programa de millores dels polígons industrials, etc.), una ordenació i una qualificació de tot el sòl industrial disponible, garantia de finançament adequat als projectes i promoció de l'atracció de les inversions exteriors més adequades, que l'ajudin a ser possible. Cal tenir en compte que, segons les últimes estimacions, durant el primer trimestre del 2012, les vendes catalanes fora de l'Estat espanyol representaren el 54 per cent del total. Un percentatge que, en la mesura que incrementi, esdevindrà un dels principals actius econòmics en el procés d'independència.

La transició que farem

Es imprescindible que, mentre no disposem d'un nou Estat, implementem de manera urgent mesures i plans que permetin impulsar la producció industrial. És crític, tot pensant en un possible boicot comercial en la fase de transició, afavorir al màxim l'exportació dels nostres productes industrials. Les prioritats haurien de ser les següents:

- Definir una pla de política industrial, que garanteixi una planificació a mitjà i llarg termini. Ens cal treballar en dues línies: d'una banda, prioritzar el manteniment i el creixement dels sectors més potents més consolidats que tenim (indústria química, farmacèutica, automoció, sector agroalimentari), tot reforçant la seva competitivitat. D'altra banda, impulsar sectors emergents que actuïn com a tractors de l'economia en el futur (un dels quals pot ser el clúster del cotxe elèctric o el Mobile World Capital que s'esmenta en la proposta del Govern).
- Incrementar els recursos destinats a la iniciació a l'exportació de les pime, preferentment dels sectors més dependents del mercat espanyol –com ara l'agroalimentari– i dels mercats de proximitat. L'objectiu hauria de ser facilitar que, en dos anys, 2/3 de les vendes de les empreses catalanes a l'exterior es dirigeixin fora de l'Estat espanyol.
- Facilitar, mitjançant ACCIÓ, la implantació estable d'empreses exportadores a mercats exteriors, preferentment als que tinguin més capacitat de creixement, d'atracció de capitals i talent, que diversifiquin l'actual concentració d'exportacions catalanes a la Unió Europea.
- Ordenar i categoritzar el sòl industrial de Catalunya en la línia iniciada per la Unió de Polígons Industrials de Catalunya (UPIC).
- Ens cal prioritzar les inversions en infraestructures indispensables per afavorir el desenvolupament industrial i l'exportació. El corredor mediterrani, l'adequació del polígons industrials i la inversió en innovació tecnològica industrial han de ser les prioritats. Aquesta priorització ha de ser la base, davant la sistemàtica discriminació a què ens sotmeten els pressupostos estatals, per orientar la recerca d'inversors privats alternatius –seguint el model de les inversions recents al Port de Barcelona.
- Prioritzar l'atracció d'inversions estrangeres estratègiques que responguin a la nostra planificació industrial. La situació geogràfica, el nivell de les nostres universitats i cicles formatius, la competitivitat del costos salarials i la presència de multinacionals del sectors de l'automoció, química, electrònica, fan que sigui relativament fàcil poder atreure noves inversions industrials. Cal, doncs, que l'activitat del programa *Invest in Catalonia*, en el marc d'ACCIÓ, gaudeixi del màxim lideratge per part de la Presidència del nou Govern.

La República que volem

Disposar d'un Estat ens permetrà elaborar una política de desenvolupament industrial sense les restriccions de l'actual marc autonòmic, i disposarem de recursos i autonomia suficients per poder-ho fer.

- Fomentar noves línies de finançament propi per a les noves activitats i els projectes d'inversió industrial, sigui públic o privat. El rol d'una nova banca industrial, en el marc de les noves atribucions de l'Institut Català de Finances com a nova banca pública nacional, pot ser un element clau que tindrem capacitat per desenvolupar.
- Consolidar el sistema d'innovació català amb interlocució directa amb la Unió Europea i plenament alineat amb l'estratègia Europa 2020. Més capacitat i autonomia d'inversió ens permetrà donar l'empenta definitiva a la innovació empresarial amb segell català i convergir amb els estàndards europeus.
- Desenvolupar una política d'internacionalització pròpia capaç de senyalitzar els productes catalans als mercats mundials com a productes amb una garantia de qualitat i diferenciats de la marca Espanya (que avui en dia suposa un fre per a la major part de relacions comercials d'empresaris catalans, tal com certifiquen associacions empresarials d'empreses exportadores com ara AMEC).
- Elaborar una política fiscal pròpia que prioritzi l'economia productiva davant de l'economia especulativa. En aquesta línia, la definició d'un nou Impost sobre Societats que respongui a les prioritats industrials del país en serà la peça central.

CAP A UNA ECONOMIA DEL CONEIXEMENT

L'autonomia que tenim

Les últimes dades disponibles demostren l'èxit assolit pel que fa a l'aposta pública per la recerca dels últims 20 anys, àmbit en què Catalunya ocupa el tercer lloc del rànquing d'excel·lència científica de la Unió Europea, només per darrere d'Holanda i Suècia. Uns resultats molt lloables, però que no suposen necessàriament cap increment de la nostra competitivitat perquè la rendibilitat en la recerca es mesura per les publicacions científiques. Una generació de nou coneixement que, si bé a la llarga acaba revertint en la societat, difícilment es trasllada a l'àmbit empresarial, perquè tot el coneixement publicat deixa de ser susceptible de ser patentable –valor de mercat.

D'altra banda, Catalunya no ha estat capaç de propiciar més rendibilitat empresarial d'aquest nou coneixement generat mitjançant les seves polítiques públiques, molt condicionat per un pressupost de la Generalitat molt migrat. A tall d'exemple, el pressupost públic per cada 1.000 euros d'inversió empresarial en RD ha estat menys de la meitat del d'Euskadi i menys d'una dècima part del d'Andalusia. Aquestes dades demostren no només la insuficiència de l'aposta per la tecnologia com a eina de competitivitat, sinó que també exemplifica que la pertinença a l'Estat espanyol afavoreix que aquesta inversió sigui molt inferior a Catalunya, comparativament amb la resta de comunitats autònomes més competitives de l'Estat espanyol.

Tot i que el sistema d'Innovació català, conjuntament amb el basc, és un dels més potents de l'Estat espanyol –80 entitats dedicades a la innovació tecnològica, 10 Centres Tecnològics i 9 Centres de difusió de la Tecnologia– cal advertir que la intensitat de despesa en RD industrial a Catalunya sobre el PIB s'ha reduït en els darrers 4 anys de forma significativa: un llast per a la nostra competitivitat que difícilment ens podem permetre.

La transició que farem

En aquesta fase, durant la qual caminarem cap a un Estat propi, s'ha de fer una aposta clara a donar suport a la innovació empresarial priorititzant en els pressupostos l'ús dels recursos públics:

- Incrementar la inversió pública en innovació tecnològica industrial, priorititzant la participació de petites i mitjanes empreses, que per norma general solen ser més adverses al risc. Aquests nous recursos s'invertiran preferentment en projectes d'RD+i cooperatius, en la mesura que són els que més efecte de tracció d'inversió privada generen.
- Foment de la integració i la internacionalització de les actuals estructures d'innovació i transferència tecnològica que conformen el sistema d'innovació català. La restricció de recursos

públics i la necessitat de competir per fons europeus en el marc de l'Europa 2020 haurien de ser factors acceleradors d'aquesta dinàmica.

- Orientar els recursos públics en la formació de perfils mixtos, entre el món científic i l'empresarial, que afavoreixin la transferència de coneixement: incorporació d'investigadors predoctorals i postdoctorals a l'empresa, itineraris formatius duals, etc.

La República que volem

Un nou Estat serà, sens dubte, determinant per impulsar els punts següents:

- Definició d'un pla de política industrial que defineixi els sectors consolidats i emergents cap als quals s'encaminarà el país en els propers 10 anys, en què es marquin les grans línies de treball ajustades a la tipologia empresarial del nostre territori i que disposi dels instruments polítics i els recursos pressupostaris necessaris per ser creïble.
- Desenvolupament d'una política nacional pròpia de protecció del coneixement (patents, propietat intel·lectual, etc.). Catalunya havia estat, els anys 2006 i 2007, el primer territori de l'Estat espanyol pel que fa a sol·licitud i generació de patents, seguit de Madrid, si bé a partir de 2008 i fins a la data actual Catalunya ha passat s'ha situat en el segon lloc, per darrere de Madrid, amb un descens de gairebé un 12 per cent en sol·licitud de patents entre les dades de 2011 i les de 2012.
- Participar activament en el desplegament de l'estratègia Europa 2020 i, específicament, en les tecnologies essencials facilitadores –KET (Key Enable Technology) – que permetin l'evolució i la transformació dels sectors industrial tradicionals, alineant les polítiques de desenvolupament d'estratègia intel·ligent europea amb l'estratègia d'especialització intel·ligent catalana. En aquest sentit, cal destacar el paper rellevant que podem tenir, per exemple, en les tecnologies de la informació i el coneixement.
- Incentivar, amb una política fiscal activa mitjançant un nou Impost sobre Societats, la inversió de les empreses en RDI (desenvolupament de nous productes, noves tecnologies, nous processos...), de tal manera que aquest cost afegit inicial per a l'empresari tingui una consideració fiscal preferent.

L'OPORTUNITAT DE L'ECONOMIA VERDA

L'autonomia que tenim

A diferència de la Gran Depressió de 1929, la crisi actual no és només financera, sinó també ambiental i energètica. Per superar-la, en aquesta ocasió no n'hi haurà prou a augmentar la despesa pública en infraestructures per crear llocs de treball, tal com va fer l'administració de Franklin D. Roosevelt als anys trenta amb el *New Deal*.

La crisi actual és diferent perquè el 85 per cent de l'energia que es consumeix mundialment té un origen fòssil; és a dir, són recursos, d'una banda, finits en el temps (alguns científics estimen que ja hem arribat al *peak oil*, el punt màxim d'extracció de petroli a partir del qual la producció decreixerà progressivament) i, de l'altra, amb unes severes conseqüències climàtiques.

Malgrat que les nostres necessitats vitals són les mateixes que les dels nostres avantpassats, el fet que el capitalisme estigui pensat per créixer any rere any a causa de la necessitat d'augmentar de forma contínua el PIB, ens ha fet passar d'un consum limitat, de proximitat i subjecte a la disponibilitat temporal, a un consum il·limitat, global i immediat, ignorant el fet que l'economia és una filial de la biosfera.

Doncs bé, gràcies a la crisi actual, s'ha fet palès que el creixement sostingut és físicament impossible, ecològicament devastador i socialment decebedor.

Cal construir, doncs, una nova economia que sigui més estable, més respectuosa amb el medi ambient, amb una producció i una distribució més locals, basada principalment en fonts energètiques pròpies i amb capacitat de crear llocs de treball i benestar per a totes les persones. En

definitiva, cal que generem un model socioeconòmic i d'organització física que faci possible la prosperitat sense creixement.

La comunicació de la Comissió, anomenada «Europa 2020: Una estratègia per a un creixement intel·ligent, sostenible i integrador», assenyala els objectius de l'estratègia de la UE per a la sortida de la crisi: l'aposta per la recerca, la innovació, l'economia verda, la gestió eficient i eficaç dels recursos i la cohesió social i territorial. És aquest discurs l'aportació més important d'Europa a la cimera de Rio+20 en què Nacions Unides fa seva l'estratègia mundial per l'economia verda, com a eina fonamental per a la recuperació econòmica, l'eradicació de la pobresa i la millora en la disponibilitat dels recursos naturals necessaris per al desenvolupament.

La transició que farem

Malgrat les receptes neoliberals que intenten sostenir que cal tractar la crisi econòmica per separat de la resta, la lògica i el seny comença a prendre força en la majoria d'àmbits de decisió polítics i econòmics del món i es comença a considerar la crisi com un tot, arribant a la conclusió que si no tractem transversalment la totalitat dels símptomes no podrem guarir el malalt.

La República que volem

La prosperitat, el progrés, no es pot reduir a l'abundància material, sinó que és la capacitat de desenvolupar-nos, de realitzar-nos com a éssers humans, per a ara mateix i per a les generacions que vindran. Fins ara, hem assimilat prosperitat amb creixement de l'activitat econòmica material en un planeta immens i generós. Seguir fent-ho aviat només serà possible amb un ús eficient dels recursos i, per tant, el repte és crear les condicions que facin viable una prosperitat compartida en una societat plural i en un món ecològicament constret.

Cal una nova revolució industrial catalana basada en la reconversió dels sistemes productius. Una indústria orientada a aprofitar al màxim les noves oportunitats estratègiques i les possibilitats tecnològiques, que contribueixi a millorar els sistemes productius, fent-los més eficients, més competitius, més exigents, tal com marquen els nous temps.

- Farem de la recerca i la innovació en matèria ambiental factors clau en la dinamització econòmica del territori, la creació d'empreses i de noves ocupacions i professions, apostant per una economia associada als valors de la sostenibilitat i la responsabilitat social, impulsant la nova economia del futur.
- Prioritzarem el desenvolupament dels models productius, que permetin donar valor afegit als recursos propis, amb un augment de la rendibilitat que ha de permetre augmentar la productivitat i, per tant, fer més competitiva la producció i la nostra indústria en front el món.
- Promourem l'ecoinnovació, entesa com l'evolució dels processos productius, de l'organització, dels dissenys i dels materials cap a una millora ambiental del cicle de vida dels productes finals, contribuint a canviar el model productiu, fent-lo més eficient, més competitiu i més sostenible.
- Prioritzarem la recerca i el desenvolupament en els entorns ambientals i energètics estratègics per al país, com a motor industrial català amb mercat d'abast mundial.
- Promourem la recerca i la inversió en sectors estratègics lligats a l'economia sostenible, especialment aquells en què Catalunya ha estat o és puntera, com ara les energies renovables, l'eficiència energètica, les tecnologies de l'aigua, la gestió dels residus... Promourem, al mateix temps, la internacionalització d'aquests sectors.
- Avançarem cap a l'economia sostenible, introduint criteris decidits de fiscalitat i economia ambiental que permetin internalitzar els costos ambientals dels processos productius i invertir per millorar-los. També invertirem en polítiques eficaces de recerca i desenvolupament industrial.

UNA ADMINISTRACIÓ QUE FACI LES COSES FÀCILS

L'autonomia que tenim

En l'àmbit normatiu disposem d'un desplegament ampli que afecta tots els vectors de desenvolupament empresarial. La normativa a la qual és sotmesa una empresa a Catalunya és fruit de molts anys de treball i d'acumulació, capa sobre capa, de diversos àmbits i administracions de control. Malgrat les declaracions de bones intencions i els diversos plans aprovats, cap administració catalana no ha estat capaç de simplificar el conjunt de tràmits burocràtics que incideixen sobre l'activitat empresarial. Ans al contrari, la mateixa dinàmica del sistema legislatiu ha propiciat que s'anessin ampliant els àmbits de fiscalització sobre l'empresa.

Mai no hem legislat amb sentit de responsabilitat l'empresari, creant les condicions d'entorn necessàries perquè aconsegueixi les condicions adequades de treball de *motu proprio*. Un plantejament que sí que es fa, per exemple, en l'àmbit de les certificacions (ISO, OSHAS, etc.), que respon a un plantejament més anglosaxó del rol de l'Administració.

El model d'Administració pública catalana, que no és més que un subsistema de l'Administració espanyola, respon a uns paràmetres més clàssicament francòfons. Un model que s'ha demostrat que genera importants sobre costos, tant en l'àmbit econòmic com de gestió del temps. La Comissió Europea ha estimat que a l'estat espanyol els tràmits administratius representen al voltant del 4,6 per cent del PIB, mentre que la mitjana europea de situa al 3,5. Entenem per tràmits administratius tots els que es requereixen per a l'inici d'una nova activitat empresarial, per a l'obtenció de permisos específics, la seguretat laboral, els vinculats amb la gestió ambiental etc. El resultat, doncs, és un nivell de qualitat en els processos de gestió administrativa poc diligent, gens ordenat, dispers i difícil d'abastar mentalment i especialment molest en l'àmbit administratiu.

La transició que farem

Fins a l'assoliment de l'Estat propi, cal avançar en diversos fronts, tot i les limitacions del marc administratiu espanyol:

- Simplificació dels processos administratius, avançant en la mesura que sigui possible cap al principi de finestra única, dotant de més rellevància administrativa les atribucions de l'Oficina de Gestió Empresarial (especialment entre els àmbits municipal, supramunicipal i autonòmic).
- Estendre, en la mesura que sigui possible, el principi de formulació de la responsabilitat personal per part de l'empresari en els actuals i en els nous tràmits administratius.
- Exigir garanties (assegurances) que permetin assumir riscos de concreció individual fruit de l'incorrecte compliment de les normatives vigents.
- Reformulació dels equips de gestió de processos administratius cap a un increment de la capacitat inspectora. Automatització de processos administratius que permetin reconvertir funcionaris d'oficina en inspectors que vetllin el compliment de la normativa.
- Clarificar i informar nítidament dels sistemes de penalització en cas d'incompliment normatiu.

La República que volem

Disposar d'un nou Estat ens permetria:

- Establir estàndards de qualitat millors els diversos àmbits sectorials (i particularment en la gestió ambiental), perquè d'ells depèn la qualitat de vida de la nostra gent.
- Establir i operar sistemes de coresponsabilitat professional: cadascú en els seus àmbits ha de garantir la competència en allò que fa i treballar de la forma més adequada per a les seves condicions i característiques de mercat. Aquesta visió de l'activitat empresarial fomentaria la coresponsabilitat entre les organitzacions empresarials i les associacions professionals sectorials, i els permetria, alhora, definir estratègies internes dins els seus sectors, establint

codis de conducta, definint models de treball, generant autoritat moral i implantant distintius de valor en funció del grau de compromís de l'empresari.

- Definir un nou model d'administració i funció pública d'inspiració anglosaxona que:
 - Legisli i adapti la legislació en funció dels canvis.
 - Fiscalitzi el compliment final dels requeriments legiscats.
 - Minimitzi els procediments burocràtics intermedis, mitjançant la coordinació amb associacions professionals i els diversos nivells d'administració.

UN MODEL COMERCIAL EQUILIBRAT

L'autonomia que tenim

A dia d'avui, a Catalunya tenim a l'entorn de cent mil comerços i més de vuitanta mil empreses que ocupen al voltant de tres-cents mil treballadors. El conjunt del sector representa un volum de negoci al voltant de quaranta mil milions d'euros amb un valor afegit brut (VAB) de més del 12 per cent del total de la nostra economia. El comerç és el principal sector d'ocupació i a la vegada presenta una millor resistència en el manteniment de llocs de treball en l'actual context de crisi.

Durant l'última dècada, hem gestionat les polítiques públiques de comerç en diversos nivells d'administració, sentint-nos plenament coresponsables de les actuals polítiques i les legislacions comercials vigents a casa nostra. També ens sentim coresponsables, per tant, del canvi de mentalitat del sector: de la tradicional actitud proteccionista i paternalista –que es tradueix en una resistència al canvi, a la modernització i a la millora de la competitivitat– a prioritzar l'eficiència de les empreses comercials com a element clau per al futur del sector. De la mateixa manera que hem contribuït activament a l'adaptació del nostre ordenament jurídic als requeriments de la Unió Europea, i hem consolidat conceptes com ara 'localització dels establiments comercials' i 'comerç urbà' com a elements fonamentals d'una activitat comercial sostenible, competitiva, ordenada i que respon a un model urbanístic compacte i de convivència basat en la mixtura d'usos.

Això no obstant, els darrers dos anys de regressió en la intensitat i la capacitat de l'administració de continuar contribuint a consolidar el nostre model comercial –per l'afebliment de les estructures, les polítiques i els recursos públics destinats al foment de l'activitat comercial, les invasions competencials de l'Estat emparades en un discurs pretesament liberal– poden fer perillar els avenços aconseguits.

La transició que farem

Fins a disposar d'un nou Estat, el nostre capteniment ha de passar per:

- Defensar el nostre àmbit competencial de les constants ingerències de l'Estat espanyol, especialment en l'àmbit dels horaris comercials i de l'ordenació dels equipaments comercials.
- Vetllar pel manteniment actual de l'equilibri de formats i la llibertat d'elecció de la població consumidora entre marques i formats. Evitar posicions de domini, sigui d'empresa o de format, que qüestionin aquests principis i vetllar per l'estricta compliment de la normativa que regula l'activitat comercial.
- Reforçar l'ordenament comercial català perquè continuï garantint la pervivència d'un model econòmic d'èxit, plenament identificat amb les característiques socials, territorials i culturals pròpies del nostre país.
- Mantenir i augmentar la competitivitat de les nostres empreses comercials, recuperant el dinamisme i la capacitat d'incidència de l'Administració nacional, i les estructures d'Estat creades durant la nostra participació en el Govern de la Generalitat.

- Estimular els processos cooperatius, de creixement, internacionalització i innovació de les empreses comercials i de serveis, ajudant a trobar fonts de finançament adequades per al desenvolupament empresarial i prestant una especial importància a la introducció de les TIC en l'activitat comercial.
- Facilitar la formació i la informació de l'evolució del sector, traslladant-li el coneixement rellevant per al creixement i el desenvolupament de l'empresa comercial catalana.
- Treballar per eradicar l'activitat comercial que s'efectua al marge del marc legal.
- Informar i facilitar eines que permetin a l'empresari una reorientació i un ús eficient dels seus recursos.

La República que volem

Una Catalunya independent permetria desplegar amb total plenitud les polítiques dissenyades fins ara, sense cap ingerència de l'Estat espanyol, i amb l'únic condicionant de les directrius europees, plenament integrades en el nostre ordenament. Garantint, per tant, el manteniment de la diversitat de formats comercials actuals a partir de:

- L'actualització i la compilació del conjunt de la normativa que afecta l'activitat comercial mitjançant la nova Llei general de comerç de Catalunya, com a instrument principal per a la modernització del comerç català i per adaptar-lo als nous requeriments i hàbits de la població consumidora.
- L'adequació de la capacitat de control de l'activitat comercial als requeriments que s'estableixin en la legislació comercial, eliminant la praxi tolerada però no ajustada a dret, i treballant al mateix temps per concentrar el conjunt de l'activitat inspectora de l'administració amb relació a les empreses en un únic ens que permeti més eficiència i més coordinació.
- El reforç de les sinèrgies entre el territori, la seva activitat comercial i de serveis, i l'activitat turística, recuperant el seu impuls com a instrument dinamitzador de l'activitat econòmica.
- L'impuls de la cooperació amb els ens locals per dinamitzar els centres urbans, actuant prioritàriament sobre la problemàtica dels locals comercials buits.
- Continuar donant suport als mercats municipals com a model de referència comercial del producte fresc i de proximitat, i dels hàbits i valors saludables, sostenibles, responsables i d'integració.
- Consolidar els mercats de venda no sedentària, reconèixer la funció tan important que tenen en el nostre sistema comercial i garantir-ne la viabilitat.
- Adequar l'extensa activitat firal del país als nous reptes que planteja l'actual situació econòmica, fent-la més competitiva, garantint la seva sostenibilitat i consolidant-la com a canal de promoció i comercialització de productes, béns i serveis.
- Impulsar l'aplicació de noves formes de gestió dels centres comercials urbans, que permetin superar les limitacions del model actual de dinamització comercial i consolidin la concertació públicoprivada, mitjançant l'impuls de les Comunitats de Cooperació Econòmica Urbana, a semblança dels BID anglosaxons, com a comunitats de gestió comuna d'activitats econòmiques mixtes.
- Integrar l'actual Consorci de Comerç, Artesania i Moda de Catalunya (CCAM), així com la resta d'organismes de foment dels diversos sectors empresarials, dins d'ACC10, convertint-lo en l'únic referent governamental de les polítiques adreçades a l'empresa i perseguint l'objectiu de consolidar dins de l'activitat comercial el funcionament i les estructures de la pràctica empresarial.

- Desenvolupar polítiques orientades a fer unes empreses de comerç i de serveis competitives i innovadores: de suport a la seva modernització, d'adopció de noves tecnologies, de línies de crèdit preferent, d'increment de la cooperació interempresarial (com ara la generalització de les centrals de compres).
- Impulsar un sistema de formació integral i d'acreditació de l'experiència professional en l'especialitat de comerç, en què convisquin la formació professional, la formació contínua i la formació ocupacional, en col·laboració amb el món local, l'acadèmic i l'empresarial.

UN TURISME SOSTENIBLE

L'autonomia que tenim

El sector turístic, a Catalunya, ha evolucionat els darrers anys fins erigir-se com una indústria de primer ordre, d'acord amb la seva transversalitat i el seu pes específic en termes de creació de PIB (12 %) i ocupació (14 %). El manteniment d'aquesta condició a dia d'avui passa tant per la integració de les dinàmiques pròpies de les empreses i els sectors més innovadors com per la formulació de plantejaments que permetin aplicar els principis de la sostenibilitat.

Davant la intensificació de la competència turística mundial, l'eclosió de noves destinacions emergents, el canvi d'hàbits de consum turístic, la incorporació de grans nous mercats emissors en el mercat mundial (Brasil, Rússia, Índia i Xina) i l'absorció de les tecnologies de la informació i la comunicació en la cadena de valors de l'activitat turística, la política turística que hem desenvolupat com a partit en bona part de l'última dècada va preparar Catalunya per posicionar-se, donar resposta i anticipar-se als canvis que la crisi actual accelera.

Malauradament, la migradesa de recursos públics com a conseqüència de la recessió econòmica mundial iniciada a finals de l'any 2007, el sistemàtic espoli fiscal a què està sotmesa la nostra economia i el retorn durant aquests dos anys a l'aplicació de polítiques turístiques sense visió estratègica han aturat aquest procés i han situat la indústria turística del país en una perillosa situació d'estancament.

La transició que farem

Durant la transició que ens ha de portar a disposar d'estructures d'Estat, Catalunya ha de reactivar la capacitat productiva del sector turístic i consolidar-se com a destinació capdavantera a Europa en general –i a la Mediterrània en particular. Els ingressos obtinguts pels fluxos turístics, conjuntament amb la creixent activitat exportadora de les nostres empreses són, actualment, els pilars sobre els quals se sustenta el manteniment del nostre dinamisme econòmic.

Catalunya, com a segona destinació europea, es troba en condicions d'exercir un lideratge en matèria de desenvolupament turístic, basat en la planificació del coneixement, la qualitat i la diversitat de productes i destinacions, que facin de la innovació i la sostenibilitat els seus eixos motors. És per això que en els propers anys, i fins a disposar de la plenitud de recursos i d'estructures polítiques pròpies, hem de centrar els esforços en:

1. Posar les bases d'un model de desenvolupament turístic fonamentat en la innovació, la competitivitat i la sostenibilitat econòmica, social, cultural i mediambiental.
2. Afavorir el desenvolupament ordenat i amb sentit estratègic del sector turístic i del conjunt de les seves empreses i activitats, per millorar la seva contribució a la riquesa i l'ocupació del país.
3. Vetllar per la qualitat de vida dels residents, la qualitat de l'ocupació i la gestió dels impactes socials, culturals i mediambientals de l'activitat turística.
4. Consolidar un model de promoció turística públic i privat, basat en la marca Catalunya, amb visió internacional i capacitat de resposta, adaptació i orientació vers la demanda.
5. Fomentar el desenvolupament territorial de productes turístics diferenciats i competitiu, vinculats a la identitat i al patrimoni cultural tangible i intangible de Catalunya.

La República que volem

Deslliurar-nos de les limitacions que ens imposa la nostra actual dependència a la visió uniformadora de l'administració turística estatal i la manca de recursos pressupostaris ens permetrà:

- Consolidar la tasca de planificació estratègica del turisme a Catalunya que hem desenvolupat, en consonància amb les visions estratègiques més avançades i innovadores, nacionals i internacionals.
- Participar activament com a Estat en la definició de les estratègies i polítiques turístiques a la Comissió Europea, en la mesura que el Tractat de Lisboa reconeix per primera vegada el turisme com a política europea.
- Dotar la Taula del Turisme de Catalunya dels instruments necessaris perquè esdevingui l'òrgan de referència en l'exercici de polítiques turístiques del nou Estat, sota la perspectiva de la necessària coresponsabilitat publicoprivada.
- Implementar plenament el Sistema de Qualitat Turística de Catalunya, que modernitzi els sistemes de categorització de les tipologies d'allotjament, estableixi una marca pròpia de qualitat i generi especialitzacions de producte adreçat a segments de mercat amb necessitats específiques.
- Desplegar, en el marc de la Llei de districtes econòmics, les Comunitats de Cooperació Turística, per consolidar la concertació publicoprivada en la governança de les zones turístiques més dinàmiques.
- Amb relació al foment i la creació de producte, s'ha de tenir present que Catalunya compta amb destinacions madures i emergents alhora. Cal construir la destinació Catalunya de forma integral, apostant per la creació de productes innovadors, basats en el turisme d'experiència i identitari, que millorin l'oferta actual i que aportin valor al conjunt. El conjunt del patrimoni cultural i natural tangible i intangible constitueix la base per a l'estabilització i la desconcentració territorial i temporal de l'activitat turística i afegeix valor a les destinacions madures del litoral. Com a polítiques més significatives, destaquen la consolidació les Grans Rutes Nacionals de Catalunya i l'ampliació de la Xarxa de Centres d'Acollida Turística.
- El turisme de reunions i negocis és un sector en creixement que ens aportarà un volum de visites i de generació de dinamisme econòmic molt important. A més, serà clau en la potenciació de diverses zones i ciutats del país. Per això reforçarem i potenciarem el BCB i ajudarem el sector hotelier a especialitzar-se sota la marca "Business Hotel".
- Pel que fa a la internacionalització de la nostra activitat turística, es fa imprescindible trobar noves oportunitats, tant en mercats emergents com en mercats madurs. En aquest sentit, cal seguir impulsant el procés d'internacionalització del sector, mitjançant la col·laboració entre l'àmbit privat i el sector públic, i aprofitar el conjunt de delegacions exteriors per captar nous mercats i nous fluxos turístics, preferentment emergents (Països de l'Est, Brasil, Índia, Pròxim Orient, Xina).
- Incrementar els recursos pressupostaris destinats a la promoció turística en un sentit ampli:
 - Aprovar nous criteris normatius per determinar i identificar els municipis que permetin millorar-los el finançament a partir del seu reconeixement en la Llei de finances locals de Catalunya i l'adopció de nous rols en l'adopció de polítiques i l'exercici de competències en turisme.
 - Modificació del recentment aplicat impost sobre pernoctacions d'acord amb els criteris d'una coresponsabilitat més gran amb els agents implicats (amb el sector i les administracions locals) i una afectació més clara i transparent dels ingressos generats en despeses de promoció, de creació de producte turístic, de conservació del patrimoni i de manteniment d'infraestructures i serveis relacionats directament amb l'activitat turística.

- Incrementar la partida dels pressupostos de la Generalitat destinats al turisme, d'acord amb la seva importància estratègica i el seu pes específic econòmic i social.
- Millorar la competitivitat de les empreses del sector promovent:
 - La innovació en la gestió, la incorporació de noves tecnologies i sistemes de comercialització B2B mitjançant les xarxes socials.
 - La creació d'una línia potent de crèdit, destinada a promoure la modernització, la reconversió i la potenciació de la qualitat de les infraestructures i els establiments turístics, especialment en les destinacions madures del país.
 - La formació i l'especialització dels treballadors del sector, teòrica i pràctica, en tots els nivells, per disposar de professionals qualificats, fent especial incidència en l'extensió, el prestigi i l'accés públic als estudis universitaris.
 - La incidència contundent per eradicar l'oferta turística que actua al marge de la regulació específica del sector i la que incompleix les regulacions bàsiques (sanitat, relacions laborals...) perquè la seva pràctica malmet els estàndards de qualitat i la imatge del sector i del país.

UN MERCAT MÉS DEMOCRÀTIC

L'autonomia que tenim

Les persones consumidores, com agents socials i econòmics, en moltes ocasions, queden malauradament al marge de les polítiques públiques que duen a terme les institucions. Cal dir, però, que això no ha estat així quan hem assumit responsabilitats de Govern. Aquesta sensibilitat la podem acreditar amb la creació d'organismes públics nacionals de consum amb autonomia organitzativa i pressupostària pròpia –l'Agència Catalana del Consum (ACC) – i, des del punt de vista jurídic, mitjançant l'impuls de normes jurídiques pròpies que vetllin per garantir la protecció dels drets de les persones consumidores al nostre país –aprovació de la Llei del Codi de Consum (2010) i la normativa que el desplega. Aquestes dues accions esdevenen els principals instruments per dur a terme les polítiques de consum a Catalunya.

Actualment, les polítiques comunitàries incideixen especialment en la necessitat de dotar les persones consumidores de sistemes de protecció adequats que, a més, ajudin a garantir el desenvolupament harmònic del mercat interior. En aquest sentit, la normativa comunitària de protecció de les persones consumidores està esdevenint l'eix central d'aquest sistema de tutela. La defensa dels drets del consumidor, de fet, va molt lligada al correcte funcionament dels mercats i a la garantia d'una lliure competència real, com també a la concepció republicana de l'economia: situar el benestar i el respecte als drets i a la llibertat real del ciutadà al centre de qualsevol política.

La transició que farem

Durant aquesta fase serà imprescindible vetllar pel compliment del Codi de Consum, que ja preveu importants mecanismes i instruments per garantir els drets dels consumidors catalans (especialment en els aspectes de drets lingüístics, en el procés d'adopció del català com a llengua pròpia d'Estat).

- Impulsar la Llei de seguretat en l'adquisició de béns i serveis bancaris i actius immobiliaris, augmentar els mecanismes de transparència, control intern, informació, publicitat i clàusules abusives per aturar certes pràctiques bancàries manifestament contràries als interessos de les persones consumidores.
- Desenvolupar legislació pròpia en totes les matèries que actualment legisla l'Estat espanyol en matèria de consum, com ara la normativa de contractes de consum, el règim de garanties dels béns, la responsabilitat per productes defectuosos, la seguretat dels productes i el règim d'etiquetatge dels béns...

- Transposició de la totalitat de la Directiva dels drets dels consumidors i reformes profundes en l'àmbit del Dret Civil i Mercantil perquè l'Estat català esdevingui pioner en normativa de protecció de les persones consumidores.

La República que volem

La nova administració catalana vetllarà especialment pel desenvolupament d'una política pionera d'Estat pel fa a l'àmbit del consum definida per:

- La implantació dels serveis públics de consum (OMIC i OCIC) en col·laboració estreta amb l'administració local a tot el territori per fer més propera i senzilla la relació amb l'Administració.
- El control i la supervisió del comportament les empreses per garantir els drets dels consumidors de béns i serveis com a prioritat en la nova administració estatal catalana, actuant amb especial diligència en les empreses que mostrin una situació predominant al mercat i les que conculquin de forma reiterada els drets dels consumidors.
- Fomentar l'arbitratge i la mediació com a sistema per resoldre conflictes. Farem que augmenti la capacitat de resoldre conflictes entre persones consumidores i empreses per sistemes alternatius als judicials.
- Desplegar i aplicar plenament mitjançant l'Agència Catalana de Consum (ACC) la nova Llei de consum, el Codi de Consum, com a garant dels drets de les persones consumidores del nostre país.
- Adaptar la defensa dels drets lingüístics de les persones consumidores a la consideració del català com a llengua oficial de la Unió Europea. En aquest sentit, la legislació que s'aprovi en matèria de política lingüística i llengües oficials per part de la nova República Catalana haurà de ser d'aplicació immediata pel que fa a l'àmbit dels drets lingüístics dels consumidors.
- Fomentar el consum responsable, sobre la base de criteris de sostenibilitat cultural, mediambiental i socioeconòmica com a via per afavorir un model de desenvolupament econòmic més equilibrat, d'acord amb programes de formació i campanyes de sensibilització continuades.
- Fomentar el diàleg permanent amb les organitzacions empresarials i professionals per tal d'impulsar les bones pràctiques en matèria de consum i ajudar a estendre l'adopció de pràctiques que responguin a la responsabilitat social corporativa. Donarem suport a l'autoregulació i a l'aprovació de codis de conducta amb la supervisió de l'Administració.
- Continuar invertint en la formació i el coneixement de la ciutadania pel que fa als seus drets com a consumidors, amb una col·laboració estreta amb les organitzacions de consumidors i el món local.
- Fomentar i millorar les inspeccions en matèria de consum com a garantia per als consumidors.
- Promoure els convenis de col·laboració amb el món local per controlar i sancionar les activitats econòmiques en les quals s'evidencii situacions de competència deslleial que posin en risc la seguretat del consumidor o qualitat del servei.
- Prioritzar les campanyes inspectores en els sectors que tradicionalment han rebut més denúncies i reclamacions, com ara el de les telecomunicacions, el del transport aeri o el de l'habitatge, amb especial atenció a les pràctiques del sector bancari.
- Promoure una relació estable amb els organismes de consum dels Països Catalans i potenciar les relacions amb els organismes nacionals de consum d'altres estats membres de la Unió Europea. És per això que garantirem el manteniment i l'ampliació del Centre Europeu del Consumidor a Catalunya, per poder continuar resolent les reclamacions transfrontereres.

MÉS OCUPABILITAT

L'autonomia que tenim

La crisi econòmica (i els efectes sobre la demanda), però especialment, la crisi del deute (i els efectes sobre les polítiques públiques de dinamització de l'economia), s'han significat de forma especialment agressiva amb el treball en sentit ampli. Entenent el treball com l'instrument de subsistència de les persones, però alhora, com l'instrument de redistribució de la riquesa entre la ciutadania, ja sigui en forma de treball per compte propi o per compte d'altri, s'ha vist alterat tant en quantitat com en qualitat. En quantitat per les elevadíssimes i insostenibles taxes d'atur, especialment juvenil, en qualitat per la precarietat del mercat de treball fruit de l'excés de demanda en part, però especialment, pel conjunt de reformes estructurals que dibuixen un mercat de treball en què predominen els incentius per generar treball de baix cost.

L'aposta per un mercat nou, diferent, més fèril i competitiu passa necessàriament per la millora de l'ocupabilitat del conjunt de treballadors –ocupats i aturats. Els països competitius i més ben situats en l'economia global són els que inverteixen recursos a fer créixer un capital humà adaptat a la competitivitat, fet que implica una profunda redefinició de les polítiques actives en general, de dotació de recursos per fer-les realitat, però també repensar el model que desplega el Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC), les polítiques de formació i de foment de l'emprenedoria. L'Estratègia Europea per a l'Ocupació destaca la necessitat de «facilitar la flexibilitat laboral combinada amb la seguretat a l'ocupació i reduir la segmentació del mercat laboral tenint en compte el paper dels interlocutors i de les interlocutores socials». Per minimitzar els costos socials i facilitar l'adaptació, cal donar suport a les transicions d'un estatus ocupacional a un altre, mitjançant la formació, l'autoocupació, l'impuls a la creació d'empreses i la mobilitat geogràfica». Pel que fa a la formació ocupacional i el reciclatge de treballadors i treballadores, el model actual és del tot inefectiu en la realitat de les necessitats actuals de la formació de les persones aturades i del personal treballador, i per això no respon de forma satisfactòria a les demandes de les empreses. S'ha prioritzat la quantitat i no la qualitat de la formació ocupacional. L'objectiu essencial de les nostres propostes ha de ser impulsar el paper dels serveis públics d'ocupació, un impuls que hauria de passar per la redefinició del model, que el faci més àgil i més eficient, que doni cobertura de servei a tot el territori, que contribueixi de manera efectiva a la millora de l'ocupabilitat de la població activa, que millori les taxes d'intermediació, etc.

La transició que farem

Tot i que no disposem dels instruments d'un nou Estat ni de prou recursos per desenvolupar les polítiques actives que serien necessàries, cal vetllar per:

- Reformular els serveis d'ocupació i les polítiques actives per resoldre el desajust que encara hi ha entre oferta i demanda d'ocupació.
- Redefinir el model del Servei d'Ocupació de Catalunya:
 - Redefinir progressivament el mètode d'inserció laboral del SOC a partir de la definició del catàleg de competències en tots els nivells dels llocs de treball més sol·licitats i la radiografia de competències de les persones desocupades, amb programes específics d'assessorament i estudi de les competències en tots els nivells.
 - Promoure la descentralització de l'activitat del SOC cap a l'àmbit local amb programes de cooperació institucional amb ciutats i, especialment, amb els municipis més petits per equilibrar territorialment, tant amb serveis com amb competències, la capacitat d'acció i les activitats del SOC.
 - Crear un instrument independent que avaluï i introdueixi mecanismes de millora contínua de les polítiques actives d'ocupació (tant en àmbits de gestió com d'execució), un instrument amb indicadors eficients de tots tipus al voltant del mercat de treball.
 - Dissenyar actuacions específiques adreçades als col·lectius amb taxes d'atur i d'activitat més baixes, per tal d'estimular la millora de la inserció i de la participació, respectivament.

- Impulsar accions de sensibilització de les empreses per aconseguir més implicació i compromís social en la contractació de col·lectius amb especials dificultats d'inserció laboral.
- Desenvolupar programes de recol·locació (*outplacement*), que permetin una intervenció immediata després de qualsevol notificació d'acomiadament i que assegurin un treball en xarxa entre tots els actors socials implicats.
- Desplegar les competències en matèria d'acreditació d'agències de col·locació i recol·locació, tant en el vessant d'autoritzacions i supervisió, com en els mecanismes de coordinació i establiment de convenis de col·laboració.
- Promoure una mobilitat laboral millor de les persones treballadores, prioritzant les següents accions:
 - Promoure la millora de l'accés de les persones treballadores als centres de treball amb condicions segures, promovent també sistemes de desplaçament col·lectiu i el transport públic per optimitzar el temps i el cost.
 - Fomentar la reordenació dels torns i horaris de treball en coordinació amb els horaris dels serveis de transport públic.
 - Afavorir el transport d'empresa mitjançant sistemes de transport conjunts entre diverses empreses.
 - Instaurar com a requisit obligatori en el disseny dels projectes d'instal·lació de polígons industrials un pla de mobilitat de les persones treballadores, amb mesures per millorar l'accés als llocs de treball.
- Suport i promoció de l'emprenedoria i el treball autònom i per compte propi, mitjançant les accions següents:
 - Promoure i recuperar la representació col·lectiva dels autònoms catalans tant en òrgans europeus com en internacionals i en l'àmbit català.
 - Creació d'una taula de representació en els diversos nivells institucionals.
 - Elaborar un Llibre blanc del treballador autònom català per conèixer amb més profunditat la diversitat de situacions (treballadors autònoms dependents, professionals liberals, empenedoria, cooperativisme empenedor...), la seva dimensió i les problemàtiques no resoltes.
 - Promoure la desburocratització de la creació d'empreses (no de llicències habilitadores).

La República que volem

La nova República ens dotaria del conjunt d'instruments legislatius i fiscals per millorar l'ocupabilitat de les persones treballadores i un canvi radical en la concepció del mercat laboral català, orientant aquest mercat cap als escenaris dels països competius, que són els que dibuixen un cercle virtuós d'inversió en polítiques actives d'ocupabilitat i que utilitzen el mercat de treball, en sentit ampli, com una eina per distribuir la riquesa entre la ciutadania:

- Incentivar, mitjançant el sistema de cotitzacions i la imposició sobre les rendes del treball, la formació continuada dels treballadors al llarg de tota la seva trajectòria professional.
- Pla nacional de l'emprenedoria, fonamentat en la llibertat d'actuació durant els primers anys d'activitat més que a instrumentar cap tipus de subsidi públic. Promoure accions que posin les coses fàcils als nous empenedors, com ara noves formes de capitalització d'atur, ajornament del pagament d'impostos en l'inici de l'activitat, com també una cobertura millor de riscos i drets. Catalunya ha de ser un territori i un país franc per fer aflorar nous projectes i noves idees amb

facilitat a partir d'un nou Estat que es basi en el principi de confiança en les noves iniciatives, facilitant el seu desenvolupament.

- Reorientar el Servei d'Ocupació de Catalunya en un centre de recursos i assessorament que faciliti l'autogestió de la intermediació laboral i del propi desenvolupament professional i, a la vegada, que situï en el centre de la seva activitat el foment de la mobilitat laboral en el marc del mercat europeu.

ELS NOSTRES DRETS LABORALS I LES NOSTRES PENSIONS

L'autonomia que tenim

Les últimes reformes laborals espanyoles, a més d'empetitir les regles del joc de la negociació de condicions de treball a gran i a petita escala i d'empobrir el marc català de concertació social, també han significat una reprovable ampliació de les canonades de sortida del mercat de treball, facilitant l'acomiadament individual i col·lectiu de persones. No només no ha creat ocupació, sinó que ha afavorit la destrucció massiva de llocs de treball i amb indemnitzacions inferiors per a centenars de milers de persones treballadores. De fet, els resultats en destrucció d'ocupació demostren que la reforma laboral no ajuda a crear ocupació per la via de l'empetitiment dels drets de les persones, sinó que ho fa precisament la reactivació de l'economia, una economia de valor afegit i sensata pel context socioeconòmic en què ens ubiquem. La reforma laboral, alhora, apunta un mercat en què la mà d'obra esdevindrà moneda de lluita deslleial entre els entramats empresarials, amb un clar desavantatge per a les petites i mitjanes empreses.

Aquest empobriment qualitatiu del treball s'observa en l'evolució baixa o negativa del creixement dels salaris, per sota del creixement dels preus dels serveis essencials i de l'IPC, provocant una veritable pinça sobre el poder adquisitiu de les persones. També per les retallades als empleats públics, per les reduccions forçades de jornada i, en general, per la progressiva precarització del treball, en què el valor de reposició de les vacants sempre és per sota del preu anterior. Aquest escenari de reducció dràstica de salaris comporta que, d'acord amb alguns estudis, un 35 per cent de les persones treballadores estan rebent el salari mínim interprofessional, i un 40 per cent són en risc de pobresa en paràmetres de rendes de subsistència en clau internacional, de forma que la crisi i l'empitjorament de condicions de treball a Espanya ha incrementat la seva diferència respecte a la UE en 4,3 punts.

En aquest context d'empitjorament de les perspectives del mercat laboral, hem de vetllar pel manteniment d'unes condicions de treball dignes i evitar generar una confusió interessada entre drets i privilegis. Precisament en aquests temps de crisi, cal vetllar més que mai per unes condicions de treball dignes.

De la mateixa manera, ara que ja està plenament iniciat el camí cap a la independència, hem de garantir als nostres ciutadans el respecte als drets que han meritat al llarg de tota la seva vida laboral mitjançant el pagament de les seves cotitzacions a la Seguretat Social. Disposem d'un sistema de pensions contributives –la partida amb més pes en el pressupost de despesa i que condiciona la sostenibilitat del sistema– que ha funcionat a través del sistema de repartiment que a Catalunya. Tot i que els catalans hem generat aportacions netament positives a la caixa comuna de la Seguretat Social per valor d'uns 25.000 milions d'euros, l'actual equilibri demogràfic i la situació econòmica han començat a evidenciar les debilitats del sistema –especialment a partir de l'any 2009. Caldrà, doncs, que el Govern comenci a dissenyar i a consensuar el millor sistema de prestacions per al nostre nou país.

La transició que farem

En el camí d'assolir la plena llibertat del nostre país caldrà treballar per evitar la precarització de les condicions laborals i fixar les bases necessàries per poder declarar la independència sense cap mena de risc de pèrdua de drets propis dels treballadors catalans independentment que el Govern espanyol tingui més o menys predisposició per a la negociació. Per tant, durant aquesta fase intentarem:

- En l'àmbit de la prevenció i actuació en matèria de sinistralitat laboral:
 - Continuar reduint les xifres de sinistralitat laboral, no únicament incrementant l'activitat de control i vigilància de l'Administració, sinó reclamant com a obligació inherent a l'exercici empresarial el fet d'acreditar que es duen a terme activitats manifestament preventives, situant la prevenció com a element integrat i integral de l'activitat de l'empresa i no com un element aliè.
 - Impulsar des de la Generalitat, i en el marc de les seves competències, més eficàcia entre fiscalia i autoritat laboral per als casos d'accidents de treball greus i per tal que les actuacions judicials en procediments penals derivats d'accidents de treball greus sigui més efectiva.
 - Impulsar programes de salut laboral que afavoreixin la millora dels índexs d'absentisme, proposant models de conciliació personal, familiar, professional i formativa, els quals hi incideixen positivament.
 - Afavorir les mesures necessàries perquè els programes de control, vigilància i seguiment dels processos d'incapacitat temporal siguin eficients i responguin a les necessitats del sistema.
- Promoure una nova concepció de la conciliació laboral amb:
 - Coordinació i impuls del debat i l'intercanvi, amb la participació transversal d'institucions i agents socials, per establir noves formes d'estructurar i organitzar les relacions laborals i, en definitiva, dissenyar i posar en pràctica una nova forma d'organitzar els temps i els usos de la ciutat, el treball, el comerç, la cultura, l'oci, l'esport i els serveis en general. La conciliació de les quatre potes de la vida, familiar, personal, formativa i professional, esdevé essencial per augmentar la capacitat dels països d'estructurar una mobilitat adequada per a les persones, fomentar una organització adequada del treball a les empreses i institucions i millorar les possibilitats formatives per a treballadors en sistemes asíncrons que ho facin possible. En definitiva, fomentar un ús responsable del temps vital.
 - Impulsar accions de formació de responsabilitat i compromís social en l'empresa, adreçada al personal directiu i treballador, per fomentar la cultura de la responsabilitat i la posada en pràctica de mesures i acords amb aquesta responsabilitat: supressió de barreres arquitectòniques, creació de capital no financer, mesures de flexibilitat per a diversos usos del temps, etc.
 - Fomentar el desenvolupament i la implantació de noves formes de gestió del temps, mitjançant accions promogudes tant des del Govern de la Generalitat com des dels ens locals i altres agents socials implicats. El desenvolupament d'aquestes accions s'articularia per mitjà de mesures com l'establiment de fórmules flexibles de treball, l'elaboració de recomanacions per a la negociació col·lectiva, facilitar les iniciatives de col·laboració davant la pressió generada per la manca de temps (suport a les tasques de la llar, cura dels infants, recollida i acompanyament a l'escola i activitats extraescolars, etc.).
 - Mantenir l'impuls, des de l'àmbit local, a la concertació de pactes locals sobre els nous usos del temps, mitjançant la participació de tots els agents representatius a la vida laboral, econòmica, sanitària, cívica, de l'ensenyament, del transport, del comerç, de l'habitatge, de l'urbanisme, etc., per tal que de la mediació en resulti una realitat diferent i profitosa per a totes les parts. Fomentar la concertació de pactes locals sobre nous usos del temps.
 - Establir els consensos polítics i les bases necessàries per a un sistema català de pensions i de prestacions socials:
 - Durant el primer semestre del 2013, elaboració d'un dictamen tècnic encarregat pel Govern de la Generalitat a experts de reconegut prestigi nacional i internacional sobre les alternatives de segregació del sistema públic de pensions espanyol i català.
 - En base a aquest dictamen, durant el segon semestre del 2013 caldrà que el Parlament de Catalunya aprovi per una majoria qualificada de 2/3 la proposta de segregació del sistema de pensions, per la qual s'acordi la creació de la Tresoreria Catalana de la Seguretat Social.

- Durant el 2013, l'Agència Tributària de Catalunya, conjuntament amb els departaments competents en matèria de polítiques socials de la Generalitat, desenvoluparan un protocol per poder gestionar i recaptar autònomament les cotitzacions socials pròpies. Un recurs imprescindible per al finançament de les prestacions contributives des del primer dia.

La República que volem

- La construcció del nou Estat ha de ser, doncs, un factor d'impuls d'un model diferent, un model social de treball i emprenedoria obert, compromès, transparent, de col·laboració i en el qual tothom participi dels beneficis del model en condicions dignes, fins i tot, els que en queden exclosos, en el qual s'eradiqui qualsevol tipus d'exclusió social en la distribució de la riquesa, amb fórmules de benestar i drets socials de nova generació. Per tant, podrem:
- Garantir la fixació d'unes condicions laborals dignes mitjançant els sistemes de concertació i negociació col·lectiva, començant per la determinació del salari mínim. Avançarem cap a un salari mínim català de 14.000,00 euros bruts anuals (1.000,00 euros mensuals en 14 pagaments), amb un increment mínim de 700,00 euros anuals (50,00 euros mensuals) durant quatre anys, i les empreses que estiguin en situació de beneficis podran veure contrarestat l'increment de costos salarials en un increment de la productivitat, de manera que l'ajust retributiu no posi en perill el projecte empresarial.
- Adaptar i desplegar les directives europees i garantir-ne el compliment per part de les instàncies competents del nostre nou Estat en matèria de seguretat laboral i condicions del treball per fer de Catalunya un nou país de treball digne.
- Garantir una correcta segregació del fons de reserva de la Seguretat Social amb el Govern espanyol, un dels principals actius en què Catalunya ha esdevingut clarament aportador net i que ens pot facilitar la viabilitat del sistema de prestacions contributives a curt termini.
- Aplicar un sistema català públic i universal de pensions contributives i no contributives – pensions, subsidis per desocupació, subsidis per incapacitat, etc.–, d'ampli consens polític i social, que es fonamenti en els principis de l'equitat, la universalitat i la proporcionalitat, que assegurui unes prestacions econòmiques que garanteixin una vida digna en les situacions d'inactivitat i que contingui també en el seu catàleg una renda garantida o bàsica de ciutadania.

CONCERTACIÓ I DIÀLEG SOCIAL

L'autonomia que tenim

L'actual crisi econòmica ha generat un especial impacte sobre el mercat laboral català: una taxa d'atur del 22,56 per cent de la població activa –d'un 49 per cent si parlem dels joves menors de 25 anys– però també el trencament del diàleg social com a mecanisme mitjançant el qual es podrien assolir grans acords –en la mesura que ens trobem en el marc d'aplicació i negociació en què s'han gestat les últimes reformes laborals espanyoles.

Les últimes reformes laborals aplicades pel Govern espanyol com a mesura estructural de reacció a la crisi –el 2010 i el 2012– no només no han servit per generar nova ocupació sinó que han facilitat i accelerat la destrucció de llocs de treball amb l'abaratiment del cost de l'acomiadament i dels costos socials en general, amb l'empetitiment de drets de les persones. Aquestes mesures, no només s'ha demostrat que són una resposta a un diagnòstic desencertat de l'actual crisi econòmica, sinó que també han introduït la discrecionalitat i la manca de coresponsabilitat i diàleg entre els agents socials com un dels principis bàsics d'actuació del Govern que, en bona mesura, també han estat els emprats per part del Govern espanyol i català a l'hora d'aplicar les polítiques d'austeritat i ortodòxia pressupostària que, fins ara, no sembla que hagin donat resultats particularment esperançadors en termes de reequilibri dels balanços públics ni de reactivació de l'activitat econòmica.

La transició que farem

Per tal d'assolir un mercat de treball competitiu i sostenible, i mentre no disposem de la capacitat de gestionar els recursos per poder fer-ho fer i reformar les bases jurídiques que ho permetin, en el si de l'escenari competencial actual hem de fixar un conjunt d'accions que per si mateixes dotin de contingut el marc matalà de relacions laborals i d'emprenedoria, en què no només el Govern català té obligacions connaturals, sinó que l'acord, la concertació amb els agents socials esdevé clau per poder donar-li sentit. Així, i a partir del marc competencial vigent, proposem:

- Promoure un gran acord nacional entre el Govern, els agents socials i les patronals, en l'àmbit nacional, que permeti que la flexibilitat introduïda per la negociació col·lectiva es desplegui en clau catalana, de forma que es construeixi un primer nivell de condicions de treball mínimes que respectin els postulats fixats en els objectius inicials i d'anàlisi d'aquesta proposta, construint un mercat de treball absent de precarietat en sentit estricte, que afavoreixi, tant en el camp de les relacions laborals com en els aspectes estructurals del mercat de treball, la construcció d'un mercat competitiu i benestant en què, entre d'altres, i a l'espera de poder fer una regulació pròpia normativa, s'hi reculli:
 - Promoció de sistemes de treball eficient, entesos com a models en què es prima el factor temps al factor resultat, i en què s'estableixen sistemes de retribució variable o per objectius per socialitzar l'èxit o el fracàs del projecte empresarial. Atès que aquests mètodes són complexos i molt condicionats a les lògiques empresarials, els sistemes necessàriament pensats a mida s'hauran de promoure en el si de la negociació col·lectiva dels centres de treball i amb el suport d'ens o organismes que puguin mitjançar i aportar-hi aspectes tècnics de millora.
 - Establiment de mecanismes d'interpretació de la flexibilitat laboral interna a les empreses, especialment en la mobilitat funcional interna en sectors amb classificacions professionals homògenes.
 - Promoció de plans de formació interna a les empreses i organitzacions per a la millora de l'eficiència productiva.
 - Promoció del foment de millora organitzativa a les empreses que afavoreixin l'eficiència productiva i l'optimització de processos productius atenent els principis de sostenibilitat.
- Revitalitzar el Consell de Relacions Laborals i, molt especialment, la competència de la Comissió de Convenis Col·lectius de Catalunya com a màxim òrgan del nostre país per col·laborar en la millora de l'estructura i l'ordenació de la negociació col·lectiva a Catalunya.
- Potenciar el Tribunal Laboral de Catalunya, descentralitzar-lo territorialment i impulsant-hi alhora la participació de tots els agents socials.
- Integrar i coordinar les actuacions de totes les instàncies que operen en l'àmbit laboral, per tal d'evitar duplicitats i garantir l'eficiència de les actuacions de vigilància i control.
- Vetllar per l'augment de dotació de mitjans personals i materials a la Inspecció de Treball de Catalunya i crear noves unitats inspectores especialitzades en la vigilància i el control de problemàtiques específiques, com ara les conductes de discriminació, tot això en el marc de la nova agència catalana.
- Impulsar la negociació de convenis col·lectius en l'àmbit del territori de Catalunya, especialment de taules salarials encaixades al territori. Tanmateix, serà prioritari afrontar amb mesures de política econòmica el superior cost de la vida que afecta tant les persones treballadores com la competitivitat de les nostres empreses.
- En l'àmbit d'expedients de regulació, d'acord amb els canvis normatius imposats per la reforma laboral, i mentre no es recupera el control administratiu necessari, es vetllarà perquè tots els expedients compleixin els manaments establerts, amb una vigilància activa en tots els procediments, i especialment, per garantir el compliment dels compromisos socials que han de portar confegits.

- Crear un Observatori de la crisi en l'ocupació a Catalunya, participat per administració, agents socials, patronals i experts, en el qual es faci un seguiment actiu i permanent dels expedients de regulació i el seu curs i es puguin articular sistemes de suport per minimitzar els seus efectes directes o indirectes.

La República que volem

Amb un Estat propi disposaríem de nous instruments que modificarien les relacions en l'empresa entre treballadors i empresaris. La legislació del nou Estat, que hauria d'operar per la via del diàleg i la negociació entre agents socials, s'hauria de fonamentar en els següents principis:

- La democratització de la participació de les persones treballadores en la presa de decisions de l'empresa.
- La coresponsabilitat per part de les persones treballadores amb la bona marxa de l'empresa.
- La introducció d'elements de flexibilitat interna en el si de les empreses, garantint els drets dels treballadors, la seguretat en el treball i la recuperació efectiva de drets i salaris un cop revertides les situacions econòmicament negatives.

Per tal que aquest nou marc legislatiu gaudís d'un ampli consens social i respongués amb la màxima fidelitat a la nostra realitat productiva i a les necessitats del conjunt de treballadors, caldria aprofundir en una millora de la representativitat dels agents socials –patronals i sindicats– a la Catalunya independent mitjançant:

- Un augment de l'afiliació i representació real –d'empresaris i treballadors– que condicionés la capacitat de negociació de patronals i sindicats i que assegurés que tots els col·lectius disposen de vies efectives per fer sentir la seva veu i defensar els seus drets en condicions d'igualtat.
- Fomentar la participació efectiva de treballadors i empresaris a les institucions que els representen com a via per incrementar la seva legitimitat i la participació en els processos de negociació col·lectiva.

NOVES CONCEPCIONS DEL TREBALL I DE L'EMPRESA

L'autonomia que tenim

L'actual crisi es diu que té un caràcter marcadament estructural –a Catalunya i al conjunt d'economies occidentals– en la mesura que qüestiona alguns elements essencials del model de desenvolupament dominant. Una de les principals qüestions, a la qual hem de ser capaços de respondre amb alternatives exitoses, és sobre els models tradicionals d'organització del treball i les empreses. En primer lloc, en la mesura que en els últims anys la tipologia de tasques i feines més comunes han anat variant de forma substancial, no té gaire sentit utilitzar paràmetres del passat a l'hora d'organitzar el temps i les formes de treball.

El treball intel·lectual és en la major part del treball que es genera en les economies del primer món del segle XXI. Aquest treball necessita ser organitzat i estructurat de forma diferent a com ho ha estat el treball industrial, més centrat en tasques manuals i repetitives. En aquest context, els treballadors i les treballadores, les empreses, la societat en general necessiten d'una nova organització del treball, de les formes de treball i del temps de treball.

D'altra banda, la recerca de noves oportunitats econòmiques i l'assumpció de riscos en nous projectes empresarials requereix d'esforços i resultats compartits entre empresari i treballador, una distinció que probablement, en la majoria dels casos, convé que cada vegada sigui més tènue. Fórmules empresarials com la de les cooperatives són el model que més ràpid creixerà en aquesta dècada, segons l'Aliança Cooperativa Internacional. Convé recordar que les 300 cooperatives més grans del món generen 1.600 bilions de dòlars, una xifra que es compara a la del PIB de l'economia espanyola.

En un marc també de creixents necessitats socials, sovint insuficientment ateses, cal aprofundir en el valor de l'economia social que, tot enriquint el sector privat, que serà el sector preeminent els propers anys, segurament –per raó de la crisi del deute–, i el públic com a corretja i garantia, permeti aportar creixement dels valors que segurament han faltat en la gènesi de la crisi actual. Molts dels valors que donen sentit a l'economia social són essencials en la nova economia i en la nova societat *postcrisi*.

La transició que farem

En el camí cap a la consecució d'un nou Estat treballarem per a la:

- **Promoció d'una nova concepció del treball i del temps de treball**

- Fomentar el treball organitzat en paràmetres d'eficiència per sobre de la presència, amb assessorament especialitzat a empreses i organismes que el pretenguin implantar.
 - Assessorar les empreses en la implantació del teletreball com a realitat a la majoria d'empreses.
 - Establir programes de formació específics per a empreses que estableixin sistemes de treball en asincronia d'espai o de temps.
 - Fomentar, en la negociació col·lectiva, l'establiment de clàusules específiques de valoració del treball per objectius, més enllà de la valoració estrictament centrada en el temps de treball.
 - Promoure les accions oportunes per tal de resoldre el factor diferencial de l' IVA a les organitzacions no lucratives perquè puguin competir en igualtat de condicions amb la resta d'empreses.
 - Implantar clàusules socials en l'àmbit de la contractació pública de les administracions autonòmiques i locals.
 - Prioritzar el factor de la qualitat dels serveis en l'atenció de les persones en la normativa i en els plecs de clàusules per a l'adjudicació de serveis d'atenció a les persones.
 - Prioritzar els pagaments de serveis a entitats d'economia social en tant que la seva funció d'atenció als col·lectius més vulnerables esdevé especialment sensible en situacions de crisi com l'actual.
 - Fer un estudi de l'estructura de finançament dels serveis socials per analitzar la viabilitat i la sostenibilitat del sistema i garantir la viabilitat de les organitzacions.
 - Presentar i aprovar definitivament una nova llei de cooperatives que fomenti la modernització del sector, la plena normalització com a figura jurídica empresarial, i simplifiqui els tràmits i requeriments administratius per constituir-les, incentivant la nova empremtoria cooperativa.
- **En la vessant de l'economia social, es planteja la necessitat de:**
 - Promoure un òrgan de participació de caire sectorial entre les entitats relacionades amb el tercer sector, i l'economia social en general, per posar en valor el model impulsat i els valors propis de l'economia social.
 - Reconèixer el sector no lucratiu en general com un actor decisiu en l'impuls de les polítiques de cohesió i benestar social.
 - Ampliar la representació de l'economia social en el Consell de Treball Econòmic i Social.

La República que volem

La nova legislació laboral de la Catalunya independent integrarà les noves formes d'organització i gestió del treball i de l'empresa en pla d'igualtat amb els estàndards més clàssics. De forma més específica, davant de l'actual procés de profunda transformació social, caldrà que el nou Estat es plantegi dues prioritats en aquest àmbit:

- La consolidació i vertebració del tercer sector com un interlocutor vàlid i de primer nivell amb el nou Govern de la República, en la mesura que esdevindrà –de fet, ja l'és– un dels principals garants de generació de nova ocupació, de la cobertura de les necessitats socials no cobertes pels diferents nivells d'administració i, en definitiva, de la cohesió social al nostre país.
- Integrar la modalitat d'emprenedoria cooperativa com una de les fórmules preferents previstes en el futur pla nacional d'emprenedoria, per facilitar la generació de nous projectes amb riscos compartits que ajudin a transformar la segmentació clàssica entre empresari i assalariat en el futur mercat de treball català.

CATALUNYA, POL DE CONEIXEMENT DEL SUD D'EUROPA

L'autonomia que tenim

El sistema de recerca català és un model basat en l'excel·lència que ja ha aconseguit un prestigi internacional i ha situat Catalunya al nivell de les principals potències europees. Un dels grans èxits d'ERC, al seu pas pel Govern, va ser justament el Pacte Nacional per a la Recerca i la Innovació, veritable full de ruta per a l'àmbit investigador del nostre país. Però cal acabar de desplegar i consolidar aquest model que, malauradament, actualment està en perill a causa de les desinversions en R+D+I dutes a terme pel Govern espanyol i, també, pel Govern de la Generalitat.

Els Pressupostos Generals de l'Estat per al 2012 incloïen una retallada del 25,6 % en la inversió pública en polítiques de recerca, desenvolupament i innovació, ostensiblement per sobre de la retallada mitjana per al conjunt dels ministeris (16,9 %). En total, des del 2009, el finançament de l'R+D+I s'ha retallat un 34 %. A Catalunya també s'ha reduït la partida destinada a R+D+I. Enguany el pressupost de la Direcció General de Recerca és d'un 1,8 % menys en comparació amb el de 2011 i un 11,8 % menys respecte al de fa dos anys (13,6 % acumulat). Cal tenir en compte, també, que les reduccions dels pressupostos en Universitats, Salut, Medi Ambient i Agricultura afecten directament o indirectament la recerca desenvolupada al país.

Aquesta situació és preocupant. Malgrat l'esforç que durant anys hem fet des de Catalunya apostant de manera clara per la generació de coneixement, la manca de competències i de capacitat de decisió en aquest àmbit impedeixen desplegar tot el nostre potencial com a país.

La transició que farem

La recerca és una aposta de present i de futur que hem de posar al servei de la ciutadania per fer de Catalunya un país desenvolupat i pròsper. Ha quedat clara quina ha estat la sensibilitat d'ERC quan ha tingut competències sobre aquest tema al Govern de la Generalitat i manifestem el nostre compromís perquè la recerca i la creació de coneixement sigui un element imprescindible en les nostres polítiques de futur. No serà fins que tinguem total llibertat per decidir sobre la gestió dels nostres recursos que podrem explotar tota la potencialitat del país en R+D+I. No obstant això, ja tenim ara mateix algunes eines potents, a més del Pacte Nacional per a la Recerca, com ara CERCA, TECNIO i ICREA, que hem de millorar i potenciar.

- Prioritzarem el finançament dels grups de recerca de les universitats i dels centres de recerca per tal d'assolir els nivells d'inversió dels països capdavaners europeus, tot establint programes orientats a resultats avaluables que, bo i respectant l'autonomia d'acció, permetin alinear els seus objectius estratègics amb els del país i retre comptes a la societat dels recursos esmerçats i dels resultats obtinguts.

- Incentivarem la recerca en les empreses i promourem la transferència de coneixement i tecnologia entre universitats, centres de recerca i empreses. Facilitarem la incorporació de personal doctor i investigador en les empreses i la inversió de recursos provinents del sector privat a les universitats i centres de recerca.
- Impulsarem un gran acord estratègic nacional que faci de tractor d'innovació i recerca en els àmbits de l'economia verda, l'economia social, l'economia de la creativitat i les tecnologies transformadores.
- Implementarem les diverses fases de la carrera científica i planificarem el creixement i la consolidació del col·lectiu d'investigadors i tècnics de suport, per tal de generar una comunitat d'investigadors potent, estable, sostenible, equilibrada i preparada per incorporar-se al mercat públic o privat de recerca i innovació. Impulsarem mesures que fomentin la igualtat d'oportunitats i la conciliació de la vida familiar i la carrera investigadora.
- Establirem uns processos rigorosos d'avaluació, transparència i rendiment de comptes de totes les estratègies esmentades anteriorment, al mateix temps que es creï un sistema de governança fort que permeti promoure, més enllà dels cicles de govern, una visió i acció estratègica sòlida a llarg termini.

La República que volem

En la futura república catalana gaudirem de plenes competències i llibertat d'acció per establir polítiques pròpies en ciència i innovació, així com un sistema de recerca sostenible i de futur, clau per impulsar el desenvolupament econòmic i social del nou país. No partirem de zero. Tenim una llarga tradició científica i un model basat en l'excel·lència que ha situat Catalunya en posicions capdavanteres a Europa i al món, tot i la històrica manca de prioritització d'aquest àmbit per part de l'Estat espanyol. Des de la Catalunya independent hem de continuar incentivant la transferència de coneixement entre les universitats, els centres d'investigació i les empreses, per tal de bastir un model econòmic català basat en el coneixement i aconseguir així un país amb més benestar i més cohesió social. Disposar d'un Estat propi ens permetrà:

- Augmentar la inversió en RDI fins arribar a destinar un 3,5 % del PIB a les polítiques de recerca i innovació, al nivell dels països més capdavanters.
- Crear, mitjançant la cooperació publicoprivada, tal com ja fan altres països de referència, un gran fons nacional per a l'educació, la recerca i la innovació que permeti assegurar a les properes generacions un flux constant de recursos estratègics gràcies als rendiments que es generin.
- Fer del disseny, entès com el lligam entre creativitat i creació de nous productes, serveis i processos en qualsevol àmbit, un element estratègic transversal en el sistema formatiu i productiu de Catalunya, com passa als països nòrdics.
- Establir una xarxa nacional de factories d'innovació en àmbits d'interès estratègic pel país que estigui vertebrada amb les universitats, els centres de recerca, els emprenedors i els sectors privats.
- Definir un marc laboral particular per a científics, innovadors i emprenedors en el sectors públic i privat que ens permeti esdevenir referent internacional per a l'atracció, la retenció i el desenvolupament de talent.

UN NOU MODEL D'UNIVERSITATS

L'autonomia que tenim

La Universitat a Catalunya sempre ha estat una institució essencial, i ara, en la situació de crisi econòmica que vivim, ho és més que mai, per l'acció formativa que desenvolupa, i també per la recerca com a capacitat de generació de coneixement que la societat li encomana, potenciant el model d'economia productiva basat en el coneixement.

Catalunya té un sistema universitari de qualitat, format per set universitats públiques, quatre universitats privades i la UOC, que en els darrers anys han adaptat totes les titulacions a l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) i han fet una aposta per l'educació de qualitat i la recerca d'excel·lència. Aquest sistema, a més, està estès en el territori de manera que ha contribuït a un reequilibri territorial i alhora ha permès una incipient especialització aprofitant les potencialitats de cada àmbit territorial.

Tanmateix, a causa de la profunda crisi econòmica en què ens trobem i de les retallades estructurals de finançament, per part tant del Govern espanyol com del Govern de la Generalitat, que estan patint les universitats i els seus grups de recerca, el futur del sistema universitari català està greument amenaçat. Només durant el 2011 les transferències directes de la Generalitat a les universitats públiques han disminuït un 16 %.

L'augment de taxes universitàries ha significat per als estudiants un increment d'un 80 % del cost en dos anys, fins a cobrir un 25 % del suposat cost del grau i fins al 50 % dels màsters. Una compensació insuficient en beques i una implementació d'uns trams de renda familiar molt baixos provoca que les classes mitjanes hagin d'assumir el gruix de la despesa universitària. I malgrat tot, l'increment de taxes no cobreix tampoc la reducció del finançament públic, de manera que les universitats s'han vist obligades a continuar retallant en una espiral de precarietat.

Les universitats catalanes, a més, arrossegueu un complex sistema de governança, heretat del model universitari espanyol, caduc i molt poc àgil, que els dona poca capacitat de reacció i adaptació.

La transició que farem

- Iniciarem, en primer lloc, una reforma en profunditat del sistema de governança de les universitats públiques que permeti una gestió més eficaç, una resolució millor de la representació dels agents socioeconòmics que garanteixi a la vegada la participació dels diversos col·lectius universitaris, i que aposti clarament per la transparència del sistema universitari i pel rendiment de comptes davant de la societat.
- Avançarem cap una universitat pública equitativa en la qual el cost de les matrícules s'adeqüi al poder adquisitiu dels estudiants. Cal ajustar els llindars de renda progressius per tal de gravar realment aquells qui més tenen tot assegurant un model inclusiu socialment i territorialment mitjançant un sistema just de beques de matrícula i de mobilitat.
- Redefinirem les polítiques de desplegament de l'EEES tot enfocant la inversió universitària en l'adaptació dels centres i modernitzant les formes de docència. Cal desenvolupar de forma paral·lela un mapa de titulacions que afavoreixi l'especialització de les universitats, eviti duplicacions innecessàries, sense reduir el nombre de places ofertades i facilitant instruments de mobilitat.
- Potenciarem, amb la implicació i el compromís de les universitats, els programes Serra i Húnter i ICREA Acadèmia, per afavorir la retenció i atracció de talent docent i investigador.
- Farem avançar les universitats cap a un model estable que aprofundeixi en el finançament per objectius revisables, la cooperació interuniversitària, la transparència i la rendició de comptes. Buscarem noves fonts de finançament, sobretot per a les titulacions de perfil més professionalitzador.

La República que volem

Catalunya necessita constituir-se com a Estat independent per poder desplegar un model universitari propi, motor de l'economia i la generació de coneixement, amb una docència de qualitat i recerca d'excel·lència al nivell dels països més desenvolupats.

- L'establiment d'un nou marc jurídic català permetrà crear també una nova legislació en matèria universitària que farà possible efectuar i consolidar la necessària reforma de la governança de les universitats públiques.
- La capacitat de recaptar i gestionar els nostres impostos íntegrament permetrà finançar adequadament les universitats catalanes. D'aquesta manera podrem implementar un sistema just i equitatiu de taxes i beques per als estudiants.
- Impulsarem el model de graus 3+2, que substitueixi l'actual model 4+1 imposat des del Govern espanyol, amb una dotació adequada de personal docent, per tal d'apropar els estudiants catalans i el sistema de graus al model implantat majoritàriament a Europa.
- Superarem el caduc model funcional espanyol per al personal docent investigador (PDI). Podrem impulsar un nou model de PDI que afavoreixi molt més la competitivitat, la mobilitat i la internacionalització, que flexibilitzi els percentatges de dedicació a la docència i a la recerca, i que vinculi la promoció i la prolongació de contractes a criteris d'excel·lència.
- També desenvoluparem un marc normatiu propi de drets i deures per als estudiants i potenciarem un òrgan de participació estudiantil que serveixi de punt de trobada entre tots els consells d'estudiants de les universitats dels Països Catalans.

2. LA CATALUNYA DEL BENESTAR I LA IGUALTAT D'OPORTUNITATS

El sentit principal que atorga Esquerra Republicana a la independència és la voluntat que les persones visquin millor. Sabem que l'espoli fiscal a què ens sotmet l'Estat espanyol deriva en espoli social quan ens priva dels nostres recursos. I també ens priva del dret a decidir sobre les polítiques públiques que busquen ampliar el benestar i la igualtat d'oportunitats.

ERC s'inspira en els models nòrdics de benestar, que ha brindat una socialdemocràcia entesa com la facilitació dels projectes de vida de les persones. Una societat lliure i cohesionada és aquella que pot garantir un sistema públic, equitatiu i universal de benestar, educació, sanitat, serveis socials i d'accés a la cultura. És la premissa per generar persones lliures, crítiques, cultes i compromeses. La meta de la inversió social no és altra que la responsabilitat de les persones vers els seus conciutadans i els problemes que ens afecten a tots.

Creiem que les polítiques sanitàries, socials, culturals i educatives no són una despesa social. Són una inversió en les persones i el conjunt de la societat a partir de les quatre potes de l'estat del benestar que volem. Són la principal inversió que un país pot fer si vol excel·lir en qualsevol àmbit, sigui econòmic, científic, artístic, etc. Les polítiques basades en la privatització per l'estalvi públic de serveis, que entenem com a universals, acaben derivant a mig termini en problemes que encareixen la factura social.

Apostem fermament per l'educació inclusiva, que permet el creixement moral i intel·lectual de la persona i l'avenç col·lectiu de la societat. La transmissió de valors, l'aprenentatge ens fa més lliures i més preparats per assumir responsabilitats.

La política de serveis socials i sanitaris de Catalunya ha de fer un pas endavant per erigir-se en el veritable instrument al servei de la ciutadania on, a partir de la coresponsabilitat, la participació ciutadana i els professionals sanitaris, esdevingui un model de veritable excel·lència. Necessitem una nova Llei de Salut i Serveis socials que defineixi un nou marc jurídic per garantir el dret a la prevenció de la malaltia, la protecció i promoció de la salut i l'accés a una àmplia cobertura d'assistència sanitària i social de tots els ciutadans.

Catalunya disposa de professionals en tots els àmbits, motivats i amb un alt grau d'expertesa a qui demanem més cada dia. Tenim un teixit associatiu i empresarial que du a terme una gran tasca en la construcció d'aquest estat del benestar que defensem. Sense el concurs de totes aquestes persones no podrem construir el nou país que volem. Volem escoltar la seva veu i incentivar la seva participació. ERC agafa el compromís de vetllar per una gestió eficient dels recursos públics, reduint les desigualtats en l'accés als serveis i en els resultats obtinguts, tant en l'àmbit individual com en el del territori.

Coneixedors de les mancances socials, educatives, sanitàries i d'accés a la cultura que la crisi actual fa evidents, tenim l'obligació de detectar els sectors més desfavorits, els col·lectius més vulnerables i aquells que tenen dificultats especials. Des d'ERC volem cooperar amb el tercer sector social i les xarxes d'empreses de l'economia social i solidària que, des de la iniciativa privada no lucrativa, malden per suturar les ferides de la crisi econòmica i la desatenció pública. Cal avançar en el compromís públic de concertar polítiques efectives amb el sector no lucratiu, per tal de fer arribar les oportunitats a totes les bosses d'exclusió social del país.

UN NOU SISTEMA NACIONAL DE SALUT I D'AFERS SOCIALS

Universal, equitatiu, coresponsable i centrat en les persones

L'autonomia que tenim

- Tenim un sistema sanitari reconegut com a excel·lent, però la percepció de la ciutadania i dels professionals no sempre ho corrobora: llistes d'espera poc transparents, descoordinació entre nivells assistencials i de proveïdors, iniquitat entre territoris i amb els col·lectius fràgils (salut mental, dones, gent gran, immigrants...) i una separació entre els àmbits sanitari i social que ha anat en detriment de la visió i l'atenció integral de la persona, centrat més en l'assistència sanitària que en la promoció de la salut.
- Instruments ineficaços per a la participació ciutadana en els processos de decisió de la planificació i desenvolupament de les polítiques sanitàries. Guberns territorials i consells de salut que no han funcionat per manca de voluntat política.
- Diferents interessos entre nivells assistencials: atenció primària, hospitals, salut mental, àmbit sociosanitari...
- Increment molt important de la burocràcia administrativa del sistema per un nombre exagerat de consorcis, amb la presència del Servei Català de la Salut (SCS) en els seus consells d'administració.
- Fórmules diverses en la intermediació de la gestió, que han suposat la prevalença de la veu i els interessos de les entitats proveïdores davant els dels ciutadans, l'existència de grans bosses d'ineficiència en la gestió, fragmentació dels nivells assistencials i manca de transparència.
- Prevalença dels interessos d'una minoria sobre els interessos generals, amb actuacions de dubtosa legalitat.
- Les decisions que afecten la nostra sanitat s'han pres en clau política, econòmica i conjuntural, obviant el coneixement que aporta el seu principal actiu, els professionals.
- S'han retallat drets, prestacions, llocs de treball i retribucions, fet que representa un atac sense precedents al sistema democràtic.
- El percentatge del producte interior brut (PIB) destinat al sector públic de salut és el més baix de tota la Unió Europea, fet que, en l'actual marc de crisi econòmica, posa el sistema en un alt risc de fallida econòmica.
- Professionals d'alt nivell i amb molta motivació, però amb poques oportunitats per al desenvolupament i reconeixement professional, sense autonomia en la presa de decisions, que provoca frustració, fatiga i fugues de talent, amb deteriorament de les condicions laborals i amb una retribució de les més baixes d'Europa.
- Si bé s'ha fet un esforç per crear una matriu de connexió entre el sector sanitari i l'empresarial de cara a bastir un sector biotecnològic català, hi ha una mancança en la potenciació de polítiques de transferència i valorització de tecnologia en la majoria de centres sanitaris del país, i es perden moltes oportunitats de desenvolupament que podrien alleujar el cost de la sanitat, i alhora convertir-se en un dels motors econòmics del país.

La transició que farem

Basarem les accions en una total transparència i en la necessitat d'una regeneració democràtica de la política, l'administració i la gestió del sistema de salut.

- El primer compromís és el de la represa immediata de totes les comissions d'investigació en l'àmbit parlamentari de les causes obertes envers el desviament del diner públic detectat en la sanitat catalana. Exigirem, si és el cas, responsabilitats polítiques, econòmiques i penals.
- No aplicarem del Real Decreto 16/2012 del Govern espanyol sobre mesures sanitàries perquè és profundament regressiu pel que fa als drets de totes les persones en matèria de salut, genera greus conflictes deontològics entre els professionals sanitaris, és una irresponsabilitat en termes de salut pública i potencia l'existència d'un doble accés als serveis de salut en funció de l'extracció social i econòmica, generant les condicions necessàries per a la creació d'un sistema de salut basat en la "beneficència" i discriminació de col·lectius, essent els més perjudicats les persones amb malalties cròniques, la gent gran, les persones immigrades i les de menors recursos econòmics.
- No aplicarem l'euro per recepta perquè significa un doble pagament per a Catalunya i grava especialment les persones grans i les que pateixen malalties cròniques.
- Establirem l'autonomia de gestió en l'àmbit territorial i la participació vinculant de la societat civil i els professionals amb l'objectiu d'una millor eficiència del sistema de salut i social i fomentarem el cooperativisme dels centres assistencials.
- Desplegarem la coherència i la coordinació en la provisió de serveis socials i de salut com un element clau en l'atenció a la ciutadania i per una atenció a les persones des d'una visió integral i holística i per iniciar la futura fusió dels departaments de Salut i d'Afers socials.
- Definirem un Pla de veritable aprimament de les estructures administratives i de gestió del sistema.
- Augmentarem els pressupostos de Salut per tal que arribin, en quatre anys, a la mitjana del percentatge del PIB del país de la UE 15.
- Reforçarem les empreses i entitats públiques del sistema sanitari català i reduïrem les aportacions de capital públic a empreses privades. Aturarem els processos de privatització de la gestió de centres públics actualment en marxa.
- Definirem i iniciarem la implementació del Pla Nacional d'Educació per a la Salut que ha de significar el principal eix de la política sanitària del Ministeri de Salut i Afers socials, i que ha de ser forçosament multidisciplinari i transversal amb els objectius d'estimular i d'incorporar hàbits saludables de vida, consciència de cost i coresponsabilitat per aconseguir, també en salut, un país d'excel·lència.
- Farem efectiva l'Agència de Salut Pública.
- Promourem la constitució d'una comissió parlamentària, assessorada de manera vinculant per representants de la ciutadania i de professionals, per tal d'elaborar una nova Llei de Salut de Catalunya.
- Promourem polítiques de formació continuada dels nostres professionals, fent que alhora es valoritzi la seva participació en la formació dels estudiants en ciències socials i de la salut.
- Promourem polítiques de sensibilització dels professionals en matèries de recerca i transferència de tecnologia. Patrocinarem estructures de valorització de tecnologia en tots els centres sanitaris de cara a impulsar un sector biotecnològic.
- Impulsarem un pacte estable entre forces polítiques, socials i professionals que defineixi la cartera de serveis del sistema públic basada en l'evidència científica.

La República que volem

Esquerra Republicana parteix d'un dels principis del republicanisme, en què el sistema de salut té un efecte directe sobre la funció social d'una societat; per aquest motiu, l'accés universal ha de ser el garant d'equitat de la ciutadania i de la solidaritat. Igualment fa coresponsable el ciutadà de la seva pròpia salut i, per tant, entén que ha de ser un subjecte actiu en la promoció de la salut.

El canvi de paradigma en l'àmbit de la salut és a l'abast de la ciutadania de Catalunya. Esquerra Republicana proposa en aquest programa com hauria de ser el futur dels sistemes de salut i social amb l'objectiu final de millorar la salut i guanyar en qualitat de vida dels nostres conciutadans.

Una societat amb bona salut té més confiança en si mateixa i genera una seguretat que fa possible encarar els reptes més difícils. Un país que vetlla per la salut i el benestar dels seus ciutadans de manera efectiva i eficient generarà un sentiment de pertinença més important perquè se sabrà ben cuidat. Ara bé, s'ha d'aplicar en el sentit més republicà possible, en què el ciutadà sigui conscient de la seva pròpia salut, de la seva pròpia responsabilitat per mantenir-la. Un sistema de salut capaç de detectar els sectors més desfavorits i implementant polítiques equitatives. Un sistema en què es prioritzi la promoció d'hàbits saludables, en un país on el ciutadà sigui un subjecte actiu i capaç d'entendre i de decidir en responsabilitat sobre la seva salut.

Aquest repte, el del ciutadà responsable, saludable, exigent, s'ha d'anar liderant amb un teixit professional i associatiu de primera envergadura, en constant adaptació a les noves tecnologies, líders en la seva especialitat, interactuant amb els sistemes sanitaris punters en l'àmbit mundial. La manera de formar aquesta professió no és simplement suposant-li un alt grau de vocació, que hi és, sinó incentivant-lo amb un bon reconeixement professional, una retribució econòmica equiparable a l'entorn europeu, amb possibilitats de promoció, de formació, de mestratge dignes. I, a més, a aquest professional se li han de donar possibilitats de desenvolupar habilitats d'emprenedoria no només en la seva tasca assistencial i educativa, sinó també en la tasca de recerca i desenvolupament.

Catalunya, mitjançant la seva ciutadania, és a punt d'emprendre el camí de la llibertat Nacional i, des d'Esquerra Republicana, volem fer evident en aquest programa la nostra voluntat, la il·lusió i el compromís per construir un nou model sanitari i social basat en la regeneració política, la simplicitat administrativa i de gestió, el rigor, la transparència i el rendiment de comptes.

Estem preparats i tenim la convicció que la política sanitària del nostre país ha de donar un pas endavant per transformar-se en el veritable instrument al servei de la ciutadania amb què, a partir de la coresponsabilitat i la participació ciutadana i dels professionals sanitaris, es pugui implementar un nou Sistema Nacional de Salut i d'Afers Socials basat en els principis del republicanisme que esdevingui un model de veritable excel·lència en el marc dels diferents organismes internacionals.

Els principis de sistema públic, universal i equitatiu, nascut des de la regeneració política del nostre país i a partir d'un Pacte Nacional de Salut portarà a una nova Llei de salut i social que establirà un nou marc jurídic que garantirà el dret a la prevenció de la malaltia, la protecció i la promoció de la salut i l'accés a una àmplia cobertura d'assistència sanitària i social de tots els ciutadans que visquin a Catalunya. La nova Llei definirà l'estructura del sistema de salut i social català, les actuacions necessàries i els seus àmbits, el seu govern i la seva gestió, la salut pública, les competències de les diverses administracions, el finançament, la cartera de serveis i els rols dels diferents nivells assistencials.

Un nou sistema de salut i social amb simplificació d'estructures administratives i de gestió, gestionat des de la transparència, la suficiència financera i l'eficiència, priorititzant l'atenció integrada i holística i amb l'objectiu que totes les prestacions de salut es donin de forma coordinada i de col·laboració en tots els nivells.

Un sistema transparent, just i obert, que es relaciona amb altres sectors, amb la finalitat de millorar l'eficiència del conjunt de sectors, que fomentarà el sentiment de pertinença i la formació d'excel·lència dels nostres professionals, potenciarà el sector biomèdic de recerca i desenvolupament, com una eina més per fer més eficient i sostenible la despesa sanitària, contribuint al desenvolupament industrial d'aquest sector.

Un nou sistema de salut i social que garanteixi una participació compromesa i vinculant de la ciutadania i dels professionals que ens farà coresponsables de la millor qualitat de vida de tots nosaltres.

- **Principis generals**

- Creació d'un Ministeri de Salut i d'Afers Socials basat en la regeneració democràtica de la política sanitària i la simplificació de les estructures administratives i de gestió.
- Vetllarà pels drets de la ciutadania amb una atenció humanitzada, de qualitat i holística.
- Finançament públic a mitjançant els Pressupostos Generals de la República Catalana.
- Transformació de l'Agència Catalana d'Informació, Avaluació i Qualitat en Salut en l'Agència per a l'Excel·lència del Sistema de Salut i Social de Catalunya (AESSCAT) independent i vinculant.
- Participació ciutadana vinculant en el disseny de les noves polítiques de salut i socials conjuntament amb les persones professionals i treballadores, en la planificació i la presa de decisions.
- Organització dels serveis de provisió tenint com a base els principis del cooperativisme i tenint present la realitat geogràfica, epidemiològica i sociodemogràfica de cada territori.
- L'educació per a la salut serà un dels eixos principals i transversals del sistema.
- Tindrà una cura especial pels col·lectius més vulnerables (salut mental, dones, infància, gent gran, immigrants...).
- Prioritzarà la integració i la coordinació de l'atenció i dels recursos (comunitària, salut pública, atenció primària, salut mental, hospitalària, àmbit sociosanitari, acció social i logística) entre proveïdors d'un territori per a un correcte «contínuum assistencial» i una adequada utilització de la xarxa sanitària i social.
- Les estructures públiques i privades han de col·laborar i relacionar-se amb total transparència a fi que no es produeixin situacions confuses que poden generar mútua desconfiança.
- Reforçar les entitats i associacions cíviques que treballen en els àmbits de benestar social i de salut.

- **Salut Pública**

- El Pla Nacional d'Educació per a la Salut ha de significar el primer objectiu de la política sanitària del Ministeri. Mantindrem i fomentarem el Programa salut-escola als Instituts d'Ensenyament Secundari (IES) com un àmbit prioritari i bàsic en la promoció de la salut i com a element de difusió d'hàbits saludables de vida. Impulsarem polítiques de prevenció, entre d'altres, de la obesitat infantil, dels trastorns alimentaris, la iniciació a les drogues per part dels joves, de la salut mental...
- Potenciarem al màxim la salut pública i les seves eines de promoció i protecció de la salut i de prevenció de la malaltia i la vigilància epidemiològica. En aquest sentit, desenvoluparem l'Agència de Salut Pública de Catalunya, per tal que pugui implementar programes eficients de promoció de la salut i de millora de la qualitat de vida dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.
- Fomentarem la cultura del manteniment de la salut mitjançant l'alimentació i l'activitat física i la cura mental adaptada als diferents grups de població.

- Promourem la participació dels locals de lleure per tal que col·laborin en intervencions en l'àmbit de salut.
- Proporcionarem la informació necessària sobre les teràpies naturals disponibles i les seves aplicacions en base a la seva efectivitat demostrada.
- **Atenció primària**
 - Per a Esquerra Republicana l'atenció primària ha de ser la porta d'entrada al sistema sanitari i l'instrument resolutori de les patologies i problemàtiques més prevalents entre la població catalana, com a estratègia per incrementar l'eficiència del conjunt del sistema.
 - Reforçarem el contingut social als equips d'atenció primària amb la transformació dels actuals centres d'atenció primària (CAP) en Centres Comunitaris de Salut i Socials en què s'integri l'Atenció Primària de Salut, Salut Pública, Rehabilitació i Afers Socials en un sol punt d'entrada per al ciutadà i com a referents de la comunitat. Això implicarà un procés de canvi a llarg termini d'estructures físiques i de cultura, que preveurà la incorporació de centres cívics, biblioteques, serveis de salut i socials, escoles bressol, entre d'altres, en espais interconnectats.
 - Revisarem la distribució dels Centres d'Urgència d'Atenció Primària (CUAP) i els Punts d'Atenció Continuada (PAC) per a un millor equilibri territorial.
 - L'Atenció Primària ha d'augmentar el seu nivell resolutori i ha de ser clau en la implementació del Pla Nacional d'Educació per a la Salut, essent fonamental el canvi del rol dels professionals, bàsicament d'infermeria, tant pel que fa a aquest Pla com per a l'atenció a la cronicitat.
 - S'impulsarà l'autonomia de gestió, en base al cooperativisme, dels centres de primària pels mateixos professionals, fomentant una participació més activa dels professionals en l'organització i la gestió dels Centres Comunitaris de Salut i Socials de manera integrada amb tots els recursos del territori. Serem contraris a adjudicar la gestió de les Àrees Bàsiques de Salut de titularitat pública a entitats privades amb finalitat de lucre.
 - Potenciarem que els equips d'atenció primària tinguin més capacitat tecnològica resolutiva i autonomia en la gestió dels pacients, temps de visita i de capacitat per influir en els fluxos d'accés als hospitals.
 - Continuarem impulsant l'elaboració i revisió de protocols dels processos assistencials d'acord amb les evidències científiques i amb relació a les capacitats pressupostàries del país.
- **Hospitals, medicina especialitzada**
 - Reduirem al màxim els temps d'accessibilitat a les proves diagnòstiques, als especialistes i les llistes d'espera quirúrgiques, amb especial incidència en les patologies que suposen un risc vital, les més greus i les més prevalents.
 - Replantejarem l'organització interna hospitalària, assignant dotacions pressupostàries suficients, per tal d'impulsar la seva capacitat resolutiva i el seu potencial investigador. Per fer-ho, s'ha d'afavorir la participació vinculant dels professionals assistencials en la gestió dels centres.
 - Impulsarem la creació de centres únics de referència en patologies concretes per millorar l'eficiència i l'excel·lència en el tractament de patologies complexes per afavorir que es tractin en centres on hi hagi una massa crítica mínima que permeti tenir equips especialitzats, ben formats i competents, però sense que vagi en detriment de l'accessibilitat i l'equitat territorial.
 - Promourem l'atenció interdisciplinària ampliant els serveis amb Fisioteràpia i Teràpia ocupacional.
 - Fomentarem la publicació de les taxes de curació per malalties concretes en els diferents centres.

- Reforçarem les funcions dels centres de dia i dels hospitals de dia per incrementar la seva capacitat de resolució i afavorir el manteniment del ciutadà, amb malaltia o necessitats específiques d'atenció, integrat al màxim en el seu ambient habitual.

- **Àmbit sociosanitari / cronicitat / dependència**

- Aquest àmbit d'assistència sanitària és el que per qüestions demogràfiques, socials i d'esperança de vida probablement experimentarà una demanda creixent, fet que comportarà un redimensionament a l'alça dels recursos i mitjans que actualment s'hi destinen.
- L'assistència es presta des de diferents serveis que moltes vegades són poc coneguts per la resta de xarxes assistencials; per tant, donarem a conèixer els diferents recursos i les rutes assistencials per tal d'agilitzar l'accés i derivació dels pacients al recurs més adient en el seu territori.
- Definirem un nou disseny, amb l'objectiu d'optimització, de les valoracions de dependència per agilitzar la seva resolució.
- Optimitzarem els recursos de mitja estada per tal d'agilitzar els ingressos, per no generar estades inadequades als hospitals d'aguts i donar resposta ràpida a les situacions de crisi en el domicili, adequant la mitja estada als objectius terapèutics.
- Impulsarem els equips Programa d'Atenció Domiciliària Equips de Suport (PADES) com a especialitzats en la intervenció en situació de crisi, col·laborant de forma directa amb els gestors de casos d'Atenció Primària i amb les Unitats Funcionals Interdisciplinàries Sociosanitàries (UFISS).
- Augmentarem el nivell resolutiu dels Equips Avaluadors Interdisciplinaris Ambulatoris i establimos sistemes de coordinació amb l'Atenció Primària, especialment en l'atenció de pacients en situació de crisi i en el seguiment de pacients geriàtrics complexos.
- Impulsarem les UFISS per tal d'incrementar la seva intervenció especialment en situacions d'urgències geriàtriques i de cures pal·liatives.
- Impulsarem l'elaboració i revisió de protocols estandarditzats dels diferents processos assistencials d'acord amb les evidències científiques als diferents recursos sociosanitaris.

- **Salut mental**

La salut mental ha d'esdevenir una prioritat del Govern en tots els àmbits implicats: salut, serveis socials, treball, educació i justícia.

- Revisió, reformulació i desplegament a tot el territori del Pla Director de Salut Mental i d'Addiccions i del Pla Integral.
- Desenvolupar un programa especial de prevenció, d'educació per a la salut i de detecció precoç de problemes i incapacitats de salut mental en les poblacions de risc i en la infància i adolescència, que actuarà en els dispositius no assistencials i assistencials, tant especialistes en salut mental com en l'atenció primària.
- Desenvolupar un Pla Estratègic transversal que impliqui diverses conselleries del Govern de la Generalitat per tal d'aconseguir accions coordinades per fer front al consum de drogues legals i il·legals.
- Impulsar un model de salut mental comunitari i alternatiu als models que han imperat fins ara, fent especial èmfasi en la coordinació i l'articulació de tots els agents socials, sanitaris, educatius i laborals, posant l'accent també en el suport a les famílies i en el seguiment a domicili.

- La xarxa de Salut Mental serà sectoritzada, coordinada, interdisciplinària i integral en el territori. L'atenció serà integrada en tots els nivells, amb responsabilitats unificades des de la prevenció fins a la rehabilitació, passant per l'atenció primària, especialitzada i l'hospitalització psiquiàtrica.
- Dissenyar les rutes assistencials en el territori i redefinir el model d'hospitalització psiquiàtrica.
- Participació vinculant dels equips assistencials i els usuaris en la planificació i en les decisions.
- Continuar la integració de les xarxes de salut mental i drogodependències tenint en compte les patologies associades a l'envelliment i de les persones amb dependència.
- Incrementar els recursos destinats a la formació, rehabilitació i reintegració a la vida quotidiana i a la inserció laboral de les persones amb trastorns mentals.
- **Hospitalització a domicili**
 - Promoció decidida de l'hospitalització domiciliària com a eina per afavorir la resolució de les patologies que després d'una atenció hospitalària requereixen d'un seguiment intensiu i com a element bàsic d'un sistema eficient de control de les patologies descompensades que no precisen d'una infraestructura hospitalària però sí d'una atenció especialitzada i un control més exhaustiu.
 - Amb una especial coordinació amb els equips dels Centres Comunitaris (l'Atenció Primària i Serveis Socials)
- **Història única compartida**
 - Implementar la història única compartida en tots els nivells assistencials i socials i amb fàcil accés per als usuaris, amb la finalitat de no duplicar proves, visites i fer més fàcil la coordinació entre tots els nivells assistencials i en tot el territori, alhora que serveix per millorar l'assistència sanitària.
- **Professionals**
 - Fomentarem la participació vinculant dels professionals en la planificació, la gestió assistencial i la presa de decisions en tots els nivells.
 - Millorarem la formació continuada dels professionals del sector, actualitzant-la i adequant-la a les necessitats a què s'enfronten diàriament.
 - Impulsarem que els professionals del sistema públic tinguin una única carrera professional, els mateixos criteris retributius i una formació continuada reglada i de qualitat i rebutjarem la contractació en precari.
 - El Sistema Nacional de Salut i d'Afers Socials català ha d'incentivar l'excel·lència i ha d'estimular el desenvolupament professional, facilitant els elements necessaris perquè les organitzacions tinguin capacitat d'innovació i recerca.
 - Cal decidir sobre els currículums formatius i sobre el nombre de professionals i d'especialitats tant d'infermeria, mèdics, com d'altres professionals de l'àmbit de la salut, que s'han de formar anualment, amb una oficina de planificació i estudi, amb comissions d'especialitats i d'altres professions vinculades amb salut.
 - Cal regularitzar la situació d'aquells professionals que, per diferents motius, no han obtingut la titulació d'especialistes, amb un sistema de valoració just.
 - Establirem codis de bona praxis i d'ètica professional.

- **Farmàcia**

- El registre de nous medicaments es farà en base a l'evidència científica del valor afegit que aportin.
- Es revisaran els medicaments que actualment estan finançats per tal de mantenir els que l'evidència científica determina de més efectivitat, utilitat terapèutica, eficiència i seguretat.
- Considerar el farmacèutic com a agent de salut del procés assistencial integrant-lo en les tasques de detecció de patologies, informació de l'acompliment dels tractaments, assessorament al pacient i seguiment d'efectes adversos. Les farmàcies han de ser agents de salut reals.

- **Transport sanitari**

- Cal garantir el transport urgent i les emergències sanitàries amb equitat territorial, fixant uns objectius de temps màxim de resposta i transport equiparables als dels països amb rendes similars a la de Catalunya.
- Aplicarem el mapa sanitari i social donant a conèixer la distribució en el territori dels recursos, la seva operativitat i la seva utilització.
- Redimensionarem els recursos propis per l'assistència i transport urgent i donant absoluta prioritat a la urgència amb risc vital, i reordenarem el transport no urgent.
- Impulsarem la formació específica del personal no sanitari de les ambulàncies per millorar l'eficiència.

- **Innovació i recerca**

- Promoure decididament l'impuls en R+D+I i d'un sector biomèdic adreçat a la promoció de la recerca i de la transferència de tecnologia entre els professionals.
- Crear una xarxa d'oficines de transferència de projectes oberta a tots els professionals sanitaris (investigadors, metges, infermeria, tècnics, auxiliars, administratius), en col·laboració amb els Instituts de Recerca Sanitaris.
- Impulsar decididament el professional Investigador Biomèdic, capaç de generar un coneixement bàsic, altament especialitzat però sempre cercant la transversalitat.
- Generar un programa d'emprenedoria entre els professionals sanitaris per afavorir la implicació dels nous inventors amb el seu producte de manera que puguin acompanyar-lo fins a la fase empresarial i d'innovació.
- Implicar i formar les estructures gerencials dels centres sanitaris en el procés de R+D+I perquè facilitin i promoguin l'activitat emprenedora dels seus professionals.
- Incrementar les dotacions econòmiques per impulsar, promoure i desenvolupar la recerca i la formació d'investigadors en l'àmbit de l'Atenció Primària.
- Continuar el desenvolupament de la Bioregió i Biocat com a eines de trobada entre el món sanitari i empresarial per promocionar la creació d'una indústria biotecnològica a Catalunya.

- **Cooperació en salut internacional**

- Una definició consensuada entre el màxim de forces polítiques i les institucions sanitàries involucrades sobre el paper que Catalunya pot exercir en matèria de cooperació internacional en salut.

- Una Comissió Interdepartamental o la potenciació d'alguna de les institucions governamentals ja existents que tingui per objectius prioritaris:
 - La creació d'un directori que unifiqui el conjunt d'ofertes públiques i privades a les quals els professionals sanitaris interessats puguin accedir.
 - La coordinació entre tots els organismes involucrats.
 - La selecció de l'oferta en els països prioritzats en funció de la capacitat de millorar els aspectes organitzatius i les habilitats i coneixements dels professionals sanitaris autòctons i, a la vegada, de la capacitat del nostres professionals de la salut de beneficiar-se d'una cooperació que defugui els obsolets esquemes estrictament assistencials.
- Redefinició de les funcions de la Delegació del Govern davant la UE, perquè sigui una delegació amb àrees operatives coordinades amb els Departaments de Salut i Social i Recerca i Universitats i no només de suport informatiu.
- La selecció de la demanda dels nostres professionals de la salut en funció d'uns barems objectius que valorin els aspectes personals i professionals dels aspirants per esdevenir personal sanitari cooperador.
- La coordinació amb les entitats encarregades de definir els currículums docents dels nostres professionals de la salut en vistes a incorporar les rotacions internacionals en la formació de postgrau dels nostres professionals sanitaris.
- La implicació de les autoritats acadèmiques pertinents de les nostres Facultats de les Ciències de la Salut en les decisions que en el terreny de la cooperació internacional el país vagi prenent, amb l'objectiu d'adaptar la formació de pregrau a unes polítiques de cooperació que poden tenir una incidència directa en el posterior desenvolupament professional dels alumnes.
- En definitiva, des d'Esquerra creiem que Catalunya és un país de referència en el procés que condueix a l'anomenada «globalització», també en matèria sanitària, i que hem de ser capaços d'entomar el repte amb la màxima seriositat organitzativa i amb la voluntat de ser presents entre el conjunt de les nacions que, amb Estat o encara sense, estan en disposició d'aportar noves iniciatives en favor d'un desitjable model equitatiu global en l'accés a la salut.
- **Descentralització/Territori**
 - Farem polítiques de salut i socials fetes des del territori, per al territori i adaptades al territori, tenint en compte la dispersió geogràfica i les diferents idiosincràsies.
 - Potenciarem la coordinació i l'accessibilitat entre dispositius de diferent nivell per tal d'aconseguir unes correctes rutes assistencials i així tenir millors resultats en l'atenció i el tractament dels ciutadans.
 - Es potenciaran els Governos Territorials de Salut com a òrgans de govern i de participació d'àmbit territorial, per tal d'exercir les funcions del Ministeri en el seu àmbit. En els seus consells rectors han d'estar representats de forma vinculant tots els actors que intervenen en salut.
- **Estructura i govern**

El Sistema Nacional de Salut i d'Afers Socials Català (SNSASC) s'estructura mitjançant tots els centres, els serveis i els establiments sanitaris públics i de cobertura pública de Catalunya, siguin de titularitat pública o privada, acreditats per l'Agència per a l'Excel·lència del Sistema de Salut i Social de Catalunya (AESSCAT). La nova Llei de Salut haurà d'aconseguir el traspàs a la Generalitat de la titularitat dels centres de la Seguridad Social Espanyola.

El principis en què s'estructura i s'organitza el SNSASC són els d'universalització, concepció integral de la salut, integració de serveis, simplificació, racionalització, eficàcia i eficiència de l'organització

sanitària, fluïdesa de tota la informació amb total transparència, participació comunitària i dels professionals de forma vinculant i rendiment de comptes davant la ciutadania.

El màxim responsable de fer efectiu el Dret Constitucional català a la protecció de la salut dels ciutadans de Catalunya és el Govern de la Generalitat mitjançant el Ministeri de Salut i Afers Socials.

- **Gestió**

- La gestió dels centres, serveis i establiments acreditats per l'Agència per a l'Excel·lència del Sistema de Salut i Social de Catalunya (AESSCAT) la faran els proveïdors o els mateixos establiments, centres o serveis.
- S'incentivaran fórmules de gestió amb què la participació dels professionals sanitaris sigui responsable i vinculant.
- El contracte amb el proveïdors establirà els objectius en salut definits pel Ministeri, tindrà les mateixes condicions per a tots els proveïdors, promocionarà l'aplicació d'economies d'escala i prioritzarà l'atenció integrada en base territorial.
- El control i la monitorització del procés assistencial i dels resultats en termes de salut l'exercirà l'AESSCAT, i la monitorització econòmica l'exercirà la direcció general de recursos sanitaris. Si no s'assoleixen els objectius definits en el contracte, aquest pot no renovar-se.
- S'establirà un sistema d'informació únic per a tots els proveïdors del SNSASC.

- **Finançament**

- El finançament del SNSASC es farà per la Llei de Pressupostos aprovada pel Parlament de Catalunya a proposta del Govern. El pressupost assignat al Ministeri haurà de ser, com a mínim, l'equivalent a la mitjana del percentatge del PIB que destinen els països de l'Europa dels 15.
- S'establiran impostos finalistes sobre productes perjudicials per a la salut (alcohol, tabac, greixos, màquines escurabutxaques...) per tal d'estimular hàbits saludables, amb ànim dissuasiu i de coresponsabilitat, i per finançar el Pla Nacional d'Educació per a la Salut.
- S'establiran incentius per a la millora de l'eficiència, recerca, innovació i per a l'assoliment d'objectius: resultats de salut i socials, econòmics, satisfacció, etc.

LA SALUT DES DE LA PERSPECTIVA DE GÈNERE

L'autonomia que tenim

Des de la consolidació de la medicina com a una ciència moderna, els avenços mèdics s'han produït a partir d'un model masculí. Això significa que els problemes i necessitats de salut de les dones han estat tractats des d'una perspectiva androcèntrica i, per tant, considerats culturalment com un afer secundari.

En l'àmbit sanitari, ens trobem que dones i homes tenim diferències genètiques, hormonals, metabòliques i del sistema reproductiu. Tanmateix, les dones tenen més esperança de vida, que no significa més qualitat de vida, i en conseqüència, són més propenses a patir més trastorns tant pel que fa a la salut física com a la mental.

La transició que farem

En el període de construcció de l'Estat català, cal:

- Vetllar pel total desplegament i correcte desenvolupament de la Llei Orgànica 2/2010 de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs.

- Garantir la seguretat, la qualitat i la gratuïtat en l'accés a les interrupcions voluntàries de l'embaràs dins el sistema sanitari català.
- Donar suport als projectes de desenvolupament i atenció a la salut sexual i reproductiva de les dones, en totes les etapes de la vida i en totes les situacions des d'una mirada no normalista.
- Afavorir la consolidació i el funcionament de les entitats sense finalitats lucratives amb una àmplia experiència i expertesa en els temes relacionats amb la salut sexual i la salut reproductiva i comptarem amb aquestes entitats per tal d'elaborar les polítiques sociosanitàries que se'n deriven.
- Garantir l'atenció sociosanitària integral i la informació i el seguiment sobre salut sexual i reproductiva amb equitat, qualitat, perspectiva de gènere i intercultural.
- Establir formació i seguiment amb les persones professionals sociosanitàries i educatives que treballen amb població resident en centres interns per garantir els drets sexuals i reproductius dels residents: presons, centres de menors, residències de gent gran, centres de persones amb disminució psíquica i mental i malalties mentals.
- Afavorir l'adequació d'espais en els centres de persones internades per a la seva intimitat sexual.
- Assegurar l'atenció sanitària i en igualtat de condicions a totes les dones empadronades a Catalunya, independentment de la seva situació administrativa.

La República que volem

La incorporació de la perspectiva de gènere en l'àmbit de la salut, permetria superar el factor homogeneïtzador que ignora les diferències biològiques i de gènere i, per tant, les diferents necessitats i atencions pel que fa a la salut integral. Així, és necessari:

- Dur a terme accions encaminades a reduir les desigualtats entre dones i homes en l'àmbit de la salut.
- Aprovar una Llei de salut pública per tal de fer efectiva la perspectiva de gènere en totes les actuacions i avançar en un abordatge psicosocial de la salut.
- Defensar els drets sexuals i reproductius de les dones amb l'aprovació d'una Llei de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs.
- Impulsar l'educació afectivosexual, conjuntament amb les entitats de dones i d'educadores.
- Dissenyar i aplicar programes de formació a totes les persones professionals sociosanitàries implicades en els processos relacionats amb la salut sexual i reproductiva.
- Garantir la ràpida inclusió dels anticonceptius de tercera generació en la cartera de serveis públics, i impulsar la incorporació progressiva de tots els mètodes anticonceptius a la cartera de serveis de la sanitat pública.
- Impulsar canvis normatius que impedeixin utilitzar informació o dades en contra d'una persona i dels seus drets reconeguts, amb relació a la seva salut sexual i reproductiva i a l'expressió de la seva sexualitat, sempre que aquests no vulnerin els drets sexuals d'altres.
- Incrementar i potenciar la formació dels professionals que treballen amb joves tant des de l'àmbit sanitari com des de l'educatiu (personal sanitari i educadors), dotant-los de coneixements i habilitats tant per a l'atenció en matèria de sexualitat i anticoncepció com per a l'abordatge de l'educació sexual en grup.

- Incrementar la formació de professionals de la Salut en matèria afectivosexual dins dels seus currículums acadèmics, així com per a qualsevol professional que en l'exercici de la seva tasca estigui relacionat amb aspectes dels drets sexuals i l'atenció a les persones.
- Impulsar el reconeixement acadèmic i laboral dels professionals en educació sexual.
- Impulsar la recerca mèdica no androcèntrica en el camp de la salut de les dones.
- Impulsar el reconeixement de les necessitats específiques dels homes i les dones joves, adults i de la tercera edat, així com de totes les orientacions sexuals.
- Impulsar un abordatge específic per evitar la medicalització de la salut de les persones i, en concret, de les dones.
- Crear indicadors de salut que tinguin en compte els diferents factors (sociodemogràfics, laborals, impacte de l'ús del temps, econòmics, relacions socials, lleure...), que produeixen les malalties i els trastorns crònics més comuns en les dones.
- Formar contínuament el personal sanitari en el reconeixement de les diferències simptomàtiques i casuístiques entre homes i dones.
- Reconèixer i adequar la xarxa, els serveis sanitaris i l'instrumental a les diferències derivades de la diversitat entre les mateixes dones (discapacitades, joves, grans, immigrants...).
- Analitzar la pressió de la publicitat i de consum i de la seva relació amb la salut mental de les dones en general.

LA SOCIETAT DEL BENESTAR

L'autonomia que tenim

Garantir els drets socials a la ciutadania és i ha estat l'eix essencial de les polítiques d'Esquerra Republicana. La socialització de les oportunitats, la redistribució el més equitativa possible dels recursos, ha de seguir sent l'eix que vertebrí les polítiques socials del nostre país.

Per fer efectiu i possible l'estat de benestar, per donar a tothom les mateixes oportunitats i ajudar els que es queden enrere, és imprescindible una política fiscal eficaç i redistributiva a fi de reduir les desigualtats socials que s'han incrementat en els darrers anys. Aquesta és l'única forma de garantir unes polítiques socials i de benestar realment equitatives i redistributives.

Les polítiques socials no s'han de veure com una despesa, sinó com una inversió sobre les persones i el conjunt del teixit social, que a més repercuteix en més elevats índex d'ocupació i consum.

El context de crisi econòmica que estem vivint fa més necessària que mai la preservació l'estat del benestar. La crisi produeix que el tipus de persones que s'acosten als serveis socials per demanar ajuda estigui canviant. Al costat d'això, les retallades perpetrades pels governs de CiU i PP no ha fet més que agreujar la situació.

Avui, nous col·lectius de població (famílies en atur, homes sols, famílies d'origen immigrant, famílies monoparentals o famílies amb ingressos baixos) demanen suport als serveis socials en forma de prestacions d'urgència per pagar el pis o comprar aliments.

POBRESA I INCLUSIÓ SOCIAL

L'autonomia que tenim

La situació de la pobresa s'ha incrementat de manera molt alarmant en els darrers anys. A data d'avui, els índex se situen entre el 20 i el 30 per cent de la població catalana en risc de pobresa (19,8 % el 2010, segons el CEO; 29,5 %, segons la Diputació de Barcelona). És especialment preocupant l'afectació a la infància i l'adolescència que segons moltes enquestes supera el 30 per cent.

L'increment de la desigualtat en la nostra societat en els darrers anys ha comportat que les polítiques socials en aquests darrers dos anys hagi sofert un important afebliment. Les retallades que s'han aplicat els darrers dos anys han empitjorat de forma molt significativa la situació dels més vulnerables. Per primera vegada, els actuals indicadors de pobresa estan per sota de la mitjana de l'Estat espanyol i molt allunyats de la mitjana de la Unió Europea.

La situació de la pobresa ve derivada de mancances estructurals en àmbits transversals com ara el treball, l'habitatge, la salut, l'ensenyament, la cultura, els serveis socials, etc. El problema és de manca de recursos. Però en aquest cas, ara tenim un element d'especial preocupació, no es pot incidir adequadament en les persones que s'ho passen pitjor. Aquest fet afecta greument la cohesió social de la societat catalana.

Per fer front a aquesta situació, cal redreçar el retrocés en l'atenció a les persones que tants anys ha costat d'assolir, acompanyar amb partides pressupostàries els projectes d'actuació en polítiques socials, aplicar unes polítiques de pensions redistributives, eficaces a famílies en situació de risc social, atendre les famílies monoparentals i nombroses i garantir les beques menjador als nens que ho necessiten, ja que en molts casos és l'únic àpat al dia que fan correctament.

La transició que farem

La solució del problema ha de ser transversal, tant des de diferents departaments de la Generalitat de Catalunya com des de l'administració local i les entitats del tercer sector.

- Actuacions directes del Departament de Benestar Social en la lluita contra la pobresa, de forma coordinada amb administracions locals i entitats del tercer sector que incideixin en la millora de la qualitat de vida del col·lectiu de persones en risc de pobresa.
- Millora en les dotacions i en la gestió de aliments.
- Revisió urgent de la Renda Mínima d'Inserció, vincular-la a la recerca de feina majoritàriament i definint beneficiaris, procediments, avaluació, seguiment de l'aplicació i assumint els casos socials i sanitaris de forma garantida.
- Elaboració urgent del Pla nacional contra la pobresa.
- Coordinar i aplegar els diferents observatoris de la pobresa a Catalunya.
- Incrementar l'impacte dels Plans d'Inclusió Social.
- Complir la directiva 20/20 de la Unió Europea.
- Afavorir el treball de proximitat a la ciutadania amb actuació de compromís en les problemàtiques. Ha de quedar clar el compromís dels ajuntaments i el Govern de la Generalitat en la resolució de les situacions de risc social.
- Incrementar la despesa pública en polítiques socials amb relació al PIB.

La República que volem

La nova República Catalana s'ha de constituir sobre la base de la lluita contra les desigualtats i la redistribució de la riquesa mitjançant l'estat del benestar. El nou Estat haurà de garantir la qualitat de vida de la ciutadania i que tothom tingui garantida una prestació per viure dignament i fer efectius els seus drets socials.

- Redactar una llei de renda mínima garantida de ciutadania.
- Crear una xarxa per coordinar els diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, administracions locals i entitats del tercer sector, per detectar problemes de cohesió social, abordar-los i solucionar-los, compartint observatoris, diagnòstics, bases de dades i abordatges de forma compartida.
- Disposar dels recursos materials necessaris per facilitar la cohesió social a Catalunya.
- Assolir, com a mínim, les ràtios de pobresa de la Unió Europea.

EL DRET DE LES DONES A SORTIR DE LA POBRESA

L'autonomia que tenim

Esquerra Republicana entén la inclusió social, tal com la defineix la Comissió Europea, com un procés que afavoreix el guany de recursos necessaris per participar de manera completa en l'activitat econòmica, social i cultural de la vida en societat, tot permetent l'accés a un major benestar i a una vida normalitzada dins la societat.

I aquest ha de ser l'objectiu últim de totes les intervencions en col·lectius de dones en situació o risc d'exclusió social (vídues; preses; expreses; dones víctimes de TEH amb finalitat d'explotació sexual; dones que exerceixen la prostitució i que es troben en situació de vulnerabilitat social; immigrants en situació irregular que treballen en l'economia submergida; famílies monoparentals sense recursos suficients; dones en situació de discapacitat sense recursos suficients; dones d'ètnies minoritàries, etc.).

La transició que farem

És especialment necessari que, en aquesta etapa, una de les prioritats del Govern sigui l'atenció a totes les persones en risc d'exclusió social, especialment les dones que, en la taxa de risc de pobresa, estan tres punts per sobre, de mitjana, que els homes. Per això, cal:

- Elaborar un programa específic per combatre les bosses de pobresa femenines.
- Elaborar un pla integral d'oportunitats de les dones amb discapacitats.
- Unificar criteris entorn de la definició de la monoparentalitat i les seves tipologies amb la finalitat d'afavorir la recollida de dades, l'elaboració d'estudis comparatius i ajuts i prestacions específics.
- Incloure la variable sexe en totes les estadístiques referents a la immigració.

La República que volem

- Combatre la feminització de la pobresa.
- Ampliar els serveis d'atenció social a les dones grans i soles.
- Incrementar progressivament la pensió de viduitat fins al 75 per cent de la base reguladora del cònjuge quan es percep com a pensió única i no hi ha una altra font d'ingressos.

- Crear programes específics d'inserció laboral i millora de treball per als caps de famílies monoparentals, tot adaptant-se a les necessitats que exigeix la seva situació.
- Incorporar les dones a la societat de la informació mitjançant l'elaboració i el desplegament d'un pla d'acció per a la cohesió digital de gènere.
- Combatre l'assetjament immobiliari de què són especialment víctimes les dones grans i soles.
- Incorporar la perspectiva de gènere en les polítiques de gestió de la immigració.
- Aplicar més control i regularització del treball de temporada i del servei domèstic. Impulsar l'equiparació de les condicions laborals i de cobertura social de les relacions laborals del servei domèstic.
- Incloure l'autorització de treball automàtica per a les persones procedents del reagrupament familiar.

LA IMPORTÀNCIA DEL TERCER SECTOR

L'autonomia que tenim

El conjunt d'entitats i empreses que formen el sector de l'atenció social, ja siguin empreses o entitats sense finalitats lucratives, aporten qualitat i professionalitat en l'atenció a les persones amb necessitats socials i ofereixen uns valors intangibles imprescindibles per al bon funcionament de la nostra societat com ara la cohesió, la solidaritat o el compromís en favor d'un país més just.

Malgrat la seva importància en l'atenció de les persones més necessitades, avui les entitats del tercer sector es troben immerses en la dificultat per tirar endavant a causa dels retards en el pagament i l'acumulació de deutes periòdics de l'Administració catalana que fan cada vegada més difícil el seu treball. D'aquesta manera, s'accentua cada cop més la dependència en vers l'administració desembocant, massa sovint, en una situació de clientelisme.

L'incompliment per part de l'Estat espanyol de la transferència del 0,7 per cent de l'IRPF amb finalitats socials agreuja cada cop més la manca estructural de finançament. Malgrat que Catalunya aporta el 25 per cent del 0,7 per cent de l'IRPF i té el 16 per cent de la població, només en rep entre el 12 i 14 per cent. I això succeeix incomplint les dues sentències judicials del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional que obliguen l'Estat a transferir aquests fons.

La transició que farem

Per fer front a les necessitats d'atenció social, urgentment s'ha d'adquirir el compromís de l'Administració de situar el Sector social com a prioritari en els pagaments de la Generalitat de Catalunya i liquidar els deutes acumulats els darrers 2 anys.

- Compliment de la Sentència del Tribunal suprem sobre les competències i gestió del 0,7 per cent de l'IRPF.
- Revisió del pagament de l'IVA de les entitats no lucratives.
- Aprofundiment i aplicació de les clàusules socials en l'àmbit de la contractació pública.

La República que volem

- Destinar una despesa pública de finalitats socials en la mitjana de la Unió Europea que esdevinguin estables dels pressupostos generals del Govern.
- Coresponsabilitat de determinades línies d'actuació entre l'Administració i el tercer sector.

- Visualitzar i potenciar l'excel·lència i els valors del treball de les entitats del tercer sector, més enllà de l'anàlisi d'eficiència en termes econòmics.
- Donar marge a la capacitat innovadora del tercer sector i de les entitats que agrupa.

GARANTIR LES PENSIONS A LA GENT GRAN

L'autonomia que tenim

El sistema de pensions actual es basa en un sistema solidari; és a dir, que aquells que treballen i que cotitzen paguen les pensions contributives i no contributives als que per dret els pertoca. Aquest és un sistema que s'ha sostingut en el temps de bonança econòmica però que ara ha entrat en una situació de dèficit a causa dels elevats increments de l'atur.

Durant tot aquest temps, Catalunya ha estat contribuint per sobre de la mitjana de l'Estat al fons de la Seguretat Social, arribant a aportar vora el 30 per cent al Fons de Reserva fruit del superàvit que es generava. Ara, però, el Sistema de pensions espanyol ha entrat en risc de fallida. D'una banda, l'increment de l'atur produeix que cada cop hi hagi menys treballadors que cotitzin i, de l'altra, el fort endeutament de l'Estat comporta que els Fons de Reserva s'hipotequin en deute públic.

El resultat és que, malgrat que durant força anys Catalunya ha generat un superàvit en la contribució a la Seguretat Social, aquests diners han estat destinats a fer front al deute públic espanyol. Això demostra que únicament podrem garantir les pensions disposant d'un Sistema propi de la Seguretat Social.

La transició que farem

Les pensions no les paga l'Estat, sinó les persones en actiu laboral, mitjançant les seves cotitzacions a la Seguretat Social. Les pensions d'un pensionista català les pagarien els catalans que tenen feina i cotitzen.

- Adaptar les pensions a l'IPC i al cost de vida de Catalunya.
- Elaborar la Llei catalana de l'autonomia personal.
- Revisió i aprofundiment en programes per a la gent gran activa.

La República que volem

La República Catalana ha de crear un sistema de pensions públic i universal per tal de garantir un nivell de vida digne.

- Crear la Seguretat Social de la República Catalana, a la qual aniran a parar les cotitzacions del treballadors i amb aquests recursos es pagaran les pensions dels catalans.
- Els salaris a Catalunya són una mica més alts que la mitjana dels salaris dels ciutadans espanyols i la taxa d'atur és una mica més baixa que la d'Espanya, conseqüentment, les pensions poden arribar a ser millors.
- El fons de reserva estatal de les pensions, que ara té un volum al voltant de 66.000 milions d'euros, resulta que entre el seu 25 i el 30 per cent és la mitjana que han aportat els treballadors catalans, i aquest tant per cent s'hauria de transferir a Catalunya.

INFÀNCIA

L'autonomia que tenim

La situació de risc d'exclusió social està afectant de manera alarmant la infància i, com s'està demostrant, les polítiques públiques no aconsegueixen reduir el risc de pobresa infantil. És més, l'actual política de retallades està agreujant més la situació.

La transició que farem

Per evitar l'exclusió d'aquests infants i adolescents cal facilitar el procés d'empoderament d'infants i joves i establir tota una sèrie de mesures:

- Desplegament de la llei de drets i oportunitats de d'infància i l'adolescència a Catalunya.
- Més formació i preparació als professionals dels serveis socials per atendre correctament la petita infància (0-3). Més marge de noves tècniques i metodologies d'intervenció per ajustar-se més a les necessitats reals dels casos atesos (per exemple, potenciació de la intervenció grupal, potenciació dels tallers d'habilitats marentals i parentals, etc.).
- Formació en violència masclista en tots els professionals intervinents en casos de maltractament infantil. Major treball en xarxa. Per tal cap dotar d'espais, temps i eines per fer-lo efectiu. Per exemple, amb els anomenats "epis interconsultes"
- Acabar de desplegar tota la Llei dels Drets i les Oportunitats de la Infància i l'Adolescència de Catalunya, molt especialment el que fa referència les Taules territorials per tal de fer efectiu el treball en xarxa entre tots els agents implicats en la prevenció, detecció i intervenció del maltractament infantil.
- Augmentar la ràtio de professionals de la psicologia en els serveis socials bàsics, equiparant-la a la ràtio de professionals del treball social i de l'educació social establerta per la Llei Catalana de Serveis Socials (2007), així com també responent a una realitat en la què ha augmentat la demanda per part de les famílies d'aquests professionals, així com la necessitat que aquests professionals puguin intervenir en casos cada vegada més complexos. (ara mateix i competència local el fet d'establir la ràtio).
- Més interrelació entre SSB, serveis d'atenció al maltractament infantil, serveis d'atenció a toxicomanies i serveis de la xarxa de salut mental.
- Garantir activitats extraescolars a aquells nens i nenes en situació de risc social.

La República que volem

La futura República Catalana ha de tenir un estat del benestar que garanteixi i vetlli per una mínima qualitat de vida per a totes les persones, especialment per a les més vulnerables com són els i les infants i adolescents. Aquest futur estat no permetrà que hi hagi nens i nenes en risc d'exclusió social, per motius de pobresa, de discapacitats o perquè són víctimes silencioses de maltractaments en l'àmbit familiar. Una infància feliç, és una societat lliure. Una societat inclusiva és una societat que avança, que innova, que té futur.

- Avançar en la transversalitat de les polítiques d'infància i en l'atenció integral a les famílies.
- Augmentar les ajudes econòmiques a les famílies amb infants i adolescents a càrrec i restaurar les que s'han eliminat. Repensar el model d'aquestes ajudes, per tal que no depenguin només de la capacitat recaptatòria de l'administració i garantint una major progressivitat, deixant les ajudes universals en un segon pla.
- Ampliar el tipus d'ajuda i serveis (centres oberts, programes de dinamització comunitària, ...) a les famílies en situació de risc social, i dotar les actuals de més recursos econòmics, com són les ajudes per alimentació, roba, habitatge, lleure, ...

- Vetllar per la plena escolarització, tot augmentant les beques per a matrícules, llibres, àpats, activitats extraescolars, etc. i dissenyant i implementant programes especials que combatin el fracàs escolar.
- Implementar mesures de discriminació positiva en el mercat laboral per tal d'incentivar la contractació de pares i mares amb fills i filles a càrrec que estiguin a l'atur, especialment famílies nombroses i monoparentals, com també incentivar la contractació i la formació professional de joves.
- Aturar els desnonaments i augmentar el parc d'habitatges de protecció social per tal que les famílies puguin tenir un lloc per viure.
- Augmentar els recursos destinats a la prevenció, detecció i atenció a la violència envers infants i adolescents.

LA UNIVERSALITZACIÓ DELS SERVEIS SOCIALS

L'autonomia que tenim

Actualment tenim uns serveis socials de base saturats, per la falta de recursos, d'una banda, i l'increment constant de la demanda, d'una altra. És a dir, ens trobem en una situació de cul de sac: cada vegada es poden oferir menys recursos a les persones demandants (perquè aquests són escassos, han estat retallats o ja estan esgotats), i a la vegada cada dia hi ha més persones que a causa de la crisi fan demandes de tot tipus als serveis socials.

Una altra de les mancances detectades és que actualment, hi ha un dèficit entre l'oferta i la demanda; és a dir, moltes de les demandes que avui en dia fa la ciutadania als SSB no poden satisfer-se perquè no hi ha serveis o recursos específics per atendre aquella petició. En certa manera, la realitat ha sobrepassat la forma en què es dona resposta des de l'Administració. Això crea frustració als professionals, perquè no poden atendre com voldrien les persones, i evidentment, frustració i desconfiança també envers els serveis socials per part de la ciutadania que sol·licita els servis, que no ha vist satisfetes les seves peticions. Òbviament, la conseqüència principal és que per no poder donar resposta, la problemàtica social, econòmica, de salut perdura i afecta la inclusió social.

La transició que farem

La tasca d'Esquerra Republicana al capdavant del Departament d'Acció Social i Ciutadania va servir per impulsar canvis fonamentals en el sistema català de serveis socials per poder donar resposta a les necessitats socials de la població catalana. El gran motor d'aquest canvi ha estat l'aprovació de la Llei 12/2007 de serveis socials, que estableix l'accés universal als serveis socials fent-ne un dret subjectiu, equiparable a la sanitat, l'educació o les pensions.

- Desplegar la llei de Serveis Socials i revisió de la Cartera de Serveis.

La República que volem

Els serveis socials són necessaris per fer una societat inclusiva, de manera que les persones que per qualsevol motiu requereixen d'ajuda pública per tirar endavant el seu projecte de vida en igualtat de condicions que la resta, puguin obtenir un seguit de recursos, prestacions i serveis. En altres paraules, són i han de continuar sent un dret.

- Garantir el dret d'accés als serveis socials amb independència de l'opció política que governi i de la situació econòmica en què es trobi el país. Els serveis, les prestacions i altres recursos que ofereixen els SSB ho són perquè es consideren necessaris per a les persones amb més vulnerabilitat o amb problemàtiques puntuals de la societat; per tant, no són un capritx. En tant que no són un capritx, no poden ampliar-se o limitar-se conjunturalment. Però per tal que això sigui així, cal que en la fase anterior es revisi a fons què entra i què no entra a la cartera, per

evitar donar falses expectatives a la ciutadania o evitar la ràpida “eliminació” de serveis que són considerats essencials si es vol construir una societat inclusiva.

- Cal que els SSB siguin flexibles, transversals i dinàmics:
 - Flexibles per tal d'anar adaptant els seus serveis i recursos a la realitat canviant de la ciutadania, i superar així un cert desencaixament entre les necessitats reals de la ciutadania i l'oferta efectiva dels SSB explicat en el primer apartat.
 - Transversals per tal de fomentar la màxima coordinació i el treball en xarxa entre els diferents dispositius dels serveis socials. S'ha d'acabar amb el model de compartiments estancs, de diferents dispositius actuant sobre un mateix cas, cadascú des de la seva òptica sense veure la complexitat global de la problemàtica, sense compartir la informació d'altres disciplines professionals. Aquesta situació perjudicava la resolució de situacions, la seva cronificació dins del sistema i, el pitjor de tot, l'excessiva “intervenció” dels SSB en famílies, dones, homes, infants i adolescents.
 - I dinàmics, han d'estar en constant moviment per tal d'anar progressant, per tal d'anar avançant amb eficiència. I això és possible si es permet la innovació, la transmissió de coneixement dels professionals entre si i d'aquests cap a dalt, i si es reserven partides pressupostàries per avaluar la tasca dels SSB per analitzar què no funciona, millorar o mantenir el que sí que funciona.

EL DRET A LA DEPENDÈNCIA

L'autonomia que tenim

Actualment tenim a Catalunya un total de 340.000 persones valorades. Les valoracions fetes els primers 6 mesos d'aquest any 2012 han estat 24.531 (primeres sol·licituds) i 21.077 (revisions de grau). El 65 % dels sol·licitants són dones i un 35 %, homes. I el 53,60 % són persones més grans de 80 anys. Pel que fa a la distribució per graus tenim les següents xifres totals de persones dependents:

GRAU III (grans dependents)	129.451 persones	38,07 %
GRAU II	113.309 persones	33,32 %
GRAU I	90.458 persones	26,60 %
No dependents	46.087 persones	13,55 %

Hem de tenir en compte que un gran gruix de les persones valorades amb grau I no entraran en el sistema fins al Juliol de 2015; per tant, fins llavors no podran accedir a cap servei ni prestació econòmica de la cartera de Dependència.

Les darreres reformes a la Llei de dependència aprovades pel PP amb el RD 20/2012 del 13 de juliol suposen un retrocés important dels principis garantits en la Llei i una retallada directa en els drets de les persones dependents, i sobretot a la figura del cuidador no professional, figura coberta majoritàriament per dones que amb l'aprovació de la Llei havien tingut un reconeixement de la seva tasca mitjançant la subscripció del conveni especial de cuidadors que els permetia la cotització a la Seguretat Social:

- Enduriment de les valoracions, que fan que moltes persones amb dependència quedin fora del sistema.
- Eliminació dels nivells que provoca un enduriment del barem i consegüentment en els imports de diferents prestacions econòmiques. Reducció del 15 % de totes les prestacions econòmiques de les persones dependents que mantenen el mateix grau i nivell que ja tenien.
- Ajornament de les retroactivitats de 5 fins un termini màxim de 8 anys, obligant, d'aquesta manera, a avançar uns diners (sobretot en els casos de prestacions econòmiques vinculades a serveis) que en molts casos no es tenen.

- Eliminació de la retroactivitat de les prestacions de cuidador fins a 24 mesos, difícilment es cobraran les prestacions, tenint en compte que un 53,60 % de les persones valorades són més grans de 80 anys.
- Ajornament de l'entrada al sistema de les persones amb grau I, deixant sense accés a cap servei ni prestació econòmica fins a l'1 de juliol de 2015 moltes persones que estaven valorades amb un I-2 que haurien d'haver entrat al sistema l'1 de gener de 2011.
- Ampliació de la prestació econòmica d'Assistent Personal (AP) a tots els graus, sense desenvolupar el marc legal.

La transició que farem

- Desenvolupament de la Llei catalana de dependència, que inclogui també serveis i prestacions econòmiques (prestacions vinculades a places residencials privades en centres col·laboradors) a les persones amb malaltia mental.
- Potenciar la centralitat de la persona amb la discapacitat i els seus drets.
- Mantenir les prestacions i serveis que es donen actualment per tal de garantir el dret d'accés i no retallar els drets adquirits.
- Unificació de sistemes de valoració de dependència i valoració de discapacitats en un únic equip de valoració i no en dos de diferenciats tal com incorpora la normativa vigent.
- Millora del finançament, prioritzant el pagament de les prestacions per dependència davant d'altres despeses i incrementant la partida pressupostària per reduir els temps d'espera, donat que en la majoria de casos les persones dependents ja estan assumint grans despeses amb anterioritat al reconeixement del dret.
- Crear programes de Serveis de Respir per a familiars de persones amb discapacitat.
- Fixar un copagament clarament redistributiu, amb mínims de renda exempts i escalats clarament progressius.

La República que volem

Com a estat social, la República Catalana ha de garantir el dret de les persones dependents a ser ateses. En aquest àmbit concret, actualment ja comptem amb les estructures necessàries per desenvolupar un sistema propi, pel fet que ja estàvem assumint des d'abans del naixement de la Llei estatal de dependència molts dels serveis i prestacions econòmiques d'ajuts tècnics i cures en l'entorn familiar (PUA i Viure en família). També gestionem actualment tot el sistema de dependència. En aquest sentit, l'única necessitat és establir el marc legal propi dotant-lo del corresponent pressupost.

PERSONES AMB DISCAPACITATS

L'autonomia que tenim

Actualment es compten a Catalunya 241.577 persones amb discapacitat i les retallades dels darrers dos anys, han reduït significativament serveis i prestacions adreçades a persones amb discapacitat que posen en perill nombrosos recursos. Això ha comportat també una molt forta reducció de les polítiques actives d'ocupació, amb la seva corresponent destrucció de llocs de treball i una greu restricció en l'accés a oportunitats, suports i programes en aquest sentit.

La transició que farem

- Aprovar una Llei d'accessibilitat i el seu corresponent codi.

- Implementar la Llei de Serveis Socials 12/2007 i de la corresponent cartera de serveis.
- Arribar acords amb entitats financeres per a la cessió d'habitatges a fi de cobrir la greu mancança de pisos tutelats, per a persones d'autonomia limitada.
- Impulsar polítiques de comunicació per a persones discapacitades.
- Finalització de les obres dels equipaments iniciats fa pocs anys i aturats en aquesta darrera legislatura.
- Destinar partides específiques al manteniment i les reformes de les infraestructures dels centres i serveis.
- Establir una estratègia de d'igualtat d'oportunitats en l'accés al mercat de treball per als col·lectius amb més dificultats.
- Consolidar i avaluar la cartera de Serveis.
- Definir la cartera de Serveis adreçada a les famílies.
- Implementació de clubs socials i Serveis prelaborals.
- Redactar la Llei de l'autonomia personal.
- Potenciar els programes que potenciïn l'autonomia personal en la pròpia llar.
- Adaptar la normativa catalana a la Convenció Internacional sobre els Drets de les persones amb discapacitat (urbanisme, serveis socials, educació, salut, treball...).
- Desplegar de la Llei de la llengua de signes catalana i compliment de la resolució sobre mesures i recursos per garantir la comunicació oral.

La República que volem

- Fer realitat la Convenció Internacional sobre els drets de les persones amb discapacitat com a subjectes de drets.
- Dotar de pressupostos adients per a recursos, per a centres ocupacionals, atenció diürna i residencials.
- Establiment de programes d'orientació professional específics per a les persones amb discapacitat.
- Model d'inserció laboral que garanteixi l'accés, la permanència, la promoció i l'increment dels llocs de treball i l'acompanyament als llocs de treball.

DESENVOLUPAMENT COMUNITARI I PARTICIPACIÓ CIUTADANA

L'autonomia que tenim

Actualment, les polítiques de benestar social s'entenen com a polítiques assistencials per millorar l'autonomia personal de la població, des d'un plantejament que considera les persones com a individus més que no pas éssers socials que viuen en comunitat.

Aquest plantejament condiona els recursos que es destinen al desenvolupament més integral de les persones, a partir de la dinamització comunitària, la participació en entitats de voluntariat,

l'educació no formal en valors o la implicació ciutadana en el seu entorn, perquè no es considera una prioritat.

Així, les entitats que treballen en aquest sector per afavorir un bon estat de salut del teixit associatiu i la participació ciutadana es veuen afectades per aquesta manca d'interès i de recursos per part de les administracions que ho haurien d'impulsar i potenciar. Conseqüentment, se'n ressent la qualitat de les intervencions socials, així com la quantitat de plans comunitaris arreu del país.

La transició que farem

Fins que no tinguem Estat propi, no tindrem els recursos necessaris per tenir equipaments socioculturals adequats i de qualitat i per donar el suport necessari al teixit associatiu i al desenvolupament integral de les persones com a éssers socials.

Tot i la manca de recursos, cal focalitzar els esforços cap a les polítiques participatives per estimular la implicació ciutadana en els afers públics, en la resolució dels problemes col·lectius i, en definitiva, a fer créixer els pilars de la democràcia real des de la base.

- Impulsar el desenvolupament comunitari de tot el territori a partir dels valors de llibertat i també de responsabilitat de les persones envers la seva comunitat. Cal que les persones visquin amb justícia social per tenir garantida la igualtat d'oportunitats; cal que se sentin integrades en el seu entorn i gaudeixin dels drets i dels deures que atorga la pertinença a la comunitat que els acull. En aquesta construcció d'una societat lliure i responsable és fonamental l'educació entesa com l'eina que proporciona persones lliures, democràtiques i amb compromís cívic.

La República que volem

La finalitat de l'Estat propi és garantir la qualitat de vida de tots els catalans i catalanes i millorar el seu benestar social. Amb una Catalunya independent, es podrà construir una democràcia forta, basada en els pilars de la llibertat, la responsabilitat, l'educació i la justícia social. Només així obtindrem ciutadans de primera, ciutadans amb les necessitats bàsiques cobertes i educades en la cultura de l'esforç i el compromís amb la vida pública i col·lectiva. Persones socials i altruistes, responsables amb la comunitat que les acull, participatives amb la gestió dels problemes de l'entorn i implicades en el benestar de les persones del seu voltant.

El voluntariat i el teixit associatiu serà el marc de realització dels valors altruistes de la ciutadania de Catalunya, que ara ja és una característica pròpia de la societat catalana i reporta grans beneficis col·lectius, tant a la comunitat com als mateixos individus.

L'EDUCACIÓ, L'EINA DE VERTEBRACIÓ DE LA SOCIETAT

L'autonomia que tenim

Polítiques conservadores que retallen en educació

Avui, malgrat les dificultats i les incerteses que genera l'actual situació de crisi econòmica i les múltiples retallades aplicades pels governs del PP i de CiU, el ciutadans i les ciutadanes de Catalunya vivim un moment ple d'il·lusió col·lectiva, amb l'esperança de poder donar un pas definitiu cap al nostre alliberament nacional i esdevenir un nou Estat d'Europa.

La sortida de la crisi en el context de globalització econòmica i de desenvolupament de la societat del coneixement, però, exigeix —encara que pugui semblar paradoxal— incrementar la inversió pública en aquells sectors que tenen una incidència positiva en la transformació profunda del nostre sistema productiu. És inqüestionable que un d'aquests sectors ha de ser l'educació.

En un context com l'actual, cal oferir una educació de qualitat per a tota la ciutadania al llarg de la vida. Una educació que garanteixi l'equitat i l'èxit educatiu com a fonaments de la cohesió social i

del progrés individual i col·lectiu. Així, un dels principals reptes educatius que tenim com a país és el de contribuir, d'una manera decidida i ferma, a formar ciutadans i ciutadanes responsables i professionals competents. En definitiva, cal entendre que educar i formar la ciutadania, especialment les noves generacions, no és una despesa sinó una inversió. Així doncs, cal redreçar la situació creada per les retallades pressupostàries en l'àmbit educatiu impulsades pel Govern de CiU i que estan posant en risc els fonaments d'un sistema educatiu equitatiu.

No es pot oblidar, tampoc, que cal respectar unes condicions laborals adequades del professorat, ara greument afectades per les mesures preses pels governs com, per exemple, la reducció horària de l'interinatge públic o el fet de no cobrir substitucions abans de 10 dies. La precarització de les condicions dels docents són una via equivocada que un govern que prioritzi l'educació no hauria de fer mai.

Però en els darrers dos anys, a més, s'està comprovant que hi ha un autèntic objectiu per part del Govern espanyol i del Tribunal Suprem de voler acabar amb el model educatiu propi de Catalunya, amb atacs a la cultura i la llengua catalanes. S'han produït resolucions judicials, molt restrictives, que no se sustenten en una base jurídica, i que estan trencant jurisprudències constitucionals anteriors. Es tracta d'interpretacions polítiques amb un fort biaix ideològic uniformador.

Creiem que no es pot cedir res en la defensa del nostre model lingüístic. El Títol II de la LEC continua donant una forta protecció jurídica a la immersió i als projectes lingüístics dels centres. Però cal també una actitud decidida del Departament i de la inspecció educativa de comprometre's, de manera activa, en suport d'una escola catalana en llengua i en continguts, que ajudi a construir una societat més equitativa, democràtica i lliure.

La transició que farem

Un model educatiu que posi les bases del nou Estat

El Parlament sorgit de les eleccions del 25-N haurà de treballar amb un triple objectiu: assegurar l'èxit educatiu de tothom, posant fre a unes retallades pressupostàries aplicades sense cap mena de criteri; començar a construir el que hauria de ser un sistema educatiu propi que respongui en els seus continguts i organització a la realitat i a les necessitats de la societat catalana actual i, finalment, oposar-se amb fermesa a les intencions del govern de l'Estat. Una oposició que haurà d'emparar legislativament, si fos necessari, la desobediència de la comunitat educativa a les mesures centralitzadores.

El programa educatiu d'ERC neix d'una doble convicció: que l'educació és una peça clau per al progrés del país i de la seva ciutadania, i que el salt de millora qualitativa que cal que faci el nostre sistema educatiu només serà possible des del diàleg, l'acord i el compromís de tota la societat. Cal un nou Pacte Social i Educatiu que estableixi quines hauran de ser les prioritats d'un sistema educatiu propi, que garanteixi el manteniment de les polítiques socials i la millora contínua dels nivells de qualitat educativa i situï Catalunya en millors condicions per superar la crisi.

Un projecte educatiu per a Catalunya implica necessàriament la projecció envers al futur d'un model nacional de país. És per això que ERC, en la seva obra de Govern del 2004 al 2006, ja va tenir ocasió d'iniciar-ne la implementació i posar les bases de futur. Un projecte de país que, en menys de tres anys de gestió al Departament d'Educació, va demostrar el compromís i el tarannà d'ERC envers l'educació, que va sacsejar el nostre sistema educatiu provocant canvis estructurals i conceptuals de millora molt importants. No obstant això, governs posteriors no van saber aprofitar ni van voler donar la continuïtat imprescindible a l'assoliment dels seus objectius inicials.

El model d'escola catalana, inclusiva i compensadora de les desigualtats socials, continua sent per a Esquerra Republicana l'eix bàsic que ha d'orientar la política educativa dels propers anys i que han de posar les bases per a un sistema educatiu propi, tan bon punt puguem deslliurar-nos de les limitacions imposades pel marc legislatiu de l'Estat espanyol.

L'escola catalana ha fet i fa molt bona feina en relació a l'ensenyament i l'aprenentatge de la nostra llengua en contextos difícils. Ha estat un model educatiu consolidat, basat en la no separació per raó de llengua i que fa possible el coneixement de les dues llengües oficials per part de l'alumnat en acabar l'ensenyament obligatori, tot afavorint la cohesió social i la igualtat d'oportunitats. Ha estat un

model d'èxit amb més de 30 anys de recorregut que té un extens consens social i polític a Catalunya.

Tot i els innegables avenços, cal reconèixer que encara hi ha bosses d'alumnat que finalitzen la seva escolaritat obligatòria sense haver aconseguit una plena competència en llengua catalana. Aquest fet suposa un problema important en el nostre sistema educatiu. Cal estendre la immersió lingüística a totes les etapes educatives obligatòries i assegurar l'ús de la llengua catalana, especialment a la secundària, com a llengua vehicular de l'ensenyament.

Per a Esquerra aquest objectiu és plenament compatible amb un bon domini del castellà i amb el domini creixent de l'anglès com a llengües imprescindibles, juntament amb una obertura i actitud positives cap a totes les llengües de l'entorn —des del francès fins al xinès— com a complement necessari a una ciutadania arrelada al país i oberta al món.

La República que volem

Un projecte educatiu de país en un nou Estat d'Europa

L'educació constitueix per a Esquerra un dels principals eixos de la seva acció política, amb un destacat valor estratègic dins del projecte global de construcció nacional. ERC considera que caldrà obrir un nou debat entre les forces polítiques representatives i la comunitat educativa. Un debat que hauria de concloure en un nou Pacte Nacional per a l'Educació, que sigui la base d'una futura Llei d'Educació Catalana que organitzi el nou sistema educatiu català sense cap condicionant de la legislació espanyola. Al nostre entendre, aquesta nova llei ha de ser capaç d'estructurar un autèntic servei públic d'educació que, partint de la realitat actual d'escola pública i escola concertada, impliqui una igualtat de drets i de deures dels centres cap a la comunitat educativa i cap al país, amb independència de la titularitat i del projecte educatiu de cada centre.

El nou sistema educatiu català haurà de posar les bases per garantir que tota la població escolar pugui assolir l'èxit, tant en les etapes obligatòries com els estudis postobligatoris, adaptant els processos i els continguts bàsics a les necessitats de cadascú. En definitiva, es tracta de bastir un sistema inclusiu i no segregador, que faciliti als centres educatius els serveis i els mitjans que permetin fer una diagnosi precoç de l'alumnat amb dificultats i una atenció ràpida, eficaç i permanent, que ajudi aquest alumnat a superar les dificultats inicials. De la mateixa manera, el servei públic educatiu haurà d'assegurar l'equitat per a tot l'alumnat i, en conseqüència, la nova administració educativa haurà d'impulsar les mesures necessàries que facin possible, en l'àmbit escolar, la compensació de les desigualtats inicials.

L'assoliment de l'èxit educatiu per a tothom, entenent com a èxit la suma de l'èxit acadèmic, l'èxit personal, l'èxit social i l'èxit professional és, per a Esquerra, un repte de primer ordre, que per la seva naturalesa i abast no és responsabilitat únicament de les institucions educatives i de les administracions públiques, sinó que també cal un reconeixement de la feina dels i les professionals de l'educació que destaquï el seu paper fonamental en l'assoliment dels objectius educatius plantejats. Al mateix temps, cal que aquesta responsabilitat sigui plenament compartida per les famílies i pel conjunt de la societat. En definitiva, l'educació és una qüestió de país.

1. L'autonomia de centres, una aposta per l'èxit educatiu

El repte d'aconseguir l'èxit educatiu per a tot l'alumnat i de reduir l'abandonament prematur als nivells previstos a la Unió Europea, requereix una profunda modernització del nostre sistema educatiu. Una modernització que passa, entre altres aspectes, per incrementar la coresponsabilitat entre els centres educatius i l'Administració Pública amb els objectius d'èxit. Cal superar els enfocaments paternalistes que situen la clau de l'èxit de forma exclusiva en reformes curriculars, modificacions horàries de les matèries o iniciatives puntuals pensades des de l'Administració, tot limitant el paper dels centres educatius a simples aplicadors passius d'aquestes mesures. Ras i curt, no han donat cap resultat efectiu.

Els països del nostre entorn amb millors resultats educatius han fet una aposta decidida per dotar els centres d'una gran autonomia. Autonomia per decidir l'organització interna que més s'adeqüi al seu projecte educatiu, per decidir els continguts i els horaris de les matèries que més s'ajustin a les

necessitats de l'alumnat i autonomia per intervenir, mitjançant la direcció, en la selecció del professorat del centre. Un centre orientat a l'èxit educatiu necessita una direcció amb un fort lideratge pedagògic i la possibilitat de comptar amb un professorat compromès en desenvolupar el projecte educatiu del centre. En aquest context, el paper fonamental de l'Administració ha de consistir a donar capacitat de decisió als centres, donar suport al processos de millora i comprovar si es produeix la millora dels resultats.

El model de centre educatiu autònom necessita superar la llei de la funció pública espanyola a la qual encara estem lligats, perquè limita i dificulta la possibilitat de què els centres educatius consolidin plantilles de professorat implicades amb el projecte educatiu del centre. També cal una millora en la qualitat professional del professorat, tant dels centres públics com dels centres concertats. En aquest sentit, la nostra proposta incorpora una política de recursos humans que millori la formació inicial, l'accés, la carrera docent i l'avaluació, tot i respectant unes condicions laborals dignes. Per aquest motiu, és urgent impulsar una formació inicial de gran nivell unida a unes pràctiques que tinguin un component bàsic de selecció. En definitiva, es tracta de prescindir d'una legalitat que prioritza unes fórmules que no responen a les necessitats del servei públic educatiu de la Catalunya del segle XXI. El professorat ha de tenir el reconeixement i l'estímul necessari en el marc d'una nova professió docent.

2. Famílies i entorn, agents de la xarxa educativa

És prou conegut que l'escola, entesa com a sistema i com a base i fonament de la vida social, és un espai on es concentren gairebé totes les tensions i contradiccions socials. Això fa que en aquests moments d'incertesa i de fractura que vivim, se senti una mica amenaçada, no només per la manca d'inversions i de recursos, sinó també per l'excés de requeriments, en bona part contradictoris, que li fa la societat des de diferents àmbits. Tanmateix, i afortunadament, l'escola, el servei d'educació de Catalunya, continua sent una de les poques institucions que encara manté un cert prestigi social i que contribueix eficaçment a la cohesió social malgrat la difícil realitat de moltes famílies.

Aquesta concentració de dificultats, d'expectatives, d'interaccions i de tensions que es produeix en l'espai escolar fa que sigui difícil de gestionar i pugui acabar derivant en una cronificació de desconfiances i de retrets entre uns i altres. Per evitar aquest perill, i reforçar el seu paper socialitzador i alliberador, cal reforçar tots els acords de coresponsabilitat i explicitar i formalitzar un pacte de confiança, entre tots els agents de la comunitat educativa, i un projecte operatiu de treball en xarxa.

Però aquest primer graó de cooperació imprescindible tampoc no és suficient si no hi ha un marc institucional que doni forma i suport a aquest compromís i lideri, amb visió estratègica i amb actuacions concretes, que la dimensió educativa és una prioritat social i nacional i no només una tasca específica de les famílies i de l'escola. Les famílies, en tota la diversitat de la seva expressió, són les primeres responsables de l'educació dels seus fills i filles, però moltes, en aquests moments tempestuosos, necessiten orientació i suport.

L'escola, amb un plantejament d'exigència i millora continua, és una eina molt potent, però no és omnipotent. Només un país que entengui l'educació com una de les seves prioritats inqüestionables, podrà assumir amb certes garanties el repte d'una educació de qualitat per a tothom. Ens calen projectes educatius forts i singulars que tinguin l'escola com a eix vertebrador. Però aquests projectes no es poden limitar al fet que comencin i acabin a l'escola. Per això vam iniciar fa uns cursos els Plans Educatius d'Entorn i ara cal que els consolidem, els ampliem i els millorem, i juntament amb els Projectes Educatius de Ciutat, culminin en el que hauria de ser un Projecte Educatiu de País que orienti i connecti les diferents polítiques familiars, socials, culturals, esportives i culturals.

3. Potenciar la FP com a objectiu de país

L'evolució del mercat laboral requereix cada vegada més persones qualificades, especialment de nivells intermedis, i per tant, es redueix progressivament el nombre de llocs de treball per a persones sense qualificació. Això comporta la necessitat de qualificar-se professionalment, tant per a joves com per a persones ja adultes. És també un objectiu de país, on en aquest moment gairebé la meitat de la població no té cap qualificació professional.

Aquest objectiu, personal i de país, ha de permetre impulsar la recuperació econòmica i posar una base formativa sòlida per a l'equilibri entre ocupabilitat de les persones i llocs de treball presents i futurs. Per aquest motiu, esdevé d'una gran importància l'orientació, tant adreçada a joves com a persones adultes, per descobrir la pròpia vocació i ajudar a trobar els àmbits professionals amb més futur a curt, mitjà i llarg termini.

És per això que es fa necessària una planificació dinàmica i suficient de l'oferta d'ensenyaments professionals que doni resposta a les necessitats canviants de les persones i de les empreses d'un àmbit territorial concret. Així, caldrà acomodar l'oferta formativa, no només a la demanda de formació, sinó també a les perspectives d'ocupació. Així s'evitaria la distorsió i el malbaratament de recursos públics que es produeix quan s'adequa l'oferta formativa tan sols a la demanda de formació, o quan es planifica la formació únicament en centres públics.

En aquests sentit, caldrà universalitzar l'oferta formativa per a joves per facilitar el seu accés tant al món laboral com a la continuïtat en els seus estudis. Potenciar la formació de les persones adultes amb l'objectiu d'incrementar la seva qualificació acadèmica i professional i millorar la seva ocupabilitat. Caldrà, també, potenciar l'Institut Obert de Catalunya incrementant la seva oferta formativa, amb l'objectiu de donar resposta a les persones que no poden seguir una formació presencial.

Es fa necessari especialitzar els centres de formació professional, implantant de forma generalitzada un model de formació professional integrada per tal de donar resposta a la formació inicial, a la continuada, a l'acreditació de les competències professionals i a la transferència tecnològica, i flexibilitzar l'oferta per tal de donar resposta tant a joves que inicien la seva formació com a persones treballadors en actiu i persones aturades. Així mateix, també caldrà potenciar l'establiment de convenis amb les empreses per fer-les participants de la formació en alternança de l'alumnat i de la formació continuada del professorat en els aspectes tecnològics que cada sector incorpora.

El Departament d'Educació haurà de col·laborar amb altres departaments del Govern per tal que els llocs de treball qualificats estiguin directament relacionats amb la titulació corresponent. Això vol dir regular l'acreditació professional necessària per ocupar els diferents llocs de treball, amb l'objectiu de millorar la qualitat del treball de les persones, incrementar la productivitat i guanyar en la realització personal i l'autoestima de les persones ocupades.

4. L'escola ha de ser inclusiva

Entenem que tota l'escola ha de ser inclusiva, és a dir, ha d'oferir les oportunitats per assolir els millors resultats possibles a tothom. Així, proposem desplegar els aspectes del Pacte Nacional per a l'Educació en un procés participatiu i consensuat de redefinició del model d'escola comprensiva en tots els nivells, per tal de garantir alhora l'equitat, la qualitat i els resultats. Això serà possible si aquesta redefinició ens acostava als models d'integració individualitzada que altres països europeus estan aplicant.

En aquest sentit, proposem:

- Un Servei d'Educació de Catalunya on, en base a la pluralitat i la llibertat d'opcions educatives, tots els centres sostinguts amb fons públics col·laborin en l'assoliment d'una escolaritat equilibrada de tot l'alumnat, la qualitat educativa i la cohesió social.
- Tendir a una progressiva restitució de la sisena hora a la pública i dels contractes programa a l'escola concertada, així com dels instituts escola.
- Promoure iniciatives legislatives per tal de suspendre els processos de desnonament quan les famílies afectades tinguin fills en edat escolar.
- Prioritzar l'atorgament de beques de menjador en situacions de pobresa escolar i redefinir els programes de reutilització de llibres de text per tal que suposin un estalvi a les famílies.

- Tendir a la generalització de l'atenció dels infants de 0 a 3 anys i les seves famílies, diversificant l'oferta educativa en funció de les seves necessitats i fent especial atenció a les zones desfavorides i a les zones rurals.
- Optimitzar els recursos per a la detecció precoç de necessitats educatives especials, així com dels diversos talents, per tal de posar en joc els recursos pedagògics adaptats a cada persona.
- Formar el professorat, tant en els nivells inicials com en la formació permanent, en diverses metodologies i recursos d'atenció a la diversitat, tot promovent l'estudi de casos i el coneixement de les bones pràctiques.
- En aquest sentit, dotar l'Agència d'Avaluació i Prospectiva de funcions d'avaluació pedagògica del procés, que permetin dissenyar formacions ajustades a les necessitats dels equips docents.
- Incentivar, en el desplegament de l'autonomia de centres, el disseny de Plans de diversitat en els centres, que prevegin l'ús de recursos contextualitzats (USEE, psicopedagogs, etc.), la formació dels professionals corresponents i la relació amb les famílies, i dotar els centres amb el pressupost adequat per dur-los a terme.
- Promoure ràtios i formes d'organització que facilitin l'atenció a tot l'alumnat en diverses formes d'agrupament: individualment, en grups petits i en gran grup. Reduir al mínim imprescindible l'atenció segregada a l'alumnat amb necessitats específiques.
- Reduir el currículum prescriptiu, tot definint de forma participativa una cultura comuna desitjable per a tota la ciutadania.
- Incrementar en tots els nivells el percentatge de dedicació dels tutors i tutores al seu grup de referència, per tal d'acompanyar de forma adequada el procés d'aprenentatge de cada alumne.
- Reforçar els recursos de suport extern als centres, possibilitant la reducció del nombre de centres atesos per cadascun i la coordinació entre els diversos professionals.
- Reprendre els plans educatius d'entorn i donar suport a iniciatives similars, que prevegin la dimensió de desenvolupament comunitari de l'educació.
- Promoure la recerca, les publicacions i l'intercanvi professional relacionat amb la comprensibilitat i la inclusió de l'educació.
- Integrar l'ús dels recursos digitals a l'aula com a oportunitat per a promoure el canvi metodològic que permeti assolir les competències que el món actual reclama.
- Ajustar l'enfocament d'estratègies orientades a la cultura com a disciplina globalitzadora del fet social, cultural i artístic per complir amb els objectius que ens requereix el món contemporani.

CULTURA, FONAMENT DE COHESIÓ SOCIAL

L'autonomia que tenim

La cultura catalana comprèn totes les formes i activitats culturals que involucren tota la varietat de persones històricament vinculades a la comunitat nacional catalana. Aquestes activitats, històricament canviants i extraordinàriament diverses, gestades des de tots els territoris, de les més diverses procedències i des de tota mena de condicions socials constitueixen, tanmateix, un sistema cultural nacional que ha perviscut en el temps, independentment de les vicissituds de les seves expressions polítiques.

La cultura catalana –i el seu sistema nacional de cultura– disposa de recursos, d'instruments, d'un llegat patrimonial i d'una capacitat de renovació i de creació que la fan perfectament identificable

entre les altres cultures del món. Cultures amb les quals manté contactes intensos d'intercanvi i de mútua influència tal com correspon a un present marcat per la convivència i la hibridació entre les diverses tradicions culturals vives i completes. Aquesta cultura catalana constitueix una part fonamental, particular i insubstituïble del patrimoni cultural de la humanitat.

Cal considerar la política cultural una política d'Estat i una prioritat de país

La recuperació de la memòria històrica dels Països Catalans i la seva divulgació a tots els sectors socials és fonamental i esdevé un instrument d'integració per als nouvinguts. La cultura és cohesió social, la cultura és, en definitiva, la quarta pota de l'estat del benestar.

La cultura ens referma en la pertinença dins d'una col·lectivitat però també ens dona les eines per créixer, desenvolupar-nos com a país, i ens obre les possibilitats d'arribar a totes les sensibilitats socials i culturals que s'estableixen arreu dels Països Catalans.

La cultura exerceix de factor clau de cohesió social i, com a tal, ajuda a integrar a tots aquells que vénen d'altres territoris. Un dels instruments més valuosos per assolir aquest objectiu de cohesió social són els equipaments culturals, pensats com a veritables centres d'interrelació social i cultural. En un moment de crisi econòmica, la cultura ha de respondre solidàriament a les necessitats del país. Tal com ha de ser, Esquerra desplegarà una política cultural progressista, republicana en els valors i desacomplexadament emmarcada en el procés de construcció nacional.

Per aconseguir dur a terme les polítiques culturals que desenvolupem, articularem la nostra acció de govern en:

Accés democràtic a la cultura

Qualsevol ciutadà, visqui on visqui, ha de tenir l'oportunitat d'accedir al coneixement i la cultura. El futur Estat català ha de tenir la capacitat de garantir a cada ciutadà i ciutadana del nostre país el seu dret a l'accés als recursos culturals. Per assolir-ho, la cultura ha de tenir la consideració de servei bàsic i així ho ha de recollir el corpus legislatiu corresponent.

La cultura al servei de la cohesió social i com a quarta pota de l'estat del benestar

El fet cultural no es pot aïllar del fet social. Catalunya té importantíssims reptes en matèria social derivats de l'allau immigratòria i de desigualtats cròniques no resoltes. La cultura és una formidable eina de transformació social, la cultura és cohesió social, la cultura és motor econòmic, en definitiva, la cultura és la quarta pota de l'estat del benestar.

UN SISTEMA BIBLIOTECARI HOMOGENI, INTEGRAT I SOSTENIBLE

L'autonomia que tenim

Des de la reinstauració de la democràcia, Catalunya ha millorat sensiblement el conjunt de les biblioteques de Catalunya. Tot i aquesta indiscutible millora, hi ha encara avui dia una sèrie de factors que impedeixen la vertebració de totes les biblioteques de Catalunya de manera que funcionin i es percebin com a un sistema integrat talment com el sistema sanitari o el sistema educatiu. Tot i les inversions que han fet fins ara les diferents administracions hi ha encara dèficits importants en la prestació dels serveis bibliotecaris i en el disseny de serveis de suport nacional a les biblioteques.

La transició que farem

Tot i disposar de competències plenes en matèria de biblioteques, l'Administració General de l'Estat ha redactat diferents normatives que condicionen el desenvolupament del sistema bibliotecari a Catalunya. Des del punt de vista territorial, la coexistència de la divisió provincial, estranya a la realitat catalana, s'ha superposat a la divisió pròpia en comarques i vegueries. En l'àmbit de biblioteca pública això ha provocat una fragmentació del sistema de biblioteques públiques en quatre províncies. En el cas de la província de Barcelona, a més, es constata la desconexió pràcticament total de les seves biblioteques municipals de la resta de biblioteques municipals del país. No és el model que homes com Prat de la Riba, Eugeni d'Ors o Jordi Rubió havien concebut

per a Catalunya. La Mancomunitat de Catalunya havia pensat en una xarxa de biblioteques públiques única que arribés a tot el país, amb la Biblioteca de Catalunya com a capçalera i centre de referència.

Una segona conseqüència derivada d'aquesta divisió provincial és el fet que encara avui dia l'Administració General de l'Estat conserva la titularitat de les anomenades biblioteques de l'Estat a Catalunya, una per cada província catalana a excepció de la Barcelona. Aquestes biblioteques, tot i que són gestionades per la Generalitat no es poden integrar plenament en el sistema bibliotecari de Catalunya, perquè són biblioteques de titularitat estatal i estan sotmeses a la normativa legal de caire general de l'Administració General de l'Estat.

Així doncs, i fins que Catalunya no esdevingui un Estat independent cal adoptar les mesures necessàries per minimitzar l'impacte de la normativa i esquemes estatals en la gestió de les biblioteques. Igualment, cal continuar apostant per les biblioteques com a infraestructures bàsiques de la societat del coneixement en tant que recopilen, organitzen i faciliten l'accés a les produccions culturals de la humanitat. Paral·lelament són elements fonamentals de la democràcia en tant que posen a disposició de la ciutadania informacions bàsiques del seu interès per tal de fomentar un esperit lliure i crític i també afavoreixen l'adquisició de competències bàsiques en competència lectora i competència digital, dos prerequisits de la societat del coneixement.

Per tal d'avançar en la construcció d'un sistema bibliotecari homogeni, equilibrat i sostenible:

- Potenciar el paper de les biblioteques com a centres d'informació i d'accés al coneixement
- Garantirem la prestació dels serveis bibliotecaris a tota la ciutadania i a tot el territori desplegant un nou pla de biblioteques.
- Fomentant el seu paper actiu com a centres de foment de la lectura i de prescripció literària, dotant als professionals que hi treballen d'un paper actiu i de reconeixement i de prestigi social.
- Potenciarem la Biblioteca de Catalunya com a capçalera del Sistema Bibliotecari de Catalunya i com a prestadora dels serveis nacionals de suport a les biblioteques.
- Finalitzarem la construcció del Catàleg Nacional de Catalunya i garantirem un sistema de préstec interbibliotecari per a tot el territori.
- Crearem la Biblioteca Pública Digital de Catalunya que garantirà l'accés de la ciutadania a informació electrònica rellevant i de qualitat.
- Reestructurarem la prestació de suport bibliotecari als municipis de manera que s'evitin les duplicitats entre institucions.
- Impulsarem un Pla de Digitalització del Patrimoni coordinat entre les grans institucions culturals de Catalunya.
- Dotarem econòmicament un nou programa de construcció, millora i manteniment de biblioteques públiques.
- Assegurarem la construcció de la Biblioteca Pública de Barcelona, la finalització de les obres de la nova Biblioteca Pública de Girona i la futura construcció d'una nova Biblioteca Pública de Tarragona.
- Elaborarem un pla de suport a les biblioteques per al desenvolupament de programes de suport a la comprensió lectora i a l'adquisició de competències digitals.
- Impulsarem les biblioteques en tant que centres de referència en matèria d'informació d'interès ciutadà

La República que volem

Una Catalunya independent ens permetria:

- Incrementar els recursos econòmics destinats a reforçar el sistema de biblioteques de Catalunya.
- Reformar plenament les competències de les administracions en matèria de biblioteques, eliminant les diputacions i reforçant l'autonomia dels municipis.
- Disposar d'una llei de mecenatge que afavoreixi les donacions i dacions de fons bibliogràfics o altres recursos d'interès a la biblioteques.
- Establir un tipus d'IVA dels documents electrònics igual al dels documents en paper.
- Aplicar l'IVA superreduït als productes de la indústria editorial.
- Millorar el règim de dipòsit legal, assignació d'ISBN i ISSN facilitant la feina al sector editorial.
- Participar com a membres de ple dret en projectes europeus d'interès per a les biblioteques, com ara Europeana.

LA HISTÒRIA, MEMÒRIA D'UN PAÍS

L'autonomia que tenim

El camp de la història i la memòria viu un moment d'abandonament per part de l'Administració catalana, que no coincideix amb l'interès que la societat catalana mostra pel seu passat. Espais de memòria com el Fossar de les Moreres a Barcelona, deixats i bruts; el Memorial Democràtic, amb una reducció del 60 % del pressupost en dos anys; el Centre d'Història Contemporània, sense pressupost a la pràctica, per no parlar de monuments que, allunyats de la centralitat barcelonina, manquen de la cura necessària.

La Història i la Memòria, més enllà de component erudit, explica què som, on som, i legitima l'Estat actual com procés dinàmic que uneix les generacions actuals amb els seus orígens. Una política d'Història i de Memòria nacional no crea un poble ni una identitat; explica per què podem parlar-ne, d'un poble i d'una identitat.

La transició que farem

- Reforçarem el Centre d'Història com a organisme promotor de la investigació històrica, que es desplegui més enllà del període contemporani.
- Vincularem funcionalment el Memorial Democràtic amb l'Agència catalana del Patrimoni, alhora que passarem a fer-lo dependre orgànicament del Parlament de Catalunya per garantir el seu caràcter científic i no partidista.
- Crearem un organisme responsable de la política de commemoracions, de caràcter estable, que elabori un calendari d'esdeveniments nacionals i de les fites de futur, i es faci responsable del seu desenvolupament.
- Elaborarem un mapa d'actuacions a tot el territori per recuperar, dignificar o establir referents de memòria nacional, en col·laboració amb el món local i amb una línia d'ajuts i de foment del finançament privat.
- Desplegarem el Pla Integral d'Arqueologia de Catalunya (PIACAT).
- Continuarem reclamant la devolució a Catalunya de documents confiscats durant la Guerra Civil o per motius repressius i que no estiguin en mans dels seus legítims propietaris

- Continuarem defensant la integració al sistema d'arxius de Catalunya dels fons catalans custodiats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

La República que volem

- Per poder ampliar les funcions del Centre d'Història de Catalunya per tal que abasti tots els períodes i relacionar-lo com a eix vertebrador de la investigació històrica amb les universitats catalanes.
- Per crear un delegat de cultura a cada seu diplomàtica, que actuï coordinadament amb el representat dels interessos turístics del país per fomentar un turisme de coneixement de la nació.
- Perquè l'organisme de commemoracions esdevingui en aquesta nova etapa assessor de polítiques de reforçament de la identitat i la cohesió nacionals.

EL CATALÀ, LLENGUA VERTEBRADORA D'UNA SOCIETAT PLURILINGÜE

L'autonomia que tenim

S'ha avançat molt en la normalització i l'ús de la llengua catalana d'ençà de la Llei de Normalització Lingüística (1983) i la Llei de Política Lingüística (1998), però malgrat tot encara que hi ha àmbits en què el català segueix absent o minoritari, com en el cas flagrant de la Justícia. El nou Estatut d'Autonomia havia d'esdevenir un avanç significatiu, especialment en introduir el "dret i el deure" de conèixer el català, equiparant-lo jurídicament al castellà. Malauradament, la sentència del Tribunal Constitucional ho va posar en qüestió i al darrere han vingut altres sentències qüestionant l'ús preferent del català a l'administració municipal o com a llengua d'aprenentatge al primer ensenyament a les escoles.

Durant l'estada al Govern, Esquerra Republicana va impulsar l'ús de la llengua catalana en molts àmbits, com és el cas del comerç, com a llengua d'acollida a la immigració, a les escoles mitjançant els plans educatius d'entorn i les aules d'acollida o amb la Llei de Cinema. En aquest darrer cas, ha estat l'actual govern de CiU que ha retirat la Llei implicant que el català gaudís de la mateixa presència que el castellà en l'àmbit del cinema.

La societat catalana és avui plurilingüe. No només el català i el castellà conviuen amb total normalitat al carrer, sinó que també s'hi ha incorporat l'anglès com a llengua franca i de relació en l'àmbit del turisme, la cultura, l'ensenyament superior, les relacions internacionals i, especialment, dels negocis. A més, al costat d'aquestes llengües d'ús, a Catalunya avui s'hi parlen més de 200 llengües provinents de la immigració que signifiquen un ric patrimoni lingüístic i que doten el país d'una gran potencialitat. Aquesta riquesa no ha de ser vista com un impediment, ans al contrari, com una oportunitat en què el català se situï com a llengua vertebradora d'una societat plurilingüe.

Per aconseguir que una llengua sigui vertebradora d'una societat plurilingüe cal, en primer lloc, que aquesta llengua sigui compartida (en l'àmbit de la comprensió i en el de l'expressió) pel 100 % dels habitants d'aquesta societat. Actualment, hi ha una llengua que compleix aquests requisits però no és el català. Per dir-ho amb un exemple vulgar, a Catalunya tothom és capaç d'entendre un *Telediario*, però no tothom és capaç de seguir amb la mateixa fluïdesa el Telenotícies. Tot i així, les nombroses polítiques de llarg abast que s'han desplegat durant les tres últimes dècades han anat reduint aquestes diferències. Actualment, encara queden bosses de parlants monolingües a Catalunya, però representen un percentatge molt menor que el que hi havia l'any 1983.

La transició que farem

- Garantirem que el manteniment, i en la mesura que les possibilitats econòmiques ho permetin, l'increment de tot el suport necessari perquè tot el conglomerat d'institucions i associacions que porten a terme la tasca de normalització lingüística al país puguin seguir fent la seva tasca. Entre aquestes institucions, cadascuna en el seu àmbit, hi ha el Consorci per la Normalització Lingüística (CPNL), les universitats, els departaments d'Ensenyament i de Cultura i totes les agències que en depenen, els ajuntaments, els consells comarcals i les diputacions del país i algunes institucions de caire privat o associatiu (Òmnium Cultural, Plataforma per la Llengua, CAL, Fundació Lluís Carulla, etc.).

La República que volem

- Promourem que el català sigui realment una llengua d'ús per al 100 % de la ciutadania. Les eines d'un Estat són imprescindibles per aconseguir aquest objectiu.
- El català serà la llengua d'ús preferent a tots els nivells de l'administració de la nova República. Això vol dir justícia, mitjans de comunicació, sanitat, educació (primària, secundària i, sobretot, superior), etc.
- Estendre la immersió lingüística a totes les etapes educatives obligatòries i assegurar l'ús de la llengua catalana, especialment a la secundària, com a llengua vehicular de l'ensenyament. Aquest objectiu és plenament compatible amb un bon domini del castellà i amb el domini creixent de l'anglès com a llengües imprescindibles, juntament amb una obertura i actitud positives cap a totes les llengües de l'entorn —des del francès fins al xinès— com a complement necessari a una ciutadania arrelada al país i oberta al món.
- La llengua catalana serà la llengua transversal del país i serà la llengua que vertebrarà la societat catalana, sens perjudici de totes les altres llengües, oficials o no, que s'hi parlen.
- Seguirem mantenint tot el suport institucional encaminat a potenciar el prestigi social de la llengua catalana, tal com fan la resta d'estats del món amb les seves respectives llengües pròpies.

ESPORT

Catalunya és un país que camina cap a la independència com única sortida possible a la seva supervivència com a poble: la lliure gestió dels recursos econòmics, el ple respecte a la seva identitat cultural i lingüística, el ple reconeixement de la seva realitat social, multicultural i inclusiva.

L'esport català és un factor implícit i necessari en aquest procés de canvi polític, en tant que element clau de la conformació social, motor de canvi en l'àmbit individual, motor de canvi econòmic, motor del desenvolupament del teixit associatiu i targeta de presentació de Catalunya al món. La plenitud de l'esport català no podrà assolir-se sense desfer-nos del jou del sistema esportiu espanyol, tant en l'àmbit competitiu, com en l'associatiu, el legislatiu i el polític.

L'esport, a Catalunya, és un fet social sobradament conegut per tothom. Només cal fer una ullada al temps que dediquen els mitjans de comunicació a la informació esportiva. En canvi, l'esport no sempre ha gaudit del reconeixement que es mereix. Un reconeixement que ha de rebre de la societat pel seu paper com a motor de canvi.

L'esport és un motor de canvi en l'àmbit individual, ja que la seva incorporació a l'estil de vida de les persones els permet gaudir de més benestar personal, tant físic com psíquic, d'una millor qualitat de vida.

L'esport també és un motor de canvi social, ja que permet aprofundir la cohesió social dels nostres pobles i comarques, barris i ciutats, a través de la incorporació del projecte esportiu al projecte educatiu dels centres docents, a través de la millora de les polítiques de salut, a través de la incorporació dels nous catalans a l'exercici d'una ciutadania més plena fent servir la pràctica esportiva com a eina de socialització i d'arrelament al país.

L'esport és un motor de canvi econòmic que fa una aportació significativa al PIB del país, amb capacitat de generar ocupació i riquesa i de moure tot un complex sector productiu i de serveis. L'esport també és un motor del teixit cívic i associatiu català, un teixit que en quantitat i en extensió no en té cap altre de comparable, què és la base per a l'assoliment d'uns resultats esportius d'alt nivell.

Finalment, l'esport és una targeta de presentació immillorable per portar Catalunya al món, tant mitjançant els nostres esportistes i clubs, com mitjançant la participació de les nostres seleccions esportives en competicions oficials o amistoses.

1. El dret a l'esport i a l'activitat física

L'autonomia que tenim

El desmantellament de la societat del benestar, la progressiva implantació de serveis i infraestructures esportius en funció de la contribució econòmica ens allunyen progressivament del reconeixement del dret a l'activitat física i l'esport, establert per les institucions mundials més prestigioses.

La tTransició que farem

Cal fer realitat el dret universal a l'activitat física i a l'esport, i en aquest procés:

- Promocionar la pràctica esportiva en família.
- Posar en marxa programes que fomentin la pràctica de l'activitat física i l'esport en els centres que atenen a persones amb necessitats educatives especials.
- Universalitzar el Pla de l'Esport Escolar.
- Promoure un pla d'igualtat de gènere en col·laboració amb les organitzacions esportives.
- Incorporar al sistema esportiu ordinari de la pràctica esportiva dels col·lectius d'immigrants.
- Desenvolupar d'un pla estratègic per la cooperació al desenvolupament i la lluita per la pau a través de l'esport.
- Foment de la pràctica esportiva mitjançant el pagament de la llicència esportiva als menors de 17 anys per l'administració esportiva de la Generalitat.
- Treballar conjuntament amb el sistema esportiu per a la promoció esportiva en zones rurals.
- Elaboració amb el sector d'un Pla Director d'Usos Esportius del Medi Natural.
- Elaborar un programa d'inversió en la rehabilitació i millora d'equipaments esportius de xarxa bàsica.
- Elaborar un pla de compatibilització de l'esport d'elit i de tecnificació amb l'educació escolar i universitària, així com promoure les modificacions legislatives necessàries.
- Promoure, conjuntament amb els serveis esportius de les diferents universitats, la transversalitat de l'esport i de l'activitat física en els programes d'estudis.

La República que volem

El nostre model esportiu fa una aposta clara per aquests valors d'esport i ciutadania, per aquests valors republicans. El nostre model esportiu aposta en primer lloc pel dret universal a l'activitat física, per l'esport per a tothom com a instrument privilegiat de millora de la salut individual i de la cohesió social, sense discriminacions d'origen, de nivell socioeconòmic o de residència.

En segon lloc, aposta pel binomi esport i educació en tots els nivells, és a dir, fent que qualsevol projecte esportiu incorpori també un projecte educatiu i, recíprocament, que qualsevol projecte educatiu doni rellevància al projecte esportiu.

En tercer lloc, opta per un esport que incorpora la lluita contra les desigualtats com un element fonamental, posicionant-se a favor de la igualtat plena d'homes i dones i en contra de les discriminacions per raó d'origen, d'orientació sexual o d'accessibilitat a les instal·lacions i a la pràctica esportiva.

Catalunya ha de continuar sent pionera en el desenvolupament de nous valors, com ara la connexió de la pràctica esportiva amb els valors ambientals, el reconeixement de la multiculturalitat com a factor integrant de la nostra societat, la cooperació pel desenvolupament o la lluita per la pau.

2. L'associacionisme esportiu: factor i garantia de cohesió social i nacional

L'autonomia que tenim

L'associacionisme esportiu és la gran escola de democràcia i de valors socials de què disposa el país, l'espai de més abast de què disposem per aprendre a resoldre col·lectivament els nostres problemes i a cohesionar-nos socialment. El sector esportiu aplega més de 10.000 clubs i associacions esportius, amb prop de 70 federacions esportives i 45 consells esportius, més de 700.000 llicències federatives i prop de 3.000.000 de practicants, que utilitzen més de 30.000 instal·lacions esportives.

L'associacionisme esportiu cal emmarcar-lo com una de les aplicacions més populars del dret fonamental d'associació. En aquest sentit, no ajuda a la cohesió del sector que hi hagi tot un cos de legislació específica per a l'associacionisme esportiu, justificada per una intervenció sobredimensionada de l'administració esportiva. Cal reconèixer que el sector esportiu té prou dimensió i prou capacitat com per decidir, sense tuteles i per si mateix, la manera d'organitzar-se. Entenem que les entitats esportives, atès el seu caràcter privat i la seva funció social, han de tenir reconeguda una alta capacitat d'autoorganització, evitant un excés de regulació per part de les administracions públiques.

La transició que farem

En un procés immediat ens cal:

- Fomentar una estructuració nacional esportiva forta, mitjançant la consolidació i el suport a iniciatives de confederacions sense finalitats lucratives que apleguin territoris o sectors.
- Crear un únic registre d'entitats i associacions i alleugerir l'excés de regulació per part de les administracions públiques.
- Fomentar l'esport corporatiu.
- Consolidar les organitzacions de l'esport escolar.
- Enfortir les agrupacions esportives territorials.

La República que volem

L'estructuració de l'associacionisme esportiu està fet a imatge i semblança de l'estructura esportiva espanyola, caracteritzada per la seva verticalitat –la "piràmide" esportiva–, la seva centralitat que no respecta ni tan sols l'autonomia de les federacions autonòmiques i pel fort intervencionisme econòmic, polític i legislatiu de l'Estat espanyol.

En una República Catalana podrem establir un sistema esportiu català alliberat de la piràmide esportiva espanyola i dels seus principis. Un sistema propi que ens permeti gestionar el nostre

capital esportiu, sense el llast d'uns principis i valors encara propis en bona part de l'etapa i tradició franquista. Això ens permetrà simplificar fins abolir el règim legal especial de les entitats esportives i equiparar les seves exigències legals al sistema jurídic d'associacions i entitats del règim general.

3. El desenvolupament econòmic del sector esportiu

L'autonomia que tenim

L'any 2003, el Govern de Catalunya destinava 35,2 MEUR a l'esport. Al cap de quasi sis anys de gestió política d'Esquerra, aquest pressupost va arribar fins als 113,4 MEUR de l'any 2010; es van multiplicar quasi per 3 els recursos i es va passar d'una despesa anual de 5,2 €/hab. a una de 15,1 €/hab. Va ser un salt històric, sense precedents per al sector esportiu que genera al voltant d'un 3 % del PIB.

Aquesta política pressupostària ha sofert un canvi profund en els darrers dos anys, havent-se reduït el pressupost d'esports d'enguany a la quantitat de 76,7 MEUR. La davallada en el pressupost i la manca d'unes polítiques adreçades a mantenir els eixos bàsics del món de l'esport estan a la base del gran desconcert que hi ha en l'actualitat.

Cal que el sector es doti d'un sistema de finançament propi que corregeixi aquest desequilibri. Un sistema que sigui estable en el temps i que permeti al sector planificar el seu desenvolupament. Un sistema que eviti la penalització fiscal de la inversió esportiva i que permeti retornar part de la riquesa que es genera cap al mateix sector. Cal prioritzar els aspectes del món de l'esport que són clau per al seu desenvolupament: suport al sistema català d'organització de l'esport, suport a l'activitat física i a un esport de base a l'abast de tothom, suport amb un adequat finançament públic i privat de l'esport...

La transició que farem

Calen un seguit de mesures econòmiques i fiscals com ara:

- Presentar davant les Corts Espanyoles una proposició de llei que permeti la recuperació de l'IVA suportat per part de les entitats sense finalitats lucratives que facin inversió esportiva.
- Rebaixar el tipus de l'IVA aplicable als serveis esportius d'acord amb les funcions socials que desenvolupa l'activitat física i l'esport.
- Presentar davant les Corts Espanyoles d'una proposta de modificació del tram estatal de l'IRPF i de l'Impost de Societats per a l'establiment de desgravacions fiscals per patrocini i mecenatge esportiu.
- Crear d'una línia específica de crèdit públic per a la inversió esportiva des de l'Institut Català de Finances.
- Donar suport a l'estructuració i desenvolupament del sector econòmic català dedicat a l'esport.
- No discriminar l'esport paralímpic a l'hora d'accedir als recursos del pla ARC.

La República que volem

L'enfortiment del sector econòmic esportiu i de les entitats esportives només farà un salt qualitatiu quan una república catalana pugui gestionar la totalitat dels recursos econòmics que Catalunya genera i que l'Estat no retorna en forma d'inversió.

Una República Catalana que:

- Aprovi una llei de mecenatge esportiu que fomenti les inversions privades en el món de l'activitat física i de l'esport de base.

- Es doti d'un sistema fiscal propi amb desgravacions significatives per la inversió que suposa l'esport en el sector salut, educació, integració social i economia.
- Apliqui un tipus d'IVA reduït per als serveis que procurin l'activitat física i l'esport de base.
- Estableixi un tractament legal específic de l'esport professional: la seva definició, àmbit i desenvolupament.

4. El procés per assolir una administració esportiva coordinada, eficient i d'excel·lència

L'autonomia que tenim

Els valors d'excel·lència i de transformació social que volem per a l'esport han d'arribar també a les administracions públiques amb competències en matèria d'esports. Tenim dret a disposar d'una administració esportiva que també sigui un exemple d'excel·lència.

Amb la represa de la Generalitat, Catalunya va perdre una oportunitat històrica de fer una nova administració pública sense els defectes que arrossegaven les administracions públiques hereves del franquisme.

Una oportunitat que es va desaprofitar i que va fer que, malgrat els esforços per a evitar-ho, la nova administració catalana heretés part dels vicis que volia evitar.

L'administració esportiva no ha restat al marge d'aquest fet. Encara ara, l'administració esportiva catalana pateix els efectes devastadors de l'excés de burocràcia, de la resistència al canvi i la innovació i de les dificultats en la relació amb altres administracions.

Cal aprofitar el coneixement que tenim i posar les bases d'una nova administració esportiva que respongui a les necessitats del sistema esportiu. No pot ser que una administració esportiva no sigui ràpida, forta, àgil o competitiva.

També cal que l'administració esportiva millori els seus procediments, eliminant els obstacles burocràtics que dificulten l'accés als recursos de l'administració i passant a un concepte integral d'administració en línia.

La transició que farem

Com a mesures immediates ens cal:

- Adaptar l'administració esportiva als requeriments de l'administració electrònica.
- Alleugerir la intervenció administrativa en el procés de registre d'entitats i de la seva adequació al sistema legal.
- Establir un pla de simplificació administrativa per reduir burocràcia innecessària.

La República que volem

En el marc d'un Estat propi podrem establir una administració esportiva nova, adequada al nou marc esportiu i nacional, que es vegi alliberada dels errors comesos en l'organitzar l'administració esportiva amb paràmetres semblants als de l'Estat espanyol amb els que ens hem vist obligats a conviure i a acceptar. Serà possible una administració implantada territorialment amb els mateixos criteris, evitant duplicitats d'administracions o competències entre les mateixes, una administració que apliqui el principi de subsidiarietat i respecti l'autonomia del món local en l'àmbit de les seves capacitats i competències, a la vegada que pugui aplicar recursos a l'esport de tecnificació i d'elit, per la seva projecció social i internacional.

5. Per una pràctica esportiva de qualitat

L'autonomia que tenim

La pràctica de l'activitat física i l'esport de base és un bé social que cal protegir, atesos els beneficis que la seva pràctica produeix en la salut i el benestar de les persones i en la cohesió social i la prosperitat econòmica del nostre país. Totes les persones, independentment de la seva edat, gènere, nivell socioeconòmic o lloc de residència, tenen el mateix dret a practicar l'activitat física i l'esport, i a fer-ho en unes condicions de qualitat.

En els anys que va estar compartint el Govern, Esquerra va liderar una política adreçada a aconseguir que la pràctica esportiva arribés al màxim nombre de persones, amb l'extensió de la xarxa bàsica d'instal·lacions esportives, definida en el Pla Director d'Infraestructures Esportives (PIEC) aprovat el 2005, amb una considerable reducció del dèficit d'instal·lacions esportives. També es va fer una aposta de reequilibri territorial, per tal que les comarques amb menys població o amb dificultats especials causades per la climatologia o les comunicacions, no quedessin fora de l'oferta d'activitat esportiva, en molts casos a través de l'oferta de l'esport en edat escolar.

No només cal treballar per incrementar la pràctica esportiva, cal que aquesta pràctica es faci en unes condicions de qualitat òptimes.

La transició que farem

- En aquesta línia, cal millorar la qualitat de la formació esportiva, amb el desenvolupament de les titulacions reglades de tècnic esportiu i de la nova ordenació de la formació de grau i postgrau universitari.
- Cal fer un pla específic de restauració, manteniment i millora de les instal·lacions esportives a fi que la pràctica es faci en les condicions de seguretat i de confort adients, i per a què la construcció i el funcionament d'aquestes instal·lacions respectin els requeriments de sostenibilitat i eficiència energètica.
- Cal tornar a impulsar la millora contínua de la qualitat del nostre sistema esportiu. Per fer-ho, caldrà aprofundir les línies de treball iniciades i obrir-ne de noves.
- Normalitzar i estendre el pla de qualitat a les associacions esportives escolars i als clubs federats.
- Desenvolupar un pla estratègic per a la recerca, el desenvolupament i la innovació en el sector esportiu.
- Increment de l'oferta formativa de formació professional esportiva.
- Finalment, per tal que la pràctica de l'activitat física i de l'esport estigui sempre coberta per l'assegurança esportiva, estendrem l'expedició de la llicència esportiva a tots els practicants i establirem una regulació de les cobertures vinculades a aquesta assegurança.

La República que volem

El ple desenvolupament de les lligues catalanes i la plena participació en competicions internacionals oficials seran els elements motors d'un procés de multiplicació de la l'accés a l'excel·lència esportiva, actualment condicionada pels factors polítics i de discriminació que arriben de l'Estat espanyol i de les federacions esportives espanyoles.

6. Guanyar el dret a competir internacionalment

L'autonomia que tenim

L'esport és l'únic fet social que té una estructura organitzativa pròpia, independent dels estats, a nivell planetari. Efectivament, el moviment olímpic i la resta d'organitzacions esportives internacionals, neixen i s'estructuren a través del pacte entre entitats esportives, sense la intervenció

dels poders públics. Perquè s'entengui ràpidament, ni el CIO depèn de l'ONU, ni la UEFA depèn de la Unió Europea, ni la NBA depèn de la Casa Blanca.

Aquesta és la nostra concepció del moviment esportiu. Les entitats esportives neixen de la voluntat dels ciutadans i ciutadanes de practicar l'esport i s'organitzen lliurement al voltant d'aquesta activitat. La força i la vitalitat del sector esportiu neix, precisament, d'aquesta llibertat. De la mateixa manera que no apostem per l'intervencionisme públic a l'hora d'organitzar l'esport al nostre país, tampoc acceptarem que cap estat ens posi barreres a l'hora de portar els nostres esportistes a competir a qualsevol lloc del món.

Desgraciadament, l'Estat espanyol i l'Estat francès no comparteixen aquesta visió de l'esport i ens imposen una versió ben diferent. El sistema esportiu espanyol i francès pateix d'un excés d'intervenció pública, com podem veure en la intervenció habitual que el CSD fa de les «reals» federacions espanyoles o en les actuacions «diplomàtiques» que l'Estat espanyol ha desplegat contra el reconeixement internacional de les nostres federacions esportives.

Les federacions esportives catalanes, com a entitats privades que són, tenen dret a afiliar-se a totes aquelles organitzacions esportives internacionals que les acceptin lliurement. Les nostres federacions i els nostres esportistes tenen dret a decidir on competeixin i quina bandera volen representar. El mateix dret que tenen els estats reconeguts i molts altres països esportius que no són estats, des d'Escòcia fins a Puerto Rico, des de les Ferøe a Macao.

El dia 19 de març de 1991, el Comitè Olímpic de Catalunya va presentar al Comitè Internacional Olímpic la sol·licitud de reconeixement. Aquesta instància encara no ha estat resolta d'acord amb la Carta Olímpica vigent en aquelles dates. El procés iniciat cap a l'Estat propi ha de permetre retornar aquests contactes que han de permetre als esportistes i equips catalans participar en una de les principals conteses esportives mundials.

Cal continuar el camí del reconeixement oficial de les nostres seleccions. Com? Des del Govern, donant suport institucional a les federacions catalanes que facin el pas. Des del sector esportiu, treballant perquè altres federacions catalanes trobin les escletxes per on avançar cap al reconeixement i, amb discreció i amb eficàcia, facin el pas endavant. El pas cap a la normalitat: competir allà on vulguem i allà on ens vulguin.

En la darrera legislatura el govern de CiU ha descuidat totalment el procés de reconeixement de les federacions catalanes a nivell internacional, havent perdut aquest reconeixement algunes federacions, fent molt difícil la continuïtat de la resta per la manca de suports explícits per a tirar endavant la seva tasca.

La internacionalitat s'ha perdut darrerament com a referència, fent més difícil i contradient el procés que s'anuncia cap a l'Estat propi. Quan més necessari és fer sentir la nostra veu a l'exterior, també en el sector esportiu, el Govern actual ha tret el seu suport a competicions internacionals en que venien participant les nostres seleccions, mantenint-se en canvi el suport ordinari per a participar en competicions d'àmbit espanyol. El dret a competir internacionalment es guanya també des dels camps i des dels estadis, donant suport a competicions internacionals i donant oportunitat a la nostra joventut a competir amb els millors.

Més enllà de la lluita jurídica, cal crear les condicions favorables perquè els clubs i els esportistes catalans puguin fer aquest pas sense por a les represàlies esportives, bàsicament, l'exclusió de les competicions estatals o internacionals de clubs. Per avançar en aquesta línia, donarem suport a les federacions i als clubs catalans que promoguin lligues, competicions i proves de prestigi amb independència de les federacions espanyoles. També desplegarem un pla específic per millorar el nivell esportiu en aquelles modalitats que assoleixen el reconeixement internacional, priorititzant els recursos econòmics, tècnics i d'instal·lacions disponibles.

La transició que farem

- Donar suport logístic, legal i institucional a les federacions esportives catalanes per a la seva afiliació internacional.
- Fomentar la relació de les federacions catalanes amb les federacions internacionals.

- Promoure lligues, circuits i proves de prestigi catalanes al marge de les competicions espanyoles.
- Establir un pla específic de millora del nivell esportiu per a les modalitats amb reconeixement internacional.
- Establir relacions amb el Comitè Olímpic Internacional per accelerar la internacionalització de l'esport català i aportar evidències de la intervenció política de l'esport per l'Estat espanyol.

La República que volem

La normalització de l'afiliació de les federacions catalanes a les federacions internacionals només serà possible en el marc d'una República Catalana. La participació de les seleccions catalanes en competicions internacionals oficials, és a dir, la normalització i desenvolupament de l'esport d'elit i professional només serà plenament possible en el marc d'un Estat propi.

En aquest sentit caldrà:

- Promoure l'afiliació internacional de les federacions catalanes.
- Establir conjuntament amb les federacions esportives un pla específic d'excel·lència esportiva per a les seleccions catalanes que han de competir internacionalment representant l'esport català.
- Demanar el reconeixement per part del CIO del Comitè Olímpic de Catalunya.
- Promoure l'enfortiment i incorporació del COC en l'àmbit organitzatiu de l'esport de Catalunya.

EL DRET DE LES DONES A L'EDUCACIÓ, LA CULTURA I A L'ESPORT

L'autonomia que tenim

La cultura, com l'educació i els mitjans de comunicació tenen un paper rellevant en el creixement intel·lectual, tant en valors com en coneixement, de la nostra societat.

Vivim un moment històric caracteritzat per la complexitat i pels processos constants de canvi davant del quals, la Cultura en el sentit més ampli del terme, no pot restar indiferent. Per això resulta fonamental comptar amb les eines i recursos suficients per poder fer front a les noves necessitats socioculturals de la ciutadania. Aquestes accions permetran assolir la igualtat entre els gèneres i la interacció de les diferents maneres de fer i de viure al món.

La participació de les dones en la cultura ha de ser un element primordial a l'hora de visibilitzar les seves aportacions i de treballar per la transformació del rol de "dones – passives – consumidores" al de "dones – actives – creadores" de cultura. La presència de les dones enriqueix i diversifica el món cultural (música, art, literatura, arts escèniques, cinema, pintura, escultura, arts decoratives) amb la incorporació de noves idees i sensibilitats. Les dones han de ser protagonistes i actives de les noves formes de construcció sociocultural.

Tanmateix la coeducació esdevé una eina bàsica per construir un nou model de ciutadania que ha de fer possible la participació i el desenvolupament de totes les persones, potenciant la igualtat real d'oportunitats i l'eliminació de tota mena de discriminació per raó de sexe, així com la integració de la perspectiva de gènere en els continguts d'aprenentatge.

La visibilització i representació de les dones en l'àmbit dels esports i la cultura, i també en els mitjans de comunicació i publicitat, lluny d'estar normalitzades, encara es mantenen fortament estereotipades. Aquest fet dificulta l'assoliment d'una igualtat real entre els homes i les dones, que

es veuen agreujats per la manca de perspectiva de gènere en la informació i el sexisme latent en una part important dels missatges publicitaris.

La transició que farem

En l'àmbit de la cultura i els mitjans de comunicació:

- Incentivar la formació en matèria perspectiva de gènere i de les dones a les i els professionals dels mitjans de comunicació.
- Seguir promovent un ús no sexista, ni androcèntric dels llenguatges en els mitjans de comunicació.
- Establir convenis amb els mitjans de comunicació per augmentar la visibilitat i audibilitat de les dones.
- Impulsar la creació de la Comissió d'igualtat efectiva entre dones i homes a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.
- Seguir donant suport als projectes d'associacions i de xarxes de periodistes amb visió de gènere.
- Promoure la presència de diversos cànons de bellesa física en els mitjans de comunicació públics i privats, per visibilitzar la realitat diversa i canviant de les dones
- Impulsar un codi ètic de compromís dels mitjans de comunicació de respecte i difusió dels drets sexuals i reproductius, entre d'altres.
- Continuar impulsant la recuperació de la memòria històrica de les dones mitjançant el suport a projectes i activitats que hi contribueixin.
- Seguir promovent l'autoria femenina en els mitjans de comunicació i en la cultura mitjançant la creació de línies d'ajut.
- Difondre les creacions i produccions culturals femenines.
- Dur a terme accions de sensibilització a la societat civil en la perspectiva de gènere i en el reconeixement de les aportacions i els sabers femenins.
- Oferir formació específica en perspectiva de gènere a professionals dels museus, dels arxius històrics i altres agents culturals, parant especial atenció a la captació de nous públics entre la població femenina.
- Incrementar les mesures de promoció de la creativitat femenina en espais artístics on estan infrarepresentades.
- Dur a terme mesures específiques per afavorir la visualització de la realitat intercultural de les dones de Catalunya.
- Impulsar la presència de continguts relacionats amb la cultura de les dones i la seva diversitat als mitjans de comunicació.

En l'àmbit de l'educació:

- Garantir la formació del professorat en matèria de coeducació, tant en la formació inicial com en la formació continuada.
- Potenciar la coeducació de manera transversal en els currículums, i prestarem especial atenció al currículum ocult.

- Promocionar els estudis i la recerca sobre coeducació.
- Dur a terme accions de sensibilització social en els valors coeducatius.
- Promoure la incorporació dels valors de la coeducació en els materials lectius i didàctics.
- Promoure la incorporació de la perspectiva de gènere en l'organització espacial dels centres educatius.
- Afavorir les pràctiques coeducatives en l'àmbit familiar.
- Contribuir a la consolidació i l'expansió de l'Institut Interuniversitari d'Estudis Dones i Gènere (IIEDG)
- Fomentar la revisió dels paradigmes científics des d'una mirada no androcèntrica.
- Impulsar la revisió dels currículums des de la perspectiva de gènere de totes les disciplines i els estudis.

En l'àmbit esportiu:

Incorporar la perspectiva de gènere i de les dones al món de **l'esport**:

- Fer seguiment i difusió de les actuacions en perspectiva de gènere dutes a terme per les àrees, organismes, federacions i clubs esportius.
- Vetllar pel compliment del Decret 58/2010, de 4 de maig, de les entitats esportives de Catalunya.

La República que volem

En l'àmbit de la cultura i els mitjans de comunicació:

- Impulsar la presència de les dones en llocs de decisió i càrrecs de responsabilitat als mitjans de comunicació.
- Promoure i donar suport als estudis que aportin propostes per superar l'androcentrisme i el sexisme en l'àmbit de la cultura.
- Seguir treballant per incloure personatges femenins en els espais expositius dels centres d'acollida turística de Catalunya, així com per impulsar la presència de creadores catalanes en les activitats de promoció exterior de la cultura catalana.
- Elaborar i difondre reculls de bones pràctiques en l'àmbit de la programació cultural.
- Revisar els continguts dels museus i altres equipaments culturals de Catalunya tenint en compte la perspectiva de gènere.
- Promoure la projecció internacional de les creadores catalanes.
- Vetllar perquè les iniciatives industrials de les dones en l'àmbit de la cultura tinguin els recursos necessaris i suficients per al seu desenvolupament.
- Recuperar la memòria històrica de les dones al món de la literatura, el pensament, l'art, el teatre, el cinema, la ciència...

En l'àmbit de l'educació:

- Adaptar l'organització i la pràctica de les institucions educatives a la coeducació i a la perspectiva de gènere i de les dones.
- Consolidar la figura de la persona responsable de coeducació als consells escolars.
- Vetllar per la correcta implantació de l'educació afectivosexual en totes les etapes educatives.
- Apostar per la formació a les AMPA en relació amb la coeducació.
- Treballar amb les famílies immigrades en l'àmbit dels valors coeducatius.
- Donar suport a la creació de comissions de coeducació als centres educatius i la igualtat d'oportunitats i de tracte entre dones i homes en els plans, els projectes i les memòries dels centres.
- Impulsar la creació i desenvolupament de màsters i postgraus específics d'estudis de dones i gènere.
- Promoure la incorporació de les dones en els estudis en què estan sobrepresentades, visibilitzant el paper de les dones científiques i oferint dinamització als centres educatius per apropar els estudis científics i tècnics a les noies.
- Promocionar els grups de recerca de dones a les universitats, la investigació de les dones i sobre les dones.
- Difondre els treballs de recerca científica duts a terme per dones en tots els àmbits.

En l'àmbit esportiu:

- Dur a terme accions de sensibilització social, especialment destinades al personal tècnic i directiu de les àrees, organismes, federacions i clubs esportius, per incorporar la perspectiva de gènere a l'esport.
- Donar suport a la visibilització de les dones en tots els àmbits de l'esport.
- Fomentar la investigació des de la perspectiva de gènere de l'evolució i trajectòria de les dones a l'esport i sobre els factors que incideixen en la segregació de la pràctica esportiva.

3. La defensa del territori

Comptem amb un país, que vol dir la seva gent, la seva manera de ser i de relacionar-se amb el seu territori, que marca el caràcter de la gent i l'influeix en la manera de pensar. Més enllà de les ràtios, les planificacions estratègiques, els tants per cents, els índex i les inversions, una infraestructura o un servei públic es poden mirar des de la fredor dels números o des de la calidesa humana i la transmissió de seguretat. Ens toca viure un moment històric de precarietat econòmica i d'il·lusió nacional, i els catalans sabem que només amb l'esforç i la tenacitat de la gent aconseguirem fer el salt cap a la llibertat nacional i el benestar. Transmetem calidesa i humanitat, la resta es pot planificar.

El context econòmic té la crisi com a teló de fons i, com a derivada, la incapacitat inversora actual de la Generalitat, fet que té una gran incidència en la planificació. El context econòmic també té una lectura de retirada de la inversió de l'Estat a Catalunya que, premeditada o no, es veu en les propostes de pressupostos, en l'estat d'execució dels plans d'inversió i en les prioritats inversores. Catalunya té avui plans estratègics sectorials que abasten tots els àmbits de les infraestructures: els sectors energètics, logístics, transports, serveis bàsics, seguretat, habitatge, protecció del medi, telecomunicacions, etc.

Igualment, la Generalitat té òrgans de gestió que abasten tots els camps, o gairebé tots: residus, gestió de l'aigua, sistema ferroviari, sector logístic, meteorologia, clima... Tot i això, l'Estat conserva les competències en gairebé tots els aspectes claus estratègics; així doncs, en aquest context, es fa difícil una planificació encara que tinguéssim els recursos per executar-la.

L'articulació del territori ha d'abastar un model reticular d'infraestructures, serveis i TIC ben connectat amb els Països Catalans i amb Europa per terra, mar i aire. Necessitem una política de cohesió territorial que reordeni el desenvolupament industrial i urbanístic de forma sostenible, coherent amb una política integral de garantia del dret a l'habitatge.

Per a la sostenibilitat del sistema i el nostre compromís amb el planeta hem de potenciar el consum responsable, la producció d'aliments de qualitat i la comercialització justa, la reducció dels residus, la nova cultura de l'aigua i una política energètica que asseguri l'abastiment d'energia i encaminada a aconseguir els objectius internacionals 20X20X20 i de lluita contra el canvi climàtic.

Una política integral de gestió del territori que possibiliti l'explotació racional i sostenible dels seus recursos naturals i que esdevingui un autèntic marc de protecció del medi natural genèric: costaner, marítim, de muntanya o singular: àrees o espècies protegides, zones sensibles, parcs naturals... Sabem com fer-ho, tenim les eines de gestió necessàries, hem programat plans de llarg termini, Catalunya i la seva gent tenim l'autoconfiança suficient com per saber que ho podem fer bé. Així doncs, només ens calen les competències i els diners que si fóssim independents tindríem per poder invertir-los per fer un país millor, més solidari, més just, més lliure.

MEDI AMBIENT I ENERGIA

VERS UNA NOVA CULTURA DE L'AIGUA

L'autonomia que tenim

Catalunya té dues conques fluvials: Districte de Conca Fluvial de Catalunya o Conques internes i les demarcacions de l'Ebre i el Xúquer.

Les competències de la gestió de l'aigua són de la Generalitat i les executa l'organisme públic Agència Catalana de l'Aigua. A més de l'abastiment, l'ACA és la responsable del control i la qualitat d'aigües superficials, aigües subterrànies, aigües costaneres, zones humides, cabals de manteniment, connectivitat fluvial, espais fluvials i recuperació i millora d'aqüífers.

L'ACA només té competències en el Districte de Conca Fluvial de Catalunya o Conques internes. Les conques de l'Ebre i el Xúquer es gestionen amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, sota el control de l'Estat, fet que implica no tenir cap capacitat de decisió sobre els cabals i les captacions. La Garona forma part d'una conca internacional i es gestiona també de manera compartida entre l'ACA i la CHE.

La Directiva Europea Marc de l'Aigua, DMA, estableix uns objectius de protecció i millora de l'estat dels recursos hídrics en quantitat i qualitat, així com la millora dels ecosistemes hídrics associats i la promoció de l'ús sostenible de l'aigua. La UE fixa que aquests objectius s'han d'assolir o en un primer escenari el 2015, o en un segon escenari el 2027.

La DMA obliga a fer un Pla de Conca per a cadascuna de les conques fluvials de cada estat. Aquest ha de garantir l'abastiment d'aigua, que sigui de qualitat, que incorpori els factors de correcció ambientals necessaris, que contingui tot el cicle (captació, transport, sanejament i gestió del servei). L'ACA va redactar i aprovar el Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya (conques internes) el 2010, mentre que, a les conques catalanes dins els àmbits de les demarcacions hidrogràfiques de l'Ebre i del Xúquer, l'Estat només ha enviat a Europa una proposta d'objectius de cabals de la conca de l'Ebre, que estan molt per sota del que creiem com a cabals viables per a l'Ebre.

D'altra banda, la DMA obliga a una política de preus que doni incentius adequats per a l'ús eficient de l'aigua, que acompleixi els objectius ambientals i que internalitzi tots els costos —els financers, els ambientals i els de recurs (captació)—; és a dir, que el preu del rebut de l'aigua cobreixi totes les despeses del cicle i, pel que fa a la participació i transparència, la DMA estableix dos criteris importants en la gestió del cicle de l'aigua, la participació ciutadana per a l'establiment dels plans de conca i la transparència pel que fa a les estructures de gestió i facturació. Catalunya compta amb un desplegament important d'infraestructures per al tractament de tot el cicle de l'aigua.

La transició que farem

- Redactar un Pla de gestió per a la part catalana de la Conca Ebre-Xúquer, d'acord amb la DMA que garanteixi el cabal ecològic de l'Ebre.
- Mantenir i recuperar el cabal ecològic del riu Ter tal com es va explicitar amb l'anomenat "Compromís pel Ter".
- Consolidar l'ACA com a administració hídrica única, que executi les funcions que resulten de la legislació d'aigües de Catalunya i de l'aplicació de la DMA.
- Consolidar el procés de participació que preveu la DMA, amb l'impuls dels consells de conca, el restabliment i el relançament del CUSA.

- Establir la disponibilitat d'aigua com a eix estructurador a l'hora de planificar o fomentar la implantació de nova activitat econòmica i productiva al territori, obtenint com a resultat un reequilibri real en funció de la disponibilitat d'un recurs escàs i costós.
- Proposar un «Pacte Nacional sobre l'Aigua» que defineixi com ha de ser la planificació i gestió hídrica a llarg termini i els objectius per a la redistribució de l'esforç.
- En el marc del «Pacte Nacional sobre l'Aigua» establir un Programa d'Utilització i Modernització d'Infraestructures de l'aigua d'ús agrícola, entre l'administració i les diferents comunitats de regants.
- Generalitzar l'aprofitament d'aigües depurades provinents de tractaments terciaris per a l'ús agrícola, previ informe de l'ACA, per a la recàrrega d'aqüífers i la recuperació de cabals superficials.

La República que volem

La mateixa aplicació de les mesures i els objectius de la Directiva Europea Marc de l'Aigua ja és un objectiu que podem fer nostre com a país. Els efectes del canvi climàtic sobre l'abastament d'aigua i els efectes positius d'una bona qualitat de les aigües continentals i marítimes són motius suficients com per assumir els objectius de la DMA i fer una aposta per assolir-los.

MEDI NATURAL, POSEM VALOR AL TERRITORI

L'autonomia que tenim

A Catalunya, aproximadament el 30 % del territori i unes 86.000 ha d'espais marins formen part de la xarxa d'espais naturals protegits, amb diverses figures de protecció (parcs nacionals, paratges naturals d'interès nacional, reserves naturals i parcs naturals, espais d'interès natural i espais de la xarxa Natura 2000).

Aquestes tipologies són:

- D'àmbit Europeu: Xarxa Natura 2000 i les Zones d'Especial Protecció per a les Aus (ZEPA).
- D'àmbit estatal: Parc Nacional
- D'àmbit nacional (Generalitat i Parlament): Reserva Natural Integral i Paratge Natural d'Interès Nacional.
- D'àmbit nacional i local: Reserva Natural Parcial, Parc Natural i Espai Natural Protegit.

Hi ha avui tres opcions per protegir el territori natural: l'ús de la legislació específica, l'ús de la legislació de caire general (Llei d'urbanisme i Llei del sòl...) o la protecció "privada" mitjançant les xarxes de custòdia del territori.

Avui, a Catalunya tenim diverses tipologies d'espais naturals protegits, que depenen de legislacions i competències diverses. La competència per la planificació, declaració i gestió d'Espais Naturals Protegits (ENP) en aigües exteriors correspon a l'Administració General de l'Estat. Hi ha una manca d'equivalència entre les figures de protecció i les categories internacionals de la Unió Internacional per a la Protecció de la Natura UICN.

La superfície forestal de Catalunya és el 60 % del territori, situació que anirà creixent si atenem a les dades dels darrers trenta anys (hem passat del 40 al 60 % en aquest període). No hi ha gestió de la massa forestal a bona part del territori, per diversos factors: tipologia de la propietat, manca de rendibilitat, baixa incidència de l'administració, baixa demanda social, etc.

Protecció i Drets dels Animals

Catalunya té les competències en regulació pel que fa a la protecció dels animals i en els darrers anys s'han aconseguit un seguit de fites destacades pel que fa a la protecció dels animals, com per

exemple evitar el sacrifici als centres d'acollida d'animals o l'abolició de les corrides. Aquests reptes aconseguits han possibilitat millores puntuals, legals i en alguns casos estructurals.

Catalunya té per llei el Catàleg de la Fauna Amenaçada de Catalunya, i d'altres aspectes relatius a la fauna protegida, amb 259 espècies.

La transició que farem

- Modificar l'actual organització administrativa unificant totes les competències de gestió i protecció del medi natural i d'espais naturals protegits dins de la Generalitat de Catalunya en un sol organisme, prou autònom com per planificar els models de gestió i la coordinació de tots els espais naturals protegits de Catalunya.
- Els sistema de gestió dels espais naturals protegits han de garantir la participació del conjunt d'agents socials, així com una major implicació dels ajuntaments i d'altres tipus d'entitats privades en la seva gestió.
- Elaborar un Pla Director del Sistema d'Espais Naturals Protegits de Catalunya, que estableixi l'equivalència entre les figures de protecció existents i les categories internacionals de la UICN. Incorporant nous espais protegits en aquells ecosistemes més mal representats en l'actual model (espais marins, paisatges agropecuaris tradicionals, etc.).
- Establir i dotar econòmicament un programa d'adquisició pública de sòl, donant prioritat a les reserves integrals i les reserves naturals parcials i a les àrees més vulnerables de la resta d'espais naturals protegits.
- Introduir models de gestió d'excel·lència dels espais naturals protegits, que involucrin l'entorn social més proper així com els agents econòmics.
- Creació del Comitè Català de membres de la UICN.
- Revisar i aprovar el segon programa de desplegament del PEIN.
- Redactar una Llei del bosc que integri els mecanismes per afavorir l'aparició d'un sector forestal productiu, diversificat i rendible, juntament amb els mecanismes de protecció, de lliure accés i de prevenció i gestió dels desastres naturals (incendis, nevades, ventades,...), establint un Pla de Regeneració Forestal que promogui la reconversió del sector.
- Elaborar una Estratègia d'Explotació Sostenible de la Biomassa.
 1. Redactar un Pla de Connectivitat Ecològica que reguli els usos de la matriu territorial (espai intersticial entre zones protegides) i faci especial èmfasi en la funció ecològica dels connectors fluvials (rius i rieres).
 2. Redactar una Llei de protecció dels sistemes naturals costaners.
- Adhesió al manifest CLAC, Catalunya Lliure d'Animals en Circs

La República que volem

La República Catalana entendre la qualitat de l'entorn i el paisatge on vivim com a element fonamental de la qualitat de vida per al desenvolupament humà i, fins i tot, com a actiu econòmic a preservar i, com a tal, també ha de tenir una gestió acurada per a tenir-ne el millor rendiment perdurable possible.

Cal canviar els paràmetres de gestió del sistema costaner per nous criteris basats en la gestió sostenible, el manteniment del patrimoni i la facilitació de l'activitat econòmica compatible, sens perjudici del caràcter públic del domini maritimoterrestre.

LA LLUITA CONTRA EL CANVI CLIMÀTIC, BAIXEM ELS FUMS

L'autonomia que tenim

L'informe del 2007 del Panell Intergovernamental del Canvi Climàtic (IPCC) va determinar que l'origen de l'escalfament global i del conseqüent canvi climàtic era inqüestionable i fonamentalment antròpic. Així doncs, la comunitat internacional, de forma majoritària, reconeix el problema i confirma l'origen antropogènic de les causes del canvi climàtic a través de l'emissió de gasos amb efecte d'hivernacle (GEH).

Des de la cimera de Bali (COP 13) del desembre de 2007 s'ha estat treballant per buscar un consens que doni continuïtat al Protocol de Kyoto, que expira el 2012, de moment sense consens. La Unió Europea està plenament compromesa amb el compliment del Protocol de Kyoto, i ja està desplegant el paquet energia-clima per assolir una reducció del 20 % de les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle en el període 2013-2020.

En el marc de les mesures contra el canvi climàtic s'estableixen uns canons econòmics que cal pagar per l'emissió de gasos que superi els límits establerts per a cada estat. Així doncs és l'Estat espanyol qui paga aquests canons.

No hi ha una delimitació de competències en el tema Canvi climàtic, però sí que hi ha competències en els àmbits en què cal incidir per aconseguir els objectius de reducció del 20 % d'emissions de gasos.

Des de Catalunya, la Generalitat s'ha dotat de dos projectes: l'Estratègia Catalana d'Adaptació al Canvi Climàtic (ESCACC) i el Pla de l'Energia i Canvi Climàtic 2012-2020.

Més enllà de la seva idoneïtat, el Pla de l'Energia i Canvi Climàtic topa amb inconvenients per executar-lo en l'actual estatus jurídic de Catalunya, perquè planteja canvis estructurals en àrees fora de les actuals competències de la Generalitat.

La transició que farem

- Incorporar els objectius de l'Estratègia Catalana d'Adaptació al Canvi Climàtic (ESCACC) i del Pla de l'Energia i Canvi Climàtic en l'acció de Govern, promovent una llei marc contra el canvi climàtic.
- Impulsar la recerca, el desenvolupament i la innovació en el camp de la regionalització climàtica, nous materials i en noves tecnologies que permetin l'adaptació preventiva als impactes.
- En el marc dels sistemes d'excel·lència en la investigació, crear un clúster del canvi climàtic, amb la dotació d'una línia de finançament per a projectes d'adaptació o mitigació, fomentant un eix econòmic d'I+D.
- Establir un Pla estratègic Industrial d'adaptació a les mesures contra el canvi climàtic.
- Promoure els canvis legislatius necessaris per introduir la rehabilitació urbana com a element clau en la reducció d'emissions, la regeneració del parc d'habitatge i la recuperació econòmica del sector de la construcció.
- Incorporar en la planificació i programació sectorials una anàlisi prèvia que avaluï la idoneïtat de les diverses mesures a emprendre amb la finalitat de no incrementar més la vulnerabilitat dels sectors i sistemes.
- Identificació de les mesures d'adaptació que ja s'estan implementant en sistemes i sectors i establiment d'un catàleg de mesures a aplicar en un horitzó a curt termini (2020) i mitjà termini (2050).

- Identificar les oportunitats que generarà l'adaptació al canvi climàtic amb relació al desenvolupament de nous productes, béns i serveis, incorporats a l'estratègia de l'economia verda.
- Establir un procés transparent i participatiu amb la ciutadania, en general, i amb els sistemes i sectors més vulnerables, en particular, per tal d'identificar i avaluar les possibles mesures d'adaptació.
- Promoure, des de tots els sectors productius, una economia baixa en emissions de carboni, base fonamental de la Nova Revolució Verda que proposem a la ciutadania.

La República que volem

En l'àmbit de les emissions, Catalunya haurà d'assumir els compromisos internacionals com a nou Estat de la UE i en el marc del Protocol de Kyoto i del Mecanisme europeu de comerç de drets d'emissió, amb l'avantatge de poder prendre uns compromisos més ajustats a la seva realitat industrial i energètica.

Segons calcula el Pla de l'Energia i Canvi Climàtic 2012-2020, del volum total d'ingressos derivats de la subhasta de drets d'emissió a Catalunya li correspon gestionar al voltant de 150 MEUR anuals. A la nova República, aquests ingressos podran ser reinvertits en accions de mitigació i adaptació al canvi climàtic i noves mesures de reducció de les emissions (energies renovables, programes d'eficiència energètica, transport lliure d'emissions, etc.)

ENERGIA, CAP A UNA CATALUNYA 100 % RENOVBABLE

L'autonomia que tenim

Energia que consumim: en termes d'energia, Catalunya és molt dependent dels recursos fòssils (72 % quasi $\frac{3}{4}$ parts del total). Això és un punt crític molt important que amenaça l'economia catalana davant un escenari d'increment de preus de petroli. Tot i així, és menor que a l'Estat espanyol pel pes relatiu més gran de l'energia nuclear.

El sector transport, consumeix més del 44 % dels recursos energètics. La indústria és el següent segment de consum. El sector residencial/domèstic s'emporta poc més del 16 % del consum total d'energia.

Catalunya disposa de bona capacitat de generació hidràulica al Pirineu, on algunes de les centrals són reversibles (poden actuar d'emmagatzemament d'energia). Les comarques de Tarragona concentren les centrals de producció nuclear, fòssil, eòlica i solar. L'àrea de Barcelona és la de més consum d'energia, amb poca capacitat de producció (tret d'alguns cicles combinats i de cogeneració). I Girona és netament deficitària en termes de producció d'energia.

Quina estructura de producció energètica tenim?

Catalunya té prou producció elèctrica per ser autosuficient (nuclears + cicles combinats + hidràulica + renovables) si comptem amb els intercanvis internacionals.

La xarxa de transport (110, 220, 440 kV) depèn de l'empresa REE – Red Eléctrica Espanyola. Més del 90 % de la xarxa de distribució depèn d'ENDESA i la resta està en mans de petites empreses tradicionals del sector.

Renovables i cogeneració: per sota del potencial del país. Produïm el 8 % de tot l'Estat i en paguem el 20 % mitjançant la factura elèctrica.

Tot i no que no es disposi de la competència per executar el tancament nuclear, el Govern de la Generalitat ha d'anticipar una proposta realista i assenyada per preveure les alternatives a les centrals nuclears que hi ha en funcionament a Catalunya, basat en les dates de saturació de les piscines de combustible (residus).

Les centrals de cicle combinat (gas natural): actualment operen per sota de les hores de disseny. Són un bon element per compensar les intermitències de les renovables.

Tenim bons indicadors de qualitat de subministrament elèctric.

Balanç energètic del país: tenim una estructura de fonts més equilibrada que l'Estat espanyol, però molt més lluny en objectius com ara la penetració d'energies renovables i l'eficiència energètica.

Quina estructura de producció energètica tenim?

Catalunya té suficient producció elèctrica per ser autosuficient (Nuclears + cicles combinats + hidràulica + renovables) si comptem amb els intercanvis internacionals.

La xarxa de transport (110, 220, 440 kV) depèn de l'empresa REE – Red Eléctrica Espanyola.

Més del 90% de la xarxa de distribució, depèn d'ENDESA, essent la resta en mans de petites empreses tradicionals del sector.

Renovables i Cogeneració: per sota del potencial del país. Produïm el 8% de tot l'estat i en paguem el 20% a través de la factura elèctrica.

Nuclear: al voltant del 2020, els tres grups generadors arriben a la vida de disseny, tenint davant una difícil dicotomia entre a) tancar-les o b) allargar la vida útil.

Les centrals de cicle combinat (gas natural): Actualment operen per sota les hores de disseny. Són un bon element per compensar les intermitències de les renovables.

Tenim bons indicadors de qualitat de subministrament elèctric.

Balanç energètic del país: Tenim una estructura de fonts més equilibrada que l'Estat espanyol, però molt més lluny en objectius com la penetració d'energies renovables i l'eficiència energètica.

La Transició que farem

- Elaborar una Llei de Generació, Transmissió i Ús de l'Energia, amb un reglament de generació d'autoconsum elèctric, inclòs en un pla d'impuls a les renovables (amb l'objectiu de duplicar la previsió del Pla de l'Energia per a 2020, fins arribar al 25 % del consum elèctric renovable).
- Estudi de viabilitat tècnica postnuclears (hipòtesis de tancament dels 3 grups al voltant del 2020).
- Programa per a la reducció del consum. Amb mesures específiques en sectors com ara el transport, transport públic, electrificació de les mercaderies (tren), vehicle elèctric. Reducció significativa del consum de tots els edificis de titularitat pública.
- Potenciar l'ICAEN com ens regulador i de control dels recursos energètics a Catalunya.
- Estudi del potencial d'emmagatzematge hidràulic a les conques catalanes.
- Optimització de les infraestructures de transport a molt alta tensió aprofundint amb l'opció del soterrament, preparació de la xarxa de distribució per la entrada massiva de sistemes de microgeneració energètica i Pla de modernització de la xarxa de distribució elèctrica (activitat regulada). Seguiment de la implantació de comptadors digitals, automatització de les línies, i altres sistemes de control i regulació.
- Facilitar l'accés de xarxa de gas natural per substituir usos de fuel.
- Elaborar un pla integral de substitució nuclear basat en les dates de saturació de les piscines de combustible, i que prevegi els impactes socials i laborals dels territoris afectats.
- Creació d'un equip amb competències reguladores que assumeixi la supervisió del sistema elèctric/energètic català.

La República que volem:

- Reduir el consum d'energia en cada sector, fent especial èmfasi en el transport, la indústria i el residencial.
- Maximitzar la generació renovable i optimitzar la capacitat d'emmagatzemament hidràulic.
- Prioritzar l'ús dels cicles combinats com a centrals de suport i incorporant sistemes de captura de CO₂.
- Disposar d'una xarxa de distribució moderna que actuï de sistema nerviós del sistema elèctric català.
- Capacitat d'interconnexió internacional suficient, principalment soterrada, que permeti balancejar els sistema elèctric (importació o exportació segons necessitats) i de gas.
- Augmentar la transparència del mercat elèctric, amb mesures com la nítida separació d'activitats (generació/distribució/comercialització), l'assignació de preus sensible als costos internalitzats de cada tecnologia i integració al mercat energètic europeu.
- Establiment d'una estructura tarifària que permeti mantenir la capacitat inversora del sector, però amb un cost raonable per al consumidor.

CAP AL RESIDU ZERO

L'autonomia que tenim

En l'àmbit català, la Llei Reguladora i els programes de gestió de residus municipals (PROGEMIC), de residus industrials (PROGRIC) i de residus de la construcció (PROGROC) plantegen com a objectius prioritaris la prevenció, reducció i recuperació. Malgrat aquestes normatives i programes, els resultats de generació demostren que les polítiques aplicades fins ara per les diferents administracions continuen sense resoldre el problema.

El creixement a la darrera dècada de la generació de residus, de residus municipals (creixement del 49 %) i especialment de residus d'envasos (creixement en pes del 47 % i dels envasos lleugers del 76 %) i els deficient resultats de recollida i de recuperació d'envasos a Catalunya, demostren de forma objectiva la ineficiència del model actual.

La normativa vigent a l'Estat espanyol tampoc no ha estat capaç de resoldre el greu problema de l'augment dels residus i el malbaratament de recursos que representa, i que sobretot ha afavorit els interessos comercials i econòmics del sector de la fabricació i gran distribució d'envasos d'un sol ús i no les necessitats de protecció ambiental i a la salut de les persones. Les propostes presentades pel MMA de modificació de la Ley de embases y residuos de embases (LERE), i la proposta del Plan Nacional de Residuos (2007-2015), són insuficients i continuistes, perquè no resolen la situació perquè cauen en els mateixos errors, no apostar per la prevenció i vertebrar els instruments econòmics i organitzatius per aconseguir uns resultats eficients de reducció de residus i consum d'energia i materials.

Queda palesa la necessitat d'un nou marc normatiu a Catalunya, que inclogui objectius ambiciosos però realistes, mesures econòmiques, fiscals i organitzatives necessàries per aconseguir frenar i invertir aquesta tendència de creixement de residus i de consum d'energia i matèries, i avançar cap a polítiques de sostenibilitat cap a la societat del coneixement i més responsable.

La transició que farem

- Redactar una Llei Catalana d'Envasos i Residus d'Envasos que fomenti uns models de producció i consum que ens permetin frenar el consum creixent d'envasos, una gestió eficient i optimitzada dels recursos i la minimització en la producció de residus i impacte ambiental associat a la seva gestió.
- Reintroduir el Sistema de Devolució, Dipòsit i Retorn (SDDR) d'envasos.

- Establir les bases d'una Estratègia Catalana cap al Residu Zero, que inclogui mesures integrals en tot el cicle de vida dels productes i dels residus.
- Dotar dels recursos econòmics necessaris el Programa Català d'Ecodisseny (ecodiscat 2012-2015) per tal de posicionar Catalunya i la seva indústria i centres de recerca com a referent mundial en prevenció ambiental, al nivell de països com Holanda, Alemanya, Gal·les o el País Basc.
- Fomentar un nou sector en el qual les empreses catalanes poden ser capdavanteres i fins i tot podria ser un sector emergent, el de l'ecodisseny i l'ecoproducció.

La República que volem

Catalunya ha de tendir cap al concepte de Residu Zero. Segons la Directiva de residus de la UE, els residus deixen de ser-ho per esdevenir recursos aprofitables, i quan un disposa d'un recurs, ni l'enterra ni el crema, sinó que mira de treure'n el màxim profit possible. Pensem que ha arribat el moment de passar de la «gestió dels residus» a la «gestió dels recursos». En estimacions de la Zero Waste Alliance, el reciclatge sosté entre 10 i 25 vegades més llocs de treball que la incineració i l'abocament.

La República Catalana haurà de recuperar el temps perdut en polítiques de prevenció i ecodisseny, per guanyar en competitivitat, qualitat ambiental, imatge i innovació.

POLITICA TERRITORIAL

PLANIFICAR EL TERRITORI AMB VISIÓ DE PAÍS

L'autonomia que tenim

Els darrers anys el país ha fet un pas endavant important en la generació d'instruments que permetran que la intervenció sobre el territori sigui en el futur més racional, ordenada i respectuosa amb el patrimoni natural, cultural i paisatgístic.

L'ordenació territorial és una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya que també té la capacitat normativa.

Ara bé, resta molta feina per fer i el país no es pot permetre –malgrat la crisi– la paràlisi en matèria de planificació territorial que hem vist la darrera legislatura. Talment com el 2010, el gran repte que hem d'afrontar ara és el Pla Territorial General de Catalunya. És indispensable repensar el territori, promovent la diversitat de paisatges, la connectivitat entre ecosistemes i la inclusió social.

La transició que farem

- Redacció d'un nou Pla Territorial General de Catalunya per planificar el territori amb visió de país i afavorint la diversitat territorial, establint els usos del sòl a escala supramunicipal per tal d'assolir una distribució eficient en el territori, tot consolidant el model de viles i ciutats compactes, complexes i integradores; una protecció estructural dels espais lliures i de connexió ecològica. Amb un repartiment adequat i no redundant d'equipaments, infraestructures d'interès general, així com dels polígons industrials.
- Redacció dels plans directors territorials i sectorials, per perfilar amb més detall els continguts dels plans territorials parcials en espais que per la seva densitat, patrimoni arquitectònic o natural, coneixen una major fragmentació i pressió urbanística i, per tant, estan sotmesos a més riscos.

- Elaborar el Pla Territorial dels Sistemes de connexió ecològica, amb l'objectiu de protegir el gran patrimoni del nostre país: els espais naturals, agraris i no urbanitzables, que minimitzi la fragmentació que les grans infraestructures ocasionen al patrimoni ecològic del país, i en garanteixi la seva connectivitat social, ecològica i paisatgística.
- Completar la Planificació dels Espais Fluvials iniciada amb rang de Pla Territorial Sectorial, establint programes de desenvolupament i vinculant-los a la revisió del Pla Territorial General de Catalunya.
- Aprovar una normativa sobre paisatge arquitectònic i desplegar i completar els catàlegs de paisatge, les directrius del paisatge i les cartes del paisatge. Reconeixement de les potencialitats i la diversitat paisatgística del territori català i amb l'objectiu d'entendre el paisatge com a valor social i patrimonial per la seva protecció.
- Regular la implantació de sòls industrials i logístics, per equilibrar la seva implantació, i concretar les necessitats i els requeriments i que eviti la sobre oferta en el territori.
- A través del planejament territorial moderar el consum de sòl i cercar l'equilibri d'urbanització i la redistribució de la riquesa en el conjunt del territori.

La República que volem

Cal una visió proactiva i sostenible de la urbanització, que promogui la densificació selectiva de l'urbanisme dispers i la centralitat suburbana, incorporant així, a banda de consideracions edificadores, noves polítiques de paisatge i d'espai públic. D'altra banda, és cabdal l'aplicació d'estratègies d'integració social, per passar d'un habitatge digne a un habitatge responsable i estimulant, que superi una urbanització aïllada i dispersa, que no promou la socialització i porta associada un elevat grau d'insostenibilitat pel que fa a serveis públics, mobilitat i consum de recursos (aigua, energia, etc.). Tanmateix, fem èmfasi en una adequada planificació i gestió de les infraestructures al territori, potenciant un model equilibrat i en xarxa, que afavoreixi la connectivitat ecosistèmica i incorpori criteris d'equitat social. Es fa imprescindible, també, crear una consciència col·lectiva en relació a la gestió dels riscos naturals per a reduir-ne els impactes.

PLANIFICACIÓ URBANÍSTICA, CAP A UN DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE

L'autonomia que tenim

En l'actualitat i amb el context de la crisi, hi ha hagut un retrocés important de les polítiques públiques en matèria d'urbanisme. Sota l'empareda de l'anomenada reactivació econòmica s'ha retrocedit novament en moltes de les polítiques públiques desenvolupades els darrers anys per fer front a problemes greus com la manca d'habitatge de protecció pública o la necessària protecció del sòl no urbanitzable. S'han reduït les obligacions de reservar sòl per habitatge de protecció pública en molts municipis i s'han ampliat substancialment tots els supòsits en què es permet la urbanització del sòl rural que hauria de ser objecte de protecció.

Catalunya té competències exclusives —entre les quals la capacitat normativa— en matèria d'urbanisme. Tot i això, l'Estat a través de la legislació del sòl intervé en altres matèries de naturalesa urbanística, el que en definitiva comporta una invasió competencial.

Ens preocupa que la manca d'un adequat finançament per als nostres municipis els impedeixi portar a terme aquest model de desenvolupament urbanístic sostenible.

La transició que farem

a) Protegir i posar en valor el sòl no urbanitzable

- Aprovar plans directores urbanístics de protecció clara del sòl no urbanitzable que en reglamentaran, de manera detallada, els usos permesos, establint un marc legal per al suport a iniciatives locals aportades des dels ajuntaments o ens privats per a la gestió del sòl no urbanitzable.

- Desincentivar la reclassificació del sòl no urbanitzable reservant-lo per a casos d'interès general i en creixements compactes i sostenibles dels nuclis urbans existents.
- Cercar mecanismes que permetin alentir, i si escau desincentivar, la urbanització de determinats sòls urbanitzables.
- Promoure plans directores urbanístics que cerquin l'activitat arrelada al territori, que posin en valor el patrimoni cultural i natural i redueixin l'afectació de l'activitat turística sobre el territori.

b) Aplicar els principis de compacitat, complexitat i cohesió als nostres pobles i ciutats.

- Establir una moratòria de transició al tractament de les urbanitzacions disperses: aïllament social, encariment dels serveis, marginació, problemes de seguretat i impactes ambientals.
- Impulsar noves eines i instruments per als municipis de menys de 2.000 habitants o agrupacions de municipis de menys de 500 habitants. Cal impulsar una actuació de reequipament integrada i interdepartamental (transversal), a partir de les seves especificitats.

c) Vincular el desenvolupament urbanístic al sistema d'infraestructures.

- Planificació les àrees de desenvolupament urbanístic en funció de la capacitat de servei amb transport públic.
- Mantenir el criteri de la Llei d'urbanisme de no desenvolupar projectes urbanístics, sense tenir en compte les implicacions sobre la mobilitat que comportarien.
- Planificar i executar les infraestructures de mobilitat, en funció del model urbanístic i d'implantació de les activitats en el territori.

La República que volem

Apostem per un desenvolupament urbanístic sostenible que s'articuli com la utilització racional del territori i el medi ambient i conjuminant les necessitats de creixement amb la preservació dels recursos naturals i dels valors paisatgístics, arqueològics, històrics i culturals, a fi de garantir la qualitat de vida de les generacions presents i futures.

Posar fi al consum indiscriminat del sòl basat en la urbanització dispersa, en l'especialització de les funcions en el territori i frenar els riscos de segregació social. Per això apostem per un model d'urbanització que es caracteritzi per la compacitat, la complexitat i el caràcter integrat dels assentaments, principal garantia per a la preservació del sòl no urbanitzable i el paisatge.

Defensem els creixements compactes, en què es distingeixi clarament entre l'espai construït i l'espai obert. Reivindiquem el valor de la barreja d'usos que s'articulin en una trama urbana basada en el principi de complexitat. Així mateix davant els riscos de la segregació social apostem perquè els pobles i ciutats de Catalunya siguin espais de convivència i redistribució social, fonamentats en la cohesió i la recuperació dels espais en desús i dels elements arquitectònics i patrimonials propis. Ha de cercar la integració social entre persones de rendes i orígens desiguals, promoure el comerç, els serveis de proximitat i la barreja d'aquests en l'espai.

ORDENACIÓ DEL LITORAL, UN SISTEMA COSTANER SOSTENIBLE

L'autonomia que tenim

El règim jurídic del litoral català ha estat limitat i condicionat, al llarg de les darreres dècades, pel precari marc competencial i la indefinició jurídica del propi concepte de litoral, que han impedit el seu desenvolupament global i efectiu.

Tot i que l'ordenació del litoral és una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya des de l'any 1979, l'Estat fins ara, a través de la Llei de costes de 1988 (valida pel Tribunal Constitucional el 1991), ha regulat de forma exclusiva el domini públic maritimoterrestre i ha intervingut en la planificació d'una franja de territori que abasta fins a 500 metres, terra endins, des del límit de la ribera del mar.

El nou marc competencial definit per l'Estatut conjuntament amb els reials decrets estatals de transferències de competències a la Generalitat dels anys 2007 i 2008 aporten nous instruments que han d'ajudar a definir aquest nou model, superant els dos principals problemes del marc estatutari anterior: la indefinició jurídica del concepte de litoral i la falta de competències per l'ordenació del domini maritimoterrestre.

Malgrat les noves competències, però, l'Estat continuarà definint el règim jurídic del domini públic maritimoterrestre, i condicionant el desenvolupament del primer mig quilòmetre del litoral.

La principal amenaça, en matèria d'ordenació del litoral és la reforma de la Llei de costes estatal que, envaint novament les competències de la Generalitat, suposa un retrocés del domini públic maritimoterrestre del que gaudim tots i al mateix temps la privatització d'una part significativa d'aquest espai.

En un moment de crisi com l'actual, la protecció del litoral català és essencial des de moltes perspectives social, mediambiental i també econòmica.

Actualment existeixen els Plans Directors Urbanístics del Sistema Costaner (PDUSC 1i 2) amb la voluntat de frenar el procés urbanitzador de manera immediata. Així amb l'aprovació del primer PDUSC-1 es van preservar de manera plena un total de 23.500 ha situades a primera línia de costa de sòl no urbanitzable i dels sòls urbanitzables delimitats. Amb l'aprovació del segon PDUSC-2 la protecció ha arribat a 656 ha més de sòl urbanitzable delimitat sense pla parcial aprovat.

La transició que farem

- Aprovar una Llei d'ordenació del litoral català, que no només ha de ser l'eix necessari per vertebrar totes les polítiques públiques al voltant d'aquest espai a Catalunya, sinó també la garantia per evitar futures intromissions de l'administració estatal.
- Desenvolupar un model de gestió integrada de la costa catalana que impulsi un canvi de tendència en el desenvolupament futur de l'activitat humana al litoral català dirigint-la cap escenaris més sostenibles.
- Atorgar competències als ajuntaments de la costa catalana en la gestió i administració de les platges, que permetin acostar la gestió de l'espai litoral als ciutadans i siguin més respectuoses amb el principi d'autonomia municipal.
- Regular i aprovar els plans territorials d'ordenació i ús del litoral i de les platges que, conjuntament amb els vigents PDUSC regulin i protegeixin de manera específica els diferents trams de costa, atès que no només és una zona especialment vulnerable a les agressions humanes, sinó que també és on es concentra la majoria de la població.
- Dotar de més recursos el Fons per la gestió del sòl no urbanitzable del sistema costaner, al quals els ajuntaments afectats i les associacions de preservació i custòdia del territori poden recórrer per finançar actuacions de gestió en aquest espai.

La República que volem

En matèria d'ordenació del litoral cal anar més enllà de l'actual regulació en l'intent de desincentivar el desenvolupament d'àrees del litoral que s'han escapat dels instruments de protecció per culpa dels potencials riscos d'elevat cost de rescabament i frenar al mateix temps els efectes negatius que sobre l'espai costaner pot tenir l'aprovació de la nova Llei de costes. És necessari articular un nou marc jurídic que, d'acord amb la recomanació 2002/413/CE del Parlament europeu i del

Consell, de 20 de maig de 2002 sobre l'aplicació de la gestió integrada de les zones costaneres a Europa, protegeixi d'una forma més efectiva un espai tan sensible i que aporta tant a la riquesa del país com és el nostre litoral.

HABITATGE, POLÍTIQUES DE PAÍS CONTRA L'EXCLUSIÓ SOCIAL

L'autonomia que tenim

Catalunya té un parc d'habitatges de 3,9 milions d'unitats, que suposa que amb relació al 2001 s'ha incrementat en 650.000 unitats. D'aquest parc 2,8 milions són habitatge principal, és a dir llars familiars, mes o menys el mateix percentatge sobre el total que l'any 2001, un 70 %. La resta 1,1 milions d'habitatges es habitatge secundari.

Pel que fa al règim de tinença s'aprecia a partir del 2006 un repunt del lloguer que el fa arribar del 16 % el 2001, fins el 22 % el 2007, lluny encara del 33 % de la mitjana de la UE-15 i en concret del 47 % d'Alemanya, del 42 % d'Àustria o del 38 % de França.

Tan sols hi ha 52.000 habitatges protegits en règim de lloguer (1,8 % del total habitatge principal). Cal assumir que l'excés de producció de la bombolla més els efectes col·laterals, ha suposat l'avançament de la producció pels propers 4 o 5 anys. L'estoc d'habitatge nou no venut (gener de 2012) és de 106.000 habitatges, un 2,7 % del total del parc. Segons dades de l'APCE de juliol de 2012, en 86.000 habitatges. No es preveu la reducció de l'estoc en el període 2012-2015.

Les reserves incorporades al planejament urbanístic vigent destinades a la construcció d'habitatge protegit es poden xifrar a finals del 2011 en uns 250.000 habitatges suficients per avançar en el mandat de solidaritat urbana, si no es desqualifiquen. S'estima com a mínim en 300.000 habitatges, un 10 % del total dels habitatges principals que estan necessitats de rehabilitació. Com a mínim, el 46,2 % del parc de Barcelona és anterior a 1960 i un 73 % abans de 1970 i el 92 % abans de 1980 d'acord amb el Cens de 2001 ponderat amb les dades posteriors de l'INE. En el període 2007-2011 hi ha hagut a Catalunya més de 64.000 execucions hipotecàries. La Generalitat té les competències formals en matèria d'habitatge però l'Estat conserva *de facto* importants competències per la via de la planificació general de l'activitat econòmica.

La transició que farem

- Lloguer com a règim de tinença prioritari de l'habitatge protegit de promoció privada i dret de superfície com a règims de tinença prioritari de les promocions públiques per garantir la propietat pública del parc que doni servei a més d'una generació.
- La rehabilitació del parc existent per reactivar l'activitat.
- El reforçament dels actuals programes socials d'habitatge continguts al pla vigent 2009-2013.
- Creació de parc protegit amb garanties jurídiques de no desqualificació.
- Creació d'un programa de transició per solucionar mitjançant la dació en pagament el problema dels milers de vides hipotecades que hi ha a Catalunya al límit de l'exclusió social.
- Promoure el conveni entre la Generalitat i la futura Societat de Gestió d'Actius, el "Banco Malo" per a l'explotació com a lloguer protegit de l'estoc que s'adjudiqui el "Banco Malo" a Catalunya.
- Modificar la Llei del Dret a l'Habitatge per crear un parc d'habitatge protegit públic i/o privat que perduri en el temps fins arribar a percentatges del 20 %.
- Aprovar el Pla sectorial de l'habitatge a Catalunya.
- Modificació del Decret 187/2010 d'Inspeccions Tècniques del Habitatges reforçant l'obligatorietat de la rehabilitació energètica.

- Creació d'un nou coeficient bancari de crèdit obligatori (rati Dipòsit/crèdit), per facilitar el crèdit als adquirents d'HPO.

La República que volem

La millor política d'habitatge es aquella que garanteix l'accés a l'habitatge per a tota la població:

- L'adequació del preu de l'habitatge a la capacitat de renda de les famílies i per tant la intervenció selectiva dels poders públics.
- Per tant és una opció política definir un sector immobiliari que proveeixi habitatge per les necessitats globals del país inclosa una part raonable de demanda d'inversió, però que no col·lapsi la resta de la economia i que no generi els efectes socials col·laterals del darrer cicle.
- Controlar el sobreendeutament. Canviar la normativa de les taxacions immobiliàries hipotecàries, garantint que en cap cas el crèdit pugui ser superior al 80 % del valor de taxació;
- El tractament fiscal de les plusvàlues immobiliàries.
- La finalització de les deduccions per la compra a l'IRPF.
- Canviar les actituds i la relació envers l'habitatge com a valor patrimonial

El context europeu ens assenyala com històricament hi ha hagut una relació inversa entre la riquesa d'un país (PIB/càpita) i la tinença en propietat de l'habitatge. Els països més rics d'Europa sempre han tingut un % de propietaris ocupants d'habitatge inferior a la mitjana europea amb l'excepció de Noruega.

SISTEMA FERROVIARI, PER UNA XARXA EFICIENT I DE PROXIMITAT

L'autonomia que tenim

Catalunya disposa d'una xarxa de ferrocarril de quasi 1700 km, des quals RENFE n'opera el 82 % i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC) el 18 %.

Existeix un marc europeu que obliga a la liberalització total del sistema ferroviari. En el marc de l'adaptació als requeriments europeus l'Estat ha fet diverses modificacions, el que permetria a Catalunya anomenar gestors independents de les xarxes de Rodalies i Regionals.

L'Estat de la xarxa ferroviària i dels diversos serveis que en depenen és la següent:

- Catalunya té 4 de les sis principals estacions de mitja distància de l'Estat, totes quatre estacions sumen quasi 11 M de passatgers i han tingut una inversió de 98'3 MEUR. Atocha té 3,2M de passatgers i una inversió 750 MEUR.
- L'Estació de La Sagrera a Barcelona ha de ser la gran estació central de l'Alta velocitat de Catalunya. El finançament per a la Sagrera només està assegurat en la primera fase (estructura) quedant a l'aire la construcció de l'estació i la urbanització de superfície.
- Des de l'aprovació del Pla de Rodalies, amb 4000 MEUR d'inversió prevista, que ja eren 1000 MEUR menys del necessari per a la inversió necessària, només s'han invertit 400 MEUR, un 10 %.
- El Corredor Ferroviari de mercaderies per l'eix mediterrani no té les inversions necessàries, mentre que l'Estat prioritza inversions fomentant l'alta velocitat i les connexions del corredor central peninsular, en contra de les directrius europees.

- Des de Tarragona cap al sud només existeix la línia convencional en ample ibèric entre Barcelona i València (per bé que a velocitat alta, 220 km/h) amb importants colls d'ampolla. El Ministerio de Fomento va descartar la unió en alta velocitat al tram entre Tarragona i Castelló.
- La connexió en ample internacional de la línia d'alta velocitat amb l'aeroport de Barcelona no està prevista en els pressupostos.
- La Línia Lleida - Barcelona – (Vilafant - La Jonquera) després de molts retards, i per evitar noves indemnitzacions a TP-Ferro, es preveu obrir la línia abans de finals del 2012, encara que no amb connexió directa. La connexió directa Barcelona-Figueres-Perpinyà està prevista per a l'abril del 2013.
- ADIF està reduint els serveis de la línia Reus – Casp, entre elles les estacions de ferrocarril, així com la progressiva disminució de la freqüència de trens, de rutes i de parades a les estacions.
- Tampoc es preveu en els pressupostos la connexió de la línia Reus-Lleida i Valls-Lleida amb Picamoixons. Actuació que té com a objectiu permetre l'explotació Valls – Reus directe.

La transició que farem

- Reformar la llei ferroviària de Catalunya, incorporant tota la capacitat legislativa, gestora, i reguladora del sistema ferroviari català emmarcada dins dels objectius de la UE per a la Liberalització dels sistemes ferroviaris.
- Dotar a IFERCAT de l'estructura necessària per gestionar tots els models i sistemes ferroviaris de Catalunya com a ens gestor d'infraestructures ferroviàries i d'aquelles responsabilitats que s'hi associen en matèria de planificació, construcció, gestió i conservació d'aquestes.
- Establir les prioritats i els acords necessaris per adoptar un pla de xoc per a les Rodalies de Catalunya i el transport ferroviari de Mercaderies, amb la construcció del Tram Català del Corredor Mediterrani.

La República que volem

El model ferroviari és un element clau per a la mobilitat a Europa:

- Una bona xarxa d'infraestructura ferroviària és necessària per aplicar polítiques d'equilibri territorial i de sostenibilitat dels assentaments i hàbitats urbans.
- Només consolidant l'oferta d'infraestructura ferroviària en tots els àmbits (urbà, metropolità i català), podem facilitar el canvi modal i assolir els objectius de reducció de gasos d'efecte hivernacle segons la quota marcada per les directrius nacionals de mobilitat per al 2026.
- Vertebrar la mobilitat quotidiana amb un sistema de Rodalies global al conjunt de les àrees metropolitanes de Girona, Tarragona, Lleida i Barcelona.
- Consolidar una xarxa de transport ferroviari de mercaderies segregada de la xarxa convencional, que es vertebri a partir del Corredor Mediterrani, amb connexions directes amb els ports de Tarragona i Barcelona.
- Planificar les inversions en la construcció de la xarxa orbital ferroviària, el desdoblament de la xarxa del Maresme, la modernització de les línies regionals dels eixos Barcelona-Manresa-Lleida, Barcelona-Igualada-Lleida, Tarragona-Tortosa-Móra-Lleida. I la construcció de la línia d'alta velocitat entre Vandellòs i València.

SISTEMA VIARI, PER UNA MOBILITAT EFICIENT

L'autonomia que tenim

La xarxa de carreteres a Catalunya té 12.120 km, dels quals 1.830 són de titularitat estatal, 5.960 (el 45 %) són gestionades per la Generalitat i 4.330, gestionades per les diputacions. Aquesta xarxa es configura radialment en tres eixos principals que parteixen de Barcelona i s'estenen pel litoral cap a Perpinyà via Girona, cap al País Valencià i Andalusia passant per Tarragona i cap a Saragossa passant per Lleida.

El 86 % de la mobilitat total en carretera de Catalunya transcorre pel 50 % de la xarxa de carreteres. La IMD (vehicles/dia) a les carreteres titularitat de l'Estat és de 22.694, IMD a les carreteres de la Generalitat és de 8.133 i IMD a les carreteres de la Diputació és de 1.622.

La titularitat de les carreteres a Catalunya és diversa:

- L'Estat és titular de les autopistes i autovies d'interès general i d'interès local. I també és titular de les carreteres de la Xarxa d'Interès General i d'Interès Local. Té 476 km d'autopistes de peatge i 261 km d'autovies i 55 km de carreteres de gran capacitat.
- La Generalitat és competent a la xarxa bàsica, comarcal i local primària. Té 189 km d'autopistes i túnels amb peatge, i 162 km d'autovies.
- Les diputacions provincials tenen competència en la xarxa de connexió local.

Els trams de risc molt elevat, o elevat, a les carreteres catalanes representen un 11 % de la xarxa.

De les autopistes de peatge majoritàriament les concessions acaben entre el 2019 i el 2023, només hi ha tres concessions que acabaran entre el 2036 i el 2039, totes tres de titularitat catalana.

Catalunya té una ràtio molt alta en carreteres d'Alta Ocupació, Autovies i Autopistes, per habitant i km quadrat. El finançament de bona part d'aquesta xarxa s'ha fet a partir de peatges directes o indirectes. Aquest sistema, que ha anat prorrogant les concessions, és estrictament particular a Catalunya i ha provocat que avui sigui només una eina de caràcter financer i no una eina de regulació de la mobilitat. A Catalunya, el 67 % de les vies ràpides són de peatge, mentre que a la resta de l'Estat només ho són el 20 %. És evident que l'actual marc autonòmic genera un greuge territorial i una injustícia social sense precedents enlloc.

El Pla de Carreteres preveia un conjunt d'inversions que l'Estat només ha invertit el 14 %, o bé no s'han executat, o bé estan les obres aturades sense data, les principals intervencions eren:

- Construcció de l'autovia A-2 (desdoblament de l'N-2), entre i Sils i Tordera, només s'han fet vuit quilòmetres que van de Caldes de Malavella a Fornells de la Selva del desdoblament previst de l'N-2 a les comarques gironines.
- Construcció de l'autovia A-7 Alcanar-Barcelona: Tram Molins de Rei – Vallirana-Vilafranca, tram Altafulla-Vilafranca, trams la Jana-el Perelló i el Perelló-Vandellòs, trams entre Tarragona i l'Hospitalet de l'Infant, resolent el nus del tram de Vandellòs.
- Construcció de l'autovia A-27 per unir Tarragona i Lleida a través de Montblanc desdoblant l'actual carretera N-240.
- Viaducte d'enllaç entre l'AP-7 i l'A-2

La transició que farem

- Assumir la titularitat de tota la xarxa viària a Catalunya.
- Redactar un nou Pla de Carreteres a Catalunya que tingui en compte tota la xarxa i que desenvolupi un disseny que trenqui l'actual estructura radial.

- Establir un nou sistema de vies ràpides d'alta ocupació, que tingui en compte el conjunt de les infraestructures del transport, la nova conjuntura econòmica, els terminis de les concessions de les autopistes, els paràmetres mediambientals i paisatgístics i els objectius en la reducció de l'accidentabilitat.
- Nou disseny de la xarxa bàsica al corredor del Mediterrani que tingui en compte l'IMD (vehICLES/dia), i les infraestructures existents, evitant, la duplictat d'infraestructures.
- Introduir mesures dissuasives per al trànsit de mercaderies a la xarxa bàsica comarcal.
- Iniciar el procés per a la implementació de l'Eurovinyeta per al transport de mercaderies.
- Manteniment de Tabasa com a empresa pública.
- Transparència i accés als plans econòmics financers de tots els convenis de renovació de les concessions d'autopista.
- Rescat de les autopistes on s'hagi trencat l'equilibri economicofinancer. No allargar cap més concessió de les actualment existents.
- Homogeneïtzació, a la baixa, de les tarifes de les autopistes que transcorren per Catalunya a compte dels recursos pendents de la DA3a (més de 1.000 milions euros)
- Gratuïtat de trams de l'AP-7 Girona mentre no s'acabi el desdoblament de la N-II.
- Restituir el sistema de bonificacions existent fins a 31.12.11 als peatges d'Alella, Les Fonts i Mollet. Modificar Decret 427/2011. Compensar als residents habituals de l'AP-7 al seu pas pel Baix Penedès. Gratuïtat la C-16 entre Sant Fruitós i Sant Vicenç de Castellet, que serveixi per millorar la mobilitat del sistema urbà de Manresa.
- Demanar la derogació de l'article 12.a) de la Llei 8/1972, de 10 de maig, de construcció, conservació i explotació d'autopistes en règim de concessió. Aquest article fa referència a l'exempció del 95 % de l'IBI d'aquelles autopistes concessionades (i les seves pròrrogues) abans de l'entrada en vigor de la Llei d'Hisendes Locals

La República que volem

- Dotar el país d'una xarxa viària ben integrada, segura, sostenible, equilibrada territorialment i viable econòmicament. Aquesta xarxa viària ha de garantir l'accessibilitat a tot el territori, i la connexió efectiva i eficaç amb les xarxes de la resta de països europeus, singularment amb les regions veïnes, d'acord amb criteris de qualitat del servei, seguretat i qualitat ambiental.
- Una Catalunya de peatges tous, pensats des de l'eficiència, la gestió de la mobilitat i criteris mediambientals, en què la totalitat dels ingressos reverteixin en la millora, manteniment i explotació de les pròpies vies.
- Contribució l'objectiu de la UE en matèria d'accidentabilitat.
- Homogeneïtzació dels paràmetres en els dissenys de la Xarxes d'alta capacitat.
- Millores a les senyalitzacions i introducció de les noves tecnologies en la gestió de la xarxa.
- Afavorir la intermodalitat fent obligatoris els estudis d'impactes intermodals.

LOGÍSTICA, UNA APOSTA DE PAÍS

L'autonomia que tenim

La gestió pública logística a Catalunya està dirigida per l'empresa pública CIMALSA i per BCL Barcelona-Catalunya Centre Logístic, d'iniciativa pública i amb partenariat privat.

La logística és un sector estratègic per a Catalunya, és un sector econòmic que encara creix en el context internacional i que, com el sector turístic, té visos de consolidar-se. Catalunya avui concentra del 20 % de les empreses dedicades al transport i la logística de tot l'Estat.

Catalunya té molt bones condicions per ser en el mapa logístic internacional, amb dos ports de primer nivell, un aeroport amb capacitats intercontinentals i en creixement, sòl logístic especialitzat i una xarxa viària i ferroviària amb una trama prou extensa que, juntament amb les xarxes marítimes i aèries connecten Catalunya a les xarxes internacionals.

El conjunt de modes de transport presenten unes mancances que debiliten la capacitat de gestió i dificulten la consolidació de l'activitat logística a Catalunya com a peça fonamental del nostre sistema econòmic.

Les competències en tots els modes de transport són de l'estat. Aquest fet ha provocat un dèficit d'inversions en infraestructures, especialment notori en el sistema ferroviari. A més, no només s'ha impedit l'acció comercial i la política de preus *ad hoc*, per exemple als aeroports o ports, també s'han fet polítiques que han anat en detriment de les capacitats de creixement i de consolidació d'algunes infraestructures.

Així doncs no podem decidir els models comercials del sistema marítim i tenim moltes dificultats per treure les mercaderies en tren des dels ports de Tarragona i Barcelona. El sistema ferroviari té importants colls d'ampolla i inversions urgents per fer en el corredor mediterrani. El sistema viari té punts de col·lapse importants, així com alguns punts negres amb alta concentració d'accidents com la N-II, i pateix d'un sobrecost en peatges. Finalment, el sistema aeroportuari tampoc ens permet fer una dinàmica comercial pròpia i algunes decisions estatals afecten a l'estructuració futura i viabilitat dels aeroports.

La transició que farem

- Prioritzar la recerca de recursos econòmics per a la inversió en infraestructures bàsiques per al transport de mercaderies. Corredor Mediterrani, connexió ferroviària en ample de via europeu als ports de Tarragona i Barcelona i millores a la xarxa viària d'alta ocupació.
- Actuar en la capacitat de la xarxa viària per a tràfics de llarg recorregut, amb la incorporació d'eines de gestió modernes com l'Eurovinyeta.
- Fer efectiva la liberalització ferroviària agilitzant l'accés de nous operadors al mercat ferroviari. Garantir la connexió ferroviària amb Europa en amplada internacional per al transport de mercaderies, així com als ports.
- Minimitzar l'afectació ambiental del transport i la logística, tant des del punt de vista de la integració territorial de les infraestructures, com des del punt de vista de les emissions de gasos efecte hivernacle i gasos contaminants
- Invertir en aquells elements de la xarxa existent que ens permetin posar en funcionament el Corredor Mediterrani.

La República que volem

Catalunya com a centre logístic capdavanter ha de transmetre confiança, voluntat de servei i excel·lència en la gestió. En aquest àmbit es defineixen accions que incideixen en aspectes tan diversos com els horaris o la qualitat i simplificació dels serveis; la coordinació dels grans nodes

logístics; la integració dels diferents agents; la incorporació de noves tecnologies al sector; i el disseny d'una oferta formativa especialitzada, entre d'altres.

- Planificar, construir i gestionar un sistema logístic en xarxa que integra els quatre tipus de transport, en què predomini l'estructura lineal del Corredor Mediterrani i que vagi relligant els ports i aeroports de Catalunya. Especialment els ports principals de Barcelona i Tarragona, però també els ports secundaris de la Ràpita, Vilanova i Palamós.
- Promoure models de participació pública i privada en la promoció, gestió i explotació de les infraestructures.
- Facilitar els processos d'inversió en el sector logístic i atraure inversions en emmagatzematge i serveis de valor afegit.
- Convertir Catalunya en referent europeu en logística de productes d'alt valor afegit: productes peribles, agroalimentaris, farmacèutics, maquinària de precisió, etc.
- Compatibilitzar l'eficiència amb la sostenibilitat, seguretat, etc.

PORTS I TRANSPORT MARÍTIM, AL SERVEI DE LA COMPETITIVITAT DE L'ECONOMIA

L'autonomia que tenim

Catalunya té una xarxa de 52 ports i clubs nàutics, però el transport marítim es concentra majoritàriament en els ports de Barcelona i el de Tarragona. El transport de mercaderies és el principal motor econòmic d'aquestes instal·lacions. De la resta de ports n'hi ha tres amb activitat comercial: Palamós, Vilanova i la Geltrú i Sant Carles de la Ràpita, i dos d'industrials, Vallcarca i Alcanar, els altres tenen una activitat orientada a la pesca o a usos recreatius.

- La Generalitat, a través de l'empresa pública Ports de la Generalitat, gestiona 26 ports, majoritàriament pesquers i esportius.
- Els Ports esportius sumen en total 46 instal·lacions amb aproximadament 25.000 amarradors, que constitueixen la major dotació de tot l'Estat i una de les més importants de tota la Mediterrània. A Catalunya hi ha aproximadament unes 50.500 embarcacions esportives.
- El port de Barcelona és el primer port de creuers d'Europa i de la Mediterrània, i el quart del món. El segon port de creuers de Catalunya, el de Palamós, rep uns 50 creuers l'any. El Port de Barcelona compta amb 313 línies regulars, i està connectat amb 423 ports de tot el món. El Port de Tarragona compta amb 33 línies regulars, i està connectat a 51 ports d'arreu del món.
- Els ports de Barcelona i Tarragona han representat el 2011 el 3,6 % del PIB Català.
- La Generalitat té competències en transport en aigües marítimes o continentals que es fa íntegrament entre ports i llocs del litoral de Catalunya.
- El Port de Barcelona i el Port de Tarragona tenen un règim de funcionament amb autoritats portuàries dependents de l'Ente Público Puertos del Estado. Les administracions catalanes són presents a les autoritats portuàries amb majoria i les presidències les anomena la Generalitat, però les decisions rellevants en matèria de tarifes i inversions encara estan sotmeses a control de l'Estat.
- Catalunya compta avui amb el Pla de ports de Catalunya 2007-2015 que ha suposat un nou pas endavant per millorar l'ordenació del litoral català, promovent un ús portuari eficient, sostenible i racional.

La transició que farem

- Revisar i actualitzar la Llei de Ports de Catalunya.

- Treballar amb en els objectius el Pla de Ports per a potenciar el transport marítim de curta distància (TMCD o *short sea shipping*). Un concepte de transport marítim intermodal port porta a porta, complementari amb el transport per carretera i que resulta molt competitiu.
- Les previsions de futur del Port de Barcelona recollides al Segon Pla Estratègic del Port de Barcelona (2003- 2015) insisteixen en la necessitat d'ampliar i consolidar la seva influència en el sector logístic i avançar cap a l'objectiu estratègic d'esdevenir el primer HUB logístic euromediterrani.
- Assumir les competències en els Consorcis dels Ports de Tarragona i Barcelona.

Iniciar els tràmits per ser presents als organismes internacionals com la Organització Marítima Internacional, el Sector Transport Marítim – Organització Mundial del Comerç i l'Agència Europea de Seguretat Marítima.

La República que volem

Liberalització dels serveis que ofereixen els ports: actualment molts dels serveis portuaris es desenvolupaven en situacions de monopoli o oligopoli, la liberalització del mercat ajudarà a reduir els costos i a millorar la productivitat.

Integració de les cadenes logístiques: els ports funcionen com a centres de valor afegit pel sector de la logística. Les inversions en infraestructures, els canvis i les transformacions en aquest sentit continuen sent d'actualitat.

Cerca d'economies d'escala i reducció de costos: un dels factors més importants per a la competitivitat portuària és el cost, molt lligat a la productivitat. L'optimització i l'abaratiment del cost, amb la recerca d'economies d'escala així com la capacitat de gestió de la política de preus i de promoció són alguns dels objectius que cal abordar per mantenir la competitivitat i la qualitat.

Ports de 4a generació: per assolir els nous reptes, en els darrers anys s'ha introduït el concepte d'una quarta generació de ports. Aquesta generació es caracteritza per funcionar en xarxa. La xarxa consisteix en tenir una unitat comercial i de gestió així com una estratègia de creixement i expansió comuna. Acompanyada, òbviament, de les inversions en infraestructures i de les modificacions en els sistemes tecnològics de gestió.

SISTEMA AEROPORTUARI, DE CATALUNYA AL MÓN

L'autonomia que tenim

Catalunya compta amb 5 aeroports comercials, 7 aeròdroms i 32 heliports. D'aquests n'hi ha quatre de titularitat estatal, considerats d'interès general, que formen part de la xarxa d'Aena: Barcelona-El Prat, Girona-Costa Brava, Reus-Tarragona i Sabadell.

La Generalitat de Catalunya té la competència exclusiva sobre els aeroports i els heliports situats al territori de Catalunya tret dels d'interès general. La Generalitat gestiona els aeroports de la seva titularitat a través de l'empresa pública Aeroports de Catalunya.

El moviment de passatgers global al sistema aeroportuari Català creix de forma sostinguda, aquest creixement és degut sobretot al increment constant de l'aeroport Barcelona mentre que el de Reus i el de Girona presenten decreixements que oscil·len entre el 16,9% i 8,1%, degut a la política erràtica de pactes amb les companyies operadores.

A juny de 2011 l'aeroport de Pirineus-La Seu d'Urgell ha comptabilitzat un total de 2.198 operacions de 1.417 aeronaus des de la seva inauguració el passat 4 de juny de 2010.

En els primers dotze mesos de funcionament de l'aeroport de Lleida-Alguaire l'han utilitzat 61.769 persones i s'ha realitzat un total de 2.656 vols. En aquest sentit, compleix el seu primer any superant en un 23,5 % les previsions del nombre de passatgers per a aquest període.

A setembre de 2010, més de 300 empreses tenien la seva activitat directament relacionada amb el sector; d'aquestes, són destacables les de *handling* i de subministrament a l'avió (10 empreses) i les d'instal·lacions (20 empreses).

Catalunya compta amb un Pla d'Aeroports, Aeròdroms i Heliports, que té com a objectiu desplegar de manera integral la xarxa d'aeroports i aeròdroms que acostarà Catalunya als nivells d'infraestructura similars que gaudeixen països de l'entorn.

El Pla preveu accions en Infraestructures, gestió, rutes aèries, diversificació de l'activitat comercial i la planificació en els sistemes logístics. Podríem dir que els objectius del Pla es van desenvolupant de forma correcta en tots els fronts, tret d'aquells que depenen de l'àmbit de l'Estat.

D'ençà de l'aplicació del tractat del Cel Únic Europeu, totes les competències amb relació a la gestió del trànsit aeri, els serveis de navegació aèria i els requeriments en matèria de seguretat aèria depenen de la Unió Europea, a través de l'Agència Europea de Seguretat Aèria i es reserva per als estats membres la competència per a la validació i supervisió de les normes específiques, que a l'Estat espanyol desenvolupa l'Agència Estatal de Seguretat Aèria.

La transició que farem

- Actualitzar el Pla d'Aeroports, Aeròdroms i Heliports.
- Creació d'un organisme públic gestor i planificador del sistema aeroportuari i de navegació aèria, diferenciat de l'empresa pública Aeroports de Catalunya.
- Assumir les competències en matèria de navegació aèria, dins les directives del cel únic europeu.
- Creació dels consorcis de gestió dels Aeroport de Barcelona-El Prat, Girona-Costa Brava i Reus-Tarragona, amb la participació de la Generalitat de Catalunya, les administracions locals, la societat civil i d'altres operadors privats.
- Assumir la titularitat de l'aeroport de Sabadell per part de la Generalitat, incorporant la seva gestió a l'empresa pública Aeroports de Catalunya.
- Crear un Pla d'Acció de Competitivitat i Rutes Aèries per Consolidar tot el sistema aeroportuari català, amb les especificacions de cada aeroport. Un dels principals objectius serà la potenciació de l'Aeroport de Barcelona com a *hub* aeroportuari amb vols transoceànics.
- Millorar les infraestructures bàsiques d'accessos als aeroports catalans, especialment els ferroviaris i amb especial atenció a l'arribada de Rodalies a l'aeroport de Barcelona.

La República que volem

El sistema aeroportuari és cabdal per a la planificació estratègica, l'equilibri territorial i el desenvolupament econòmic d'un estat.

L'estructura actual del sistema aeroportuari català és altament competitiva, tant per la capacitat actual, de creixement i de consolidació com a HUB intercontinental de l'aeroport de Barcelona, com per la distribució de l'aviació comercial a través dels aeroports de Reus, Girona i Alguair.

El nostre sistema aeroportuari s'ha de basar en models de gestió descentralitzats, sota un paraigua de planificació pública. Aquest model ha de ser competent i competitiu en tots els sistemes, ja siguin de transport de passatgers o de mercaderies, així com de serveis especials.

AGRICULTURA

POLÍTICA AGRÀRIA COMUNA, INTERLOCUCIÓ DIRECTA AMB BRUSSEL·LES

L'autonomia que tenim

Des d'Esquerra sempre hem apostat pel projecte que suposa la Unió Europea, una aposta que també passa per vehicular l'àmbit agroalimentari. Catalunya és un contribuent nèt en el pressupost de la UE, d'aquesta manera volem participar activament en les seves polítiques que s'implementen des de Brussel·les, especialment en el cas de la Política Agrària Comunitària (PAC), una política clau en el futur del sector agrari.

Tanmateix, el model agrari català es veu en un greuge comparatiu continuat a l'hora de percebre les ajudes de la PAC, ja que amb una producció agrària corresponent al 19 % de la del conjunt de l'Estat espanyol, només rebem el 6 % de les ajudes provinents de la Unió Europea. Aquest atenuant s'explica a causa que el model agrari català caracteritzat majoritàriament per integrar un tipus d'agricultura intensiva –com són cultius com la fruita dolça, les hortícoles, o els sectors del porcí, l'aviram, etc.– en no apostar-se de manera activa des de l'Estat espanyol que és l'actual interlocutor amb Europa deixa l'agricultura catalana majoritària fora de les ajudes de la PAC. El sobre nacional de la PAC es distribueix en la majoria dels casos en contra dels interessos del sector a Catalunya. Al seu torn, el Pla de Desenvolupament Rural (PDR) depèn del Marco Nacional espanyol, pel qual no disposem de tota la capacitat de decisió en aquest tema i en conseqüència no podem actuar sobre en sector en funció dels nostres interessos sinó que resten condicionats al Marco Nacional.

Per tant, un motiu més per clamar per l'Estat propi i així poder defensar el nostre model agrari a Europa d'una manera clara i directa, sense passar pels embuts espanyols.

La transició que farem

Fins que no disposem d'un Estat propi no disposarem de competències plenes en matèria de política agrària. Per això, és vital que disposem dels següents instruments i/o capacitats:

- Hem de poder decidir dels fons europeus que ens corresponen a l'Estat espanyol quins són els fons que corresponen a Catalunya i que ens el facin arribar (via directa des de Brussel·les) per a què nosaltres els utilitzem en la millora i competitivitat del sector a Catalunya.
- Hem de poder definir el nostre PDR o l'equivalent que surti de la reforma de la PAC sense les limitacions que imposa un Marco Nacional fixat per Madrid.
- Implementar un ens específic de treball i resposta davant de totes les qüestions que puguin generar-se en el marc de transició nacional que es tractin en matèria de política agrària. Un ens de representació i diàleg integrat per polítics i professionals experts els quals estableixin relació directa amb les autoritats europees corresponents, mentre no s'oficialitzi formalment la participació de Catalunya com a nou membre de ple dret.

La República que volem

- Per tal de disposar de més recursos per planificar una agricultura i agroindústria d'alt nivell, sostenible, i que mantingui elevats nivells d'ocupació.
- Incrementar el nostre pes a la UE i al món com a país compromès amb els ciutadans apostant per una agricultura i una alimentació de qualitat.

PLA ESTRATÈGIC NACIONAL DE SUPORT A L'AGRICULTURA I A L'ALIMENTACIÓ (PENSAA)

L'autonomia que tenim

En un context on l'activitat agrària i les nostres produccions són poc valorades per part dels consumidors i de la societat en el seu conjunt, on els costos de producció cada vegada són més elevats i els preus obtinguts per les produccions agràries són menys rendibles pels nostres pagesos i ramaders, degut al control que exerceixen les grans cadenes de distribució sobre la darrera baula de la cadena de preus, conjuntament amb un marc financer inadequat i rígid en un sector poc promocionat per part de les diferents institucions fan que es posi en perill la subsistència d'un sector clau i en conseqüència, l'assoliment de la sobirania alimentària.

És importantíssim que es marqui una política financera específica per al sector productiu i que es reconegui i s'aposti clarament perquè el sector agroalimentari es visualitzi com un sector clau pel país –malgrat que en el mandat emès pel Parlament de Catalunya el passat 2010 es reconegué el sector agrari com a estratègic per unanimitat de les forces polítiques– tant per la importància econòmica que representa dins del PIB com perquè servirà com a motor per sortir de l'actual crisi econòmica que patim.

Resulta d'especial rellevància posar en valor el nostre mètode i el producte final, de manera que els ciutadans de Catalunya siguin capaços d'entendre i posar en valor el paper d'allò que es produeix i d'allò que arriba a totes les llars per a ser consumit.

Per això, des d'Esquerra presentem el Pla Estratègic Nacional de Suport a l'Agricultura i l'Alimentació o també anomenat PENSAA. Un pla interdepartamental ideat en un marc a mitjà termini fonamental per marcar l'estratègia de futur en matèria agrària i alimentació per Catalunya. El pla neix amb la voluntat de tenir una visió diferent de l'actual model de política agrària, que en molts casos no arriba a resoldre els problemes del sector, implementant polítiques a curt termini que només aporten solucions momentànies com són la tramitació de subvencions i que en molts casos augmenten l'endeutament de les nostres explotacions. El PENSAA busca, en primer lloc, propostes i mesures per donar més viabilitat a les explotacions agràries, però sobretot, el pla està concebut en la seva gènesi per tal de provocar un canvi de consciència en la societat catalana que afavoreixi la percepció dels aliments que consumeix. Una manera de vincular els conceptes d'agricultura i alimentació, que fins ara anaven destriats l'un de l'altre. Una connexió directa entre el productor i el consumidor i promoure, dins d'aquest àmbit, la figura del consumidor/productor que, si ara a causa de la situació de crisi resulta un suport a l'economia domèstica, esdevé un magnífic camp d'assaig per incrementar per sempre el valor de les produccions de proximitat. Els catalans doncs, hem de ser valents a l'hora de defensar els nostres productes, que són productes d'altíssima qualitat i amb una extremada seguretat alimentària i sanitària, on es compleix estrictament amb les normatives que la UE exigeix, a diferència dels productes que ens arriben de països tercers.

La transició que farem

Fins que no disposem d'un Estat propi però, no disposarem de competències plenes en matèria de política agrària. Per això, és vital que des de la Generalitat de Catalunya s'arbitrin les mesures que permetin implementar-ho:

Consolidar l'empresa agrària sobre les bases de l'economia familiar i la petita i mitjana empresa moderna, competitiva, respectuosa amb el territori, que integri els nous valors de la sostenibilitat i multifuncionalitat, la diversificació de l'activitat i l'equilibri territorial. Això ens permetrà mantenir viu el nostre sector i dotar la indústria agroalimentària perquè aprofiti la base del món cooperatiu existent i dels productes de qualitat produïts.

Promoure sinèrgies del sector agrari i agroalimentari amb sectors complementaris, especialment el turisme i la gastronomia, que són també sectors importants i estratègics a Catalunya i entre els quals es pot generar relacions *win-to-win*.

Garantir una producció i comercialització d'aliments de qualitat. Uns aliments que han de tenir la màxima garantia, qualitat i sostenibilitat que demana la nostra societat.

Impulsar una reestructuració del DAAMN i dels organismes associats i ampliar el marc financer públic de suport, simplificant-ne el funcionament i eliminant les càrregues burocràtiques que en desvirtuen l'objectiu.

Ampliar el marc financer públic, fent de l'ICCA el veritable suport del sector per a situacions crítiques i assegurant un adequat finançament en el cas de projectes agraris estratègics o en projectes R+D+I impulsats per empreses privades.

Definir mesures per la preservació de l'espai agrari.

Definició d'una xarxa de seguretat que asseuri la viabilitat de les explotacions.

Establiment de taules de concertació entre les diferents baules de la cadena per repartir els esforços al llarg de tota la cadena de manera que en el seu funcionament normal tothom hi guanyi.

La República que volem

El Ministeri d'Agricultura Català ha de passar de només gestionar a planificar, ordenar i dirigir políticament el sector.

Finançament just a causa de la manca d'opcions financeres bones per el sector productiu i transformador.

Desenvolupament d'estratègies complementàries per a la rendibilitat de les explotacions i per assegurar la suficiència i la qualitat alimentària de la població del nostre país.

INTERNACIONALITZACIÓ DEL SECTOR AGRARI, UNA APOSTA ESTRATÈGICA

L'autonomia que tenim

Malgrat els grans esforços que ha realitzat el sector a l'hora de mostrar-se competitiu, i a banda tenir un sector agroalimentari molt potent, la realitat és que encara no estem prou internacionalitzats. Les dades de 2009 ens diuen que el volum de vendes a l'exterior de la indústria agroalimentària catalana representen el 21 % del total de les exportacions de l'estat però malgrat aquesta dada positiva les importacions catalanes encara superen les exportacions i la taxa de cobertura encara és al 98 %. Sectors com el de la carn i el de vins i caves són clarament exportadors però sorprenentment importen llet, peix, oli i begudes alcohòliques, entre d'altres.

El model exportador que ha caracteritzat l'agroindústria a casa nostra ha estat basat en el preu baix que anava sent competitiu comparat amb la resta de països de la UE, principalment Alemanya i França. Actualment, amb l'entrada a la Comunitat de països de l'est i amb l'augment dels costos a Catalunya, aquest diferencial de preus ha disminuït.

La transició que farem

Hem passat a ser un país amb uns costos semblants als dels nostres clients. Això ens obliga a adoptar una nova estratègia basada en donar valor afegit, garantir la qualitat i certificar la seguretat alimentària en els nostres productes.

Per tant, hem d'afegir serveis i R+D que acompanyin al nostre producte i el diferenciïn dels productes de països emergents que sols competeixen en preus. La qualitat com a forma de diferenciació i d'exclusivitat. Els sistemes de producció agroalimentària europeus ens donen una garantia pel que fa a la seguretat alimentària.

El sector agroalimentari català disposa d'un gran *Know How* que pot comportar un element estratègic en la venda de serveis i tecnologia a l'exterior. Cal, per tant, definir estratègies globals que permetin que la competitivitat dels productes alimentaris obrin portes a la venda de tot el paquet tecnològic i de serveis que la fan possible. Aquesta estratègia d'internacionalització, per ser plenament efectiva, hauria d'anar de la mà de les polítiques de cooperació, ja que la producció d'aliments és una peça clau en el desenvolupament dels pobles.

Mentrestant, hem de definir, com orientem la política agrària especialment en:

- R+D+I: Redefinint el pressupost i les funcions de l'IRTA.
- Promoure la creació d'organització de productors.
- Enfortiment de les llotges de referència a Catalunya que han de liderar l'establiment de preus (Mercolleida, Bellpuig, etc.).
- Impulsar una estructura comercial que posi a l'abast de la nostra agroindústria els mercats mundials, en els quals una agricultura única i singular com la mediterrània es pot expandir gràcies a les seves qualitats i valors.
- Creació d'interprofessionals fortes d'àmbit català i europeu.
- També hem de desenvolupar al màxim les funcions i el grau d'operativitat de PRODECA (especialista agroalimentari orientat a la internacionalització) i ACC10.

La República que volem

- Per definir lliure i sobiranament on hem de dirigir els nostres esforços en l'àmbit agrícola.
- Per marcar les nostres estratègies de futur de l'agricultura i la ramaderia en l'àmbit de la UE i del món.
- Per potenciar estructures productives i comercials.
- Per organitzar de la cadena i estabilitat dels mercats.
- Per fer els nostres propis sistemes de producció, tecnologia i competitivitat que ens portin a ser capdavaners en el sector agrícola.
- Per defensar davant de la UE i controlar el seu compliment de les normes de comercialització comunes a la UE que assegurin que les importacions de tercers països compleixin amb normativa de qualitat, seguretat sanitària, benestar dels animals i exigències mediambientals sobre la producció i el producte i respecte als treballadors per evitar competència deslleial.
- Per crear una administració pública moderna i adaptada a les necessitats dels agricultors, ramaders i l'agroalimentació.
- Perquè les rendes del nostre sector siguin dignes i equiparables als altres pagesos i ramaders de la UE.

SOCIETAT DE LA INFORMACIÓ

INFRAESTRUCTURES DE TELECOMUNICACIONS, INFRAESTRUCTURES DE FUTUR

L'autonomia que tenim

Catalunya és un dels principals mercats pels operadors de telecomunicacions, especialment per Telefónica, que en el 2011 hi va obtenir uns ingressos de més de 3500 milions d'euros, més per exemple que tots els ingressos que genera a l'Argentina. Això fa que aparentment l'oferta de serveis de telecomunicacions tant fixes com mòbils a Catalunya sigui prou àmplia i la disponibilitat d'infraestructures sigui superior a la mitjana de la Unió Europea.

Tot i això, si s'analitza en detall es pot veure que aquesta oferta manifesta unes importants mancances tant pel que fa als preus com pel que fa al territori, conseqüència de les polítiques del

Govern central quan a regulació del mercat de telecomunicacions a Espanya, així com de la total mancança d'aquestes competències per part de la Generalitat de Catalunya.

Des del punt de vista dels preus, el servei de connexió de banda ampla ADSL, el de major cobertura amb moltíssima diferència, es manté aquest any 2012 com el 8é més car d'Europa de mitja, per una velocitat mitja que es situaria en el nombre 17é, per darrera de països com Romania, i empatada amb Bulgària o Letònia, per exemple. Per tant, la relació qualitat/preu dels serveis disponibles a Catalunya és extraordinàriament dolenta.

Des del punt de vista del territori, se segueixen produint forts desequilibris en l'oferta de serveis disponible, tot i els esforços de la Generalitat per tal de compensar la manca d'inversió dels operadors en les zones rurals de baixa densitat demogràfica a través de programes com el Catalunya Connecta. A més, aquests esforços impliquen importants despeses per part de la Generalitat, que ha de compensar via pressupostaria la manca d'inversió en aquestes zones dels operadors.

Tant el preu excessiu dels serveis disponibles com el desequilibri territorial de l'oferta contribueixen a agreujar l'escletxa digital, excloent de la societat de la informació a parts molt importants de la població.

En l'actual situació la incapacitat legislativa de la Generalitat de Catalunya en matèria de Telecomunicacions és gairebé absoluta. Les competències són exclusives de l'Estat, i la capacitat de Govern de la Generalitat es limita a la inversió pública en infraestructures que compensin els desequilibris abans esmentats, i a intentar coordinar les negociacions entre els ajuntaments (aquests tenen competències locals sobre el desplegament) i els operadors per tal d'intentar millorar les cobertures.

La transició que farem

Tenint en compte que la situació actual és de total absència de competències en telecomunicacions, i que això no canviarà en tant i en quant no s'assoleixi la independència, durant la fase de transició les polítiques a portar a terme han de seguir perseguint els objectius de minimitzar els desequilibris existents a través de la inversió pública i la coordinació d'ajuntaments i operadors.

Quan a la inversió pública és evident que la situació financera de la Generalitat no permetrà a curt termini excessives despeses. Per tant, les mesures més importants s'hauran de centrar a posar en valor les que ja hi ha facilitant el seu ús als operadors amb acords que permetin oferir els serveis a preus millors que els actuals. Cal doncs recuperar la filosofia de l'operador neutre allà on sigui possible.

Així mateix cal treure el màxim profit dels espais de titularitat pública on es puguin desplegar serveis sense problemes de competència amb els operadors. Estem parlant de biblioteques, col·legis, universitats, centres socials, però també de museus, llars d'avis, poliesportius, estacions de tren i zones de lleure. En tots aquests espais s'hauria de permetre l'accés wi-fi amb total llibertat, sense restricció d'accés. En l'actual moment de desenvolupament dels *smart-phones*, l'accés a Internet es fa cada cop més des d'aquests dispositius, més accessibles i barats que els ordinadors. El tipus d'utilització que es fa d'aquests dispositius exigeix que l'accés a Internet no tingui barreres, i que el ciutadà, en la seva mobilitat a través de diversos espais públics, pugui accedir de forma immediata i transparent a la xarxa, sense necessitat de feixucs i lents processos de demanar claus, permisos, etc., en cada espai públic diferent que utilitza. El cost d'aquest tipus d'accions és molt reduït, i el benefici social que se'n treu, enorme.

En els casos que els espais siguin de la Generalitat s'hauria de desplegar directament, i en el cas que la titularitat sigui d'ajuntaments o diputacions, s'hauria d'arribar als acords necessaris per tal de possibilitar un pla general d'accés públic gratuït a Internet en tots els espais de titularitat pública a Catalunya. Fins i tot aquest pla es podria fer extensible a altres espais de titularitat privada però d'ús públic, com els que pertanyen a obres socials d'entitats financeres, fundacions o fins i tot les diverses organitzacions religioses.

La República que volem

Disposar d'un Estat ens permetria poder regular dos aspectes fonamentals de les telecomunicacions: l'ús de l'espectre i la regulació del mercat de telecomunicacions.

L'ús de l'espectre permet determinar els serveis que es proporcionen a través seu, i el nombre d'empreses o institucions que els han de poder prestar. Per exemple, la regulació de l'espectre ens permetria determinar quants canals de TDT hi ha d'haver, i també a qui s'adjudiquen. Això és fonamental per la cultura catalana, que ara mateix pateix per la mancança de canals de TDT degut a que la majoria estan adjudicats a cadenes d'àmbit estatal. També permet establir el nombre d'operadors de telefonia mòbil i les tecnologies a través de les que ofereixen els seus serveis, influint en la qualitat i disponibilitat d'aquests serveis.

La regulació del mercat de telecomunicacions permet la concessió de llicències, a través de la qual es poden establir les condicions a complir per part dels operadors que en vulguin obtenir. Una condició per exemple pot ser la dels nivells de cobertura. Això lògicament aplicat sobretot als operadors de telefonia mòbil, als quals es pot demanar que, per tal d'obtenir la llicència, proporcionin els seus serveis en tot el territori, i amb uns determinats nivells de qualitat i disponibilitat.

A més, també permet regular els preus de les telecomunicacions. Per exemple, en l'actual context el govern d'Espanya determina el preu que l'operador incumbint (Telefónica), és a dir, el que disposa de la majoria de les infraestructures, ha de cobrar als altres operadors per el seu lloguer, per tal de permetre la competència entre operadors sense generar duplicitat d'infraestructures. La protecció que el Govern espanyol ha fet tradicionalment del negoci de Telefónica, a través de l'establiment de preus molt elevats d'aquests lloguers, és una de les principals causes de l'elevat preu de la banda ampla a Espanya. De fet, si disposéssim de les competències necessàries podríem fer com ja han fet els països més avançats en matèria de telecomunicacions (Gran Bretanya, Corea, Singapur, ...), separant els negocis de les xarxes de transport de les telecomunicacions del de la prestació del servei, evitant així que els operadors incumbents abusin de la seva posició de domini per la propietat d'aquestes xarxes. Cal recordar que la immensa majoria d'aquestes xarxes pertanyen a Telefónica per la privatització d'una xarxa que era de titularitat pública. Aquesta separació s'ha demostrat que permet una major competència i per tant la reducció dels preus dels serveis.

En resum, i per no fer una exposició excessivament llarga, volem un estat per tal de poder regular el nostre espectre i el nostre mercat de telecomunicacions, i d'aquesta forma determinar quins serveis han d'arribar al ciutadà, i controlar tant la seva qualitat i cobertura com les condicions de competència que permetin l'assoliment d'un nivell de preus equivalent als dels països avançats en aquesta matèria.

4. IDENTITAT, REPUBLICANISME I MUNICIPALISME

A dia d'avui, Catalunya i el conjunt dels Països Catalans es troben al mig d'una cruïlla comuna al conjunt dels països occidentals: la cruïlla social, producte de la darrera crisi econòmica, en la qual hem d'optar per aprofundir en el model econòmic neoliberal, que és el que baixa d'una part d'Europa i el que ens ha dut precisament a la crisi, o per contra apostar pels models que estan gestionant la crisi amb majors puntuacions en termes d'eficiència i equitat: els que es poden observar a països com Dinamarca, Suècia, Noruega, Finlàndia o, en un altre sentit, Islàndia. D'altra banda, el nostre país es troba també al mig d'una cruïlla específicament seva: la nacional, la de la negació del dret de decidir a nivell col·lectiu per part de l'Estat espanyol, evidenciat amb el fracàs de la reforma de l'Estatut i del recent pacte fiscal.

ERC és l'únic partit de l'arc parlamentari català que proposa un rumb clar per tots dos dilemes: en l'àmbit social, avançar cap al model escandinau de producció i repartiment de la riquesa; en l'àmbit nacional, convertir Catalunya en un Estat independent dins la UE, amb vistes a aconseguir més d'hora que tard la independència i la reunificació del conjunt dels Països Catalans. Tots dos objectius són mútuament necessaris: l'hostilitat econòmica de l'Estat espanyol fa impossible avançar cap al model socioeconòmic escandinau sense la independència, i aquesta només arribarà si la majoria de la societat la percep com una via per aturar les retallades, repartir de manera equitativa la factura de la crisi i emprendre el camí de la seva superació. Per aquest motiu, ERC sintetitza tots dos eixos d'avenç en una mateixa proposta de país: la República Catalana. Com volem aquesta República? Com l'aconseguirem? Les següents pàgines tenen intenció de respondre aquestes preguntes.

LA CONCRECIÓ DE LA REPÚBLICA DE CATALUNYA: EL MODEL D'ESTAT

La crisi de legitimitat i la insuficiència democràtica de la Catalunya autonòmica

L'autogovern a Catalunya pateix una doble crisi de legitimitat:

Una crisi comuna a la major part de països europeus, en què una part important de la ciutadania sent i expressa un rebuig creixent cap a la democràcia liberal, en la insuficiència de la seva forma actual com a democràcia representativa.

Els efectes de la crisi econòmica, sovint acompanyats d'una retallada de drets socials adquirits per dècades de lluites populars, han traslladat a la ciutadania la percepció que, d'una banda, el sistema democràtic actual no resol les seves necessitats bàsiques (feina, formació, educació, sanitat, habitatge...), i d'altra banda, que mostra signes d'haver estat usurpat pels poders financers i per la connivència d'unes pràctiques presumptament opaques o corruptes de certes elits polítiques.

La segona crisi de legitimitat és específica a Catalunya i als Països Catalans, respecte la forma concreta que ha adoptat la democràcia, L'Autonomia, sempre qüestionada pels poders fàctics espanyols, ha assolit un estadi d'esgotament total. Des d'un punt de vista econòmic, el sistema autonòmic ha demostrat ser incapaç de posar fi al sagnant espoli fiscal i a l'hostilitat econòmica dels successius governs de Madrid cap als Països Catalans. A nivell polític i cultural, les necessitats nacionals catalanes no tant sols no han trobat encaix dins l'Espanya autonòmica, sinó que han topat amb una oposició creixent, cada cop més virulenta, tant des de la dreta com des de l'esquerra espanyola majoritària. Mentre a Catalunya el suport a la independència no para de créixer, a Espanya les enquestes mostren l'existència d'una majoria social favorable a una recentralització de l'Estat. El fracàs de la reforma de l'Estatut iniciada l'any 2004, certificada per la sentència del TC el 2010, ha suposat la fi de qualsevol via autonomista i federalista dins l'Estat espanyol. Avui la dicotomia passa per triar entre la independència o la resignació a l'empobriment, la residualització de Catalunya i la seva submissió al poder de Madrid.

Des d'ERC, entenem que aquesta doble crisi de legitimitat exigeix tres línies d'actuació estratègica. D'una banda, cal apostar per un nou model de producció i distribució de la riquesa, semblant als que

es donen als països escandinaus, que estigui adaptat a les necessitats de l'economia del coneixement alhora que proporciona seguretat material i autonomia personal al conjunt de la ciutadania. D'altra banda, cal resoldre el conflicte d'interessos amb Espanya tot convertint Catalunya, i a la llarga els Països Catalans, en un Estat independent dins la UE. I finalment, cal assegurar que la Catalunya independent no repeteixi els vicis dels estats nació, apostant per una República que resolgui la doble crisi de legitimitat democràtica actual amb més democràcia. Cal garantir a la ciutadania el dret d'expressar les seves preferències i crítiques mitjançant noves i millors institucions democràtiques, adaptades a les possibilitats i exigències de l'era actual que vivim.

De l'autonomia a la República

Els primers anys que presideixen la creació d'un nou Estat són crucials per determinar la forma i el funcionament que aquell Estat tindrà en el futur. Per això és molt important que el procés de creació d'aquest Estat reflecteixi els valors, els atributs i el tarannà que la societat vol atorgar-li.

El procés de transició de la Catalunya autonòmica a la República Catalana suposa una gran oportunitat, atès que ens dona la possibilitat de construir sense les inèrcies que han presidit el desenvolupament deficient de la democràcia a Espanya. També significa una gran responsabilitat: la d'assegurar que el camí cap a la República no defraudi les esperances que la societat disposa en aquest projecte. Assumim el compromís d'una transició cap a la República Catalana sobre les següents línies d'actuació, basades en tres diàlegs simultanis: amb la societat catalana, l'Estat espanyol i la comunitat internacional, que es troben desenvolupades en la primera part del Programa:

- *Conversa Nacional bottom-up* per la Independència: debat constituent del nou Estat impulsat i moderat, però en cap cas protagonitzat, pel Govern, en col·laboració amb la societat civil sobiranista. La conversa es donarà de manera autònoma a cada associació de veïns, a cada sindicat, a cada agrupació d'empresaris, a cada assemblea ciutadana, a cada entitat cultural, a cada plataforma cívica; i culminarà amb la convocatòria d'una consulta sobre la independència.
- Explicació internacional de la nostra causa: creació d'una instància específicament orientada a l'explicació internacional de la Conversa Nacional per la Independència, posant de relleu la seva base i el seu funcionament democràtics i la necessitat que els seus resultats, expressats en consulta popular, siguin respectats i implementats tant pel Govern de Catalunya com pel d'Espanya, així com per la Unió Europea i la resta d'organismes internacionals dels quals Catalunya forma part en l'actualitat.
- Negociació diplomàtica amb el Govern espanyol: el Govern de Catalunya assegurarà la màxima cordialitat amb el Govern espanyol durant el procés, el qual es desenvoluparà amb el màxim consens possible entre Madrid i Barcelona. L'únic límit a aquest procés de negociació ha de ser el respecte al principi democràtic i, per tant, al dret de decidir del poble de Catalunya, tant pel que fa al calendari com als resultats finals del procés. Ni el Govern català ni l'espanyol no poden escatimar al poble de Catalunya el dret inalienable de decidir el seu futur.
- *Continuïtat de l'Estat del benestar i redistribució de les càrregues de la crisi*: no podem arribar a la independència amb una societat polaritzada i descohesionada, amb una fractura insalvable de la convivència i amb un estat del benestar liquidat. Per tal d'assegurar que la República Catalana no naixerà amb el last de les desigualtats, caldrà una reorientació de la política econòmica i fiscal de la Generalitat, com a alternativa a les retallades, segons les línies apuntades al primer i segon blocs d'aquest programa.

La República Catalana que anhelem

Durant el procés d'independència el poble de Catalunya haurà de ser consultat no tan sols per la independència, sinó caldrà referendar el model d'Estat que vol. En aquest sentit, la proposta d'ERC es concreta en el següent model de República de Catalunya:

- Una República consagrada a la defensa dels Drets Humans tal com recull la Carta Internacional dels Drets Humans de l'ONU, tant pels de caràcter civil i polític com pels de tipus socioeconòmic i cultural. Volem inspirar-nos en la Carta de Drets Humans i Llibertats del Quebec, així com

recuperar per la Constitució Catalana aspectes com la consideració de la propietat com un dret, el contingut i els límits del qual, es determinin pel poder legislatiu prenent com a base la seva utilitat social.

- Una República democràtica, en què les institucions representatives es complementin amb mecanismes i institucions de caràcter participatiu similars als existents a països com Suïssa. S'ha d'afavorir el respecte per les minories i l'assoliment de grans consensos entre les principals forces polítiques i socials del país, en detriment de govern incontestats fruit de majories circunstancials. En aquest sentit, volem que el sistema electoral de la República combini una relació el més directa possible entre representants i representats amb el respecte a la proporcionalitat, tal com s'esdevé a països com Alemanya.
- Una República constitucional, bastida sobre la separació de poders i governada com un Estat de Dret sota l'imperi de la Llei. En aquest sentit, i seguint la tradició política de Catalunya i els precedents existents al nostre entorn polític, entenem que la República haurà de ser parlamentària o semipresidencial, per tal d'evitar la independència absoluta del poder executiu pròpia dels sistemes presidencials, que poden tendir a la inestabilitat i a l'autoritarisme. Així mateix, caldrà garantir el respecte a la Constitució mitjançant un control concentrat de la constitucionalitat de les lleis, exercit per un Tribunal Constitucional independent dels poders públics i les lleialtats de partit, semblant als existents a països com Alemanya o Àustria.
- Una República cohesionada i inclusiva, que eviti l'atomització de la societat ni fomenti un patriotisme uniformista com l'espanyol. Caldrà que la República reconegui i celebri les diferents realitats culturals existents al nostre país, com la personalitat nacional aranesa, la presència del castellà a la nostra societat o l'arribada de nous col·lectius culturals arran de la nova immigració, i que alhora faci de la llengua i la cultura catalanes el punt de trobada i de vertebració entre aquestes realitats. La República de Catalunya haurà de ser laica, bo i garantint la llibertat religiosa i de consciència, on la ciutadania és producte tant de l'*ius soli* com de l'*ius sanguinis* i de l'*ius volle* o adopció voluntària de la ciutadania.
- Una República descentralitzada, que reforci els governs locals i les vegueries, i garanteixi un autogovern asimètric i respectuós amb la personalitat nacional de la Vall d'Aran. Defensarem la reunificació confederal amb la resta dels Països Catalans i l'obertura a la federació amb la resta de pobles d'Europa i del món.
- Una República social, bastida sobre un model de democràcia econòmica, de producció i redistribució de la riquesa homologable al de les socialdemocràcies avançades. Una República que faciliti la vida als ciutadans i als seus projectes de vida, que s'esmerci en propiciar la feina i les oportunitats per tothom. Una república inclusiva socialment, que ajudi als emprenedors, als treballadors i creï les condicions per al diàleg social. Una República formada per ciutadans lliures, cultes, crítics i compromesos, on s'afermi l'emancipació de dones, joves i altres col·lectius tradicionalment discriminats. Una República que basteixi un sistema públic de benestar d'acord amb els principis d'universalitat, equitat i responsabilitat.

L'EMPODERAMENT CIUTADÀ, LA REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA I EL DRET DE DECIDIR

L'autonomia que tenim

1.- El desprestigi de la democràcia i la desafecció política de la Catalunya autonòmica

Vivim moments de desprestigi i allunyament social de la política. Aquesta situació, tot i no ser nova al nostre país, s'ha vist agreujada per una sèrie de factors com la crisi econòmica que patim, la impotència de no disposar d'eines dins el sistema autonòmic per superar-la, i la hostilitat manifesta per part de l'Estat espanyol tant en termes econòmics i socials, com lingüístics i culturals, que neguen sistemàticament el nostre fet nacional i el dret a decidir com a ciutadans.

La crisi econòmica global és un factor determinant a l'hora d'entendre la percepció que la ciutadania té envers la política com a via per a solucionar problemes. Les frustracions patides pels ciutadans a resultes de les polítiques implementades tant per governs estatals com per governs regionals i defensades i promogudes per les instàncies comunitàries, han provocat allunyament i rebuig cap a la política i han generat una onada de desafecció que amenaça seriosament la legitimitat del sistema democràtic. Això juntament amb la actitud irresponsable del govern de l'estat i de la Generalitat de carregar el pes dels costos de la crisi a l'esquena de les classes mitjanes i treballadores catalanes, fa que la situació s'agreuï fins a extrems difícilment sostenibles.

La constatació que Catalunya no disposa de les eines suficients per superar la crisi econòmica ha fet créixer el descrèdit envers l'Estat espanyol. Paral·lelament, creix la percepció de la necessitat d'assolir un nou estatus per al nostre país, que permeti donar respostes més eficaces als nostres problemes quotidians i dotar-nos d'un nou horitzó polític, econòmic, social i cultural. La manifestació del passat 11S n'és la demostració més evident. Reflexa el convenciment ja majoritari al país que l'esgotament del model autonòmic, i les constants humiliacions patides per part de l'estat espanyol, ens ha dut a un punt de no retorn. La celebració d'un referèndum per la independència és ara mateix la prioritat més imperiosa de Catalunya.

Els republicans creiem que la política és la millor eina de transformació i progrés social. Cal tornar la política a la ciutadania i apoderar-la per tal de fer-la particip de les decisions que regeixen en part les seves vides. El treball, el diàleg i l'impuls de la transparència i la participació en l'esfera pública, són les úniques vies per a tornar la política al lloc que li correspon. En síntesi, contra la desafecció política, cal més política que mai, més participació i més debat, més democràcia. Esquerra ha liderat iniciatives per afavorir la radicalitat democràtica, la transparència i la participació de la ciutadania en els assumptes públics. Només així, s'entén l'esforç realitzat per impulsar la prohibició de les donacions anònimes, la limitació de les despeses de campanyes electorals, o la Llei 14/2008 de l'Oficina Antifrau de Catalunya, com a eines per valoritzar la tasca política, esborrant la sensació d'impunitat davant el fenomen de la corrupció que ha esquitxat reiteradament el món polític i ha contribuït al seu desprestigi.

Des d'ERC hem fet passos importants en l'aprofundiment democràtic, però cal ser més ambiciosos i aprofundir en l'apoderament social i la lluita contra la opacitat administrativa. L'aprovació de la Llei de Consultes Populars o la Llei 1/2006 de la Iniciativa Legislativa Popular, són avenços importants en la corresponsabilització en l'elaboració de legislació per part de la ciutadania i de l'associacionisme del nostre país. Tot i així, resta molta feina a fer. L'ocasió perduda per l'aprovació de la Llei Electoral, exemplifica el mal que els interessos partidistes poden arribar a fer al sistema democràtic. Així doncs, en aquesta propera legislatura, caldrà treballar per bastir un marc legal que apropi la ciutadania als seus representants, millori els sistemes d'elecció i determini clarament les regles del joc democràtic.

Defensem l'aprofundiment democràtic per crear una consciència cívica i de responsabilitat política, capaç d'impulsar mecanismes de participació directa de la ciutadania. Volem crear nous canals que acostin la política a la gent i recuperar la seva confiança.

La transició que farem

2.- Les reformes cap a la Participació ciutadana

Volem treballar decididament per posar en marxa totes aquelles reformes que han de viabilitzar el procés d'autodeterminació, però alhora no restarem esforços en la reivindicació d'un nou model polític. Volem dotar a la ciutadania de noves eines de participació, per crear un nou marc de relacions entre la societat civil i els estaments polítics. Volem teixir un nou marc de relació mútua per garantir l'estabilitat del sistema polític català.

Volem promoure i abanderar una nova corrent política, innovadora, que trenqui amb les convencions més anacròniques i obscurantistes del sistema polític català, moltes d'elles heretades del sistema polític espanyol. Cal recuperar la proximitat i sensibilitat envers les reclamacions socials.

Aquesta renovació passa per combatre el fenomen de la desafecció política i l'allunyament entre la societat civil i la classe política que posa en risc la mateixa legitimitat del sistema. És per això que plantejem tot un seguit de propostes que han d'orbitar entorn al dret a decidir i als nous horitzons de sobirania nacional:

- Defensarem l'ús de la Llei de Consultes Populars per a la celebració d'un referèndum sobre el futur de Catalunya, en què els ciutadans puguin decidir si volen que Catalunya esdevingui un estat independent dins la UE.
- Impulsarem l'aprovació d'una Llei de Participació Ciutadana. En la propera legislatura desenvoluparem les normatives que permetin fer efectives les altres formes de consulta popular diferents del referèndum previstes a l'article 122 de l'Estatut, com els fòrums de participació, les enquestes o les audiències públiques.
- Fomentarem la introducció de pressupostos participatius en l'àmbit local per crear espais de consulta i reflexió on el ciutadà pugui actuar com a agent decisor sobre l'ús i les destinacions de determinades partides pressupostàries d'entitats locals.
- Volem impulsar un Pla de participació ciutadana que creï una partida pressupostària destinada a la decisió ciutadana en els ajuntaments catalans. Volem establir nous canals de participació ciutadana des de la base de l'administració, les corporacions locals. El projecte consisteix en instar els ajuntaments a destinar un mínim de l'1,5% del pressupost municipal a una àrea dins la regidoria de participació ciutadana que es dediqui a fomentar els pressupostos participatius. L'objectiu és el d'impulsar projectes ciutadans proposats per les associacions, entitats, agents socials o ciutadans a títol individual.

La República que volem

3.- La República dels ciutadans que decideixen

La construcció de la República catalana és la oportunitat per definir quin model d'Estat volem per al nostre país. La independència ha de ser el vehicle que ens condueixi a un nou model de societat més justa, equilibrada i cohesionada.

Acostarem l'administració als ciutadans i els farem partícips de la presa de decisions. El model de democràcia representativa basat en la delegació total de l'exercici públic de presa de decisions als partits, s'ha demostrat incapaç de satisfer les necessitats i reclamacions de la ciutadania.

En la República catalana que volem i defensem, la ciutadania tindrà un pes específic molt més important del que ha tingut fins ara i ha de ser un actor que participi activament en l'exercici de deliberació i execució de les polítiques que es duguin a terme des de l'administració. Volem una República catalana que esdevingui referent en polítiques de participació i *apoderament* ciutadà. I és per això que defensem propostes com:

- Impulsar una Llei de consultes populars. La república catalana ha de nodrir-se de nous mecanismes jurídics que impulsin el ciutadà a la primera línia de l'escenari decisor. Per tant cal crear una legislació que permeti la convocatòria per part de les administracions catalanes, tant les d'ordre general com les d'ordre local o municipal, de consultes populars i/o referèndums sobre qüestions d'interès general que estimin oportunes en les que la ciutadania pugui expressar la seva voluntat o preferència. Cal també crear un reglament legal que permeti la celebració de referèndums vinculants i no només consultius. La defensa d'aquest projecte de llei és un dels projectes més ambiciosos per garantir que la República catalana esdevingui referent pel que fa la consecució de polítiques participatives que acostin ciutadania i administració.
- Impulsar una Llei de participació ciutadana que garanteixi la participació en la confecció de tots els projectes de llei, decrets i ordres. Aquesta llei de participació ciutadana ha de permetre també l'organització de fòrums consultius i de consells deliberatius previs a l'elaboració d'avantprojectes de llei, plans i programes del govern o les administracions. Garantir que l'elaboració dels avantprojectes de llei, els plans i els programes s'acompanyi de processos previs de participació ciutadana en que tant entitats socials com col·lectius sectorials, amb interessos en la matèria, puguin participar del procés d'elaboració i assessorar als administradors perquè les polítiques responguin de manera eficaç les demandes reals.
- La República catalana necessita dotar-se d'una Llei Electoral catalana que superi les deficiències mostrades pels sistemes electorals espanyols i catalans. Defensem que les eleccions municipals es facin mitjançant llistes tancades, però no bloquejades, de manera que les electores i els electors puguin decidir directament els seus representants. Reconèixer també els drets electorals dels estrangers amb el requisit d'un temps mínim de residència per afavorir una major integració i cohesió al país a tots aquells ciutadans de nou ingrés que en molts casos se senten aliens i poc integrats al sistema polític autòcton. Un altre de les reformes per les quals apostem en el marc de la nova llei electoral, és la de revisar a la baixa l'edat mínima de participació electoral als 16 anys. Aquesta mesura ha de permetre a un important sector de la població més jove expressar-se electoralment. Creiem que un jovent actiu i implicat políticament és el millor dels símptomes per garantir un futur millor pel país.
- Establir i estendre l'ús de cartes de serveis públics i de drets dels seus usuaris. La independència de Catalunya ens ha de permetre reconfigurar el model de gestió administrativa per fer-lo més eficaç i eficient. Una iniciativa que entenem bàsica per a la promoció de noves tècniques de gestió administrativa és la de crear programes de control i avaluació interns i externs. Les cartes de servei són un projecte que ja s'ha implementat en alguns àmbits de l'administració i que possibilita que els ciutadans tinguin una percepció real del cost, les funcions i les capacitats de cada servei i al mateix temps puguin avaluar-ne el rendiment. Aquesta política fomenta la participació ciutadana a través d'enquestes d'opinió, bústies de queixes i suggeriments i altres formes de col·laboració mitjançant les quals l'administració guanya eficiència i eficàcia, avaluant com es pot millorar el servei.

LA TRANSPARÈNCIA I LA LLUITA CONTRA LA CORRUPCIÓ

L'autonomia que tenim

1.- Les insuficiències de la democràcia en la Catalunya autonòmica

Catalunya ha vist als darrers anys com sortien a la llum diversos casos de corrupció i pràctiques il·legítimes en el si de l'administració pública. Aquests escàndols han produït un estat de rebuig i distanciament cap als estaments polítics i han creat també una sensació d'indefensió per part dels ciutadans que veuen com aquestes pràctiques es converteixen en mals endèmics interns al món de la política i l'administració.

L'Estat espanyol lidera, en el marc europeu, els índexs de corrupció política, i això ha impregnat també el sistema polític català que ha adquirit dinàmiques pròpies del model espanyol que afavoreixen pràctiques deshonestes i en alguns casos fins i tot delictives i provoquen un creixent

allunyament cap a la política i un percepció negativa de l'exercici de la mateixa. Això degrada el nostre model democràtic i qüestiona les estructures que el sustenten.

Un dels principals motius és la manca de transparència de molts dels processos polítics i administratius que conformen el nostre sistema. Tenim una administració pública excessivament opaca i poc compromesa amb el principi del dret a la informació. La manca de permeabilitat del nostre sistema administratiu genera dubtes al ciutadà i permet estendre sospites sobre la manca d'honestedat i eficiència en el seus processos. Aquest fenomen ha estat combatut a altres països del nostre entorn com Gran Bretanya o Dinamarca on s'han emprès mesures renovadores per garantir la màxima transparència en qualsevol procés públic i s'han creat tot els canals d'informació als ciutadans.

Actualment a Catalunya estem lluny dels estats punters en matèria de transparència i lluita contra la corrupció, i ens comprometem a posar tots els nostres esforços per perseguir i eradicar un fenomen tant nociu pel sector públic.

La transició que farem

2.- Assentar les bases de la transparència

Una de les prioritats que com a partit ens marquem és la de trencar amb la opacitat que moltes vegades envolta determinats cercles i entorns de l'administració i dels partits polítics pel que fa l'accés a la informació. Al mateix temps pretenem transferir el nostre fort compromís en la lluita contra la corrupció i les pràctiques poc honestes que contínuament esquitxen el món de la política i són un atemptat contra la voluntat de servei públic que ha de tenir aquell que vulgui exercir la funció pública. En aquesta línia proposem una sèrie d'iniciatives per aconseguir una societat molt més compromesa amb els principis de defensa del bé públic com a bé comú i en la lluita contra pràctiques deshonestes i insolidàries tals com la corrupció, el clientelisme o el dispendi dels recursos públics. Per això defensem les següents mesures.

- Impulsar una Llei de transparència que reconegui el dret d'accés a la informació pública i que sigui d'obligat compliment per part de tots els poders de l'Estat, les entitats que exerceixen funcions públiques i aquelles que estan subvencionades amb fons públics. No n'hi ha prou però amb garantir la transparència informativa, també cal garantir els mitjans perquè l'accés a aquesta informació sigui ràpid i senzill a fi de dotar aquesta política d'una funcionalitat real i eficaç. Creiem en un model d'administració pública que tingui una voluntat divulgativa i que actiu sempre amb una dinàmica de portes obertes. Reclamem un model més transparent i permeable al control ciutadà, sempre evidentment respectant el dret a la privacitat de les persones.
- Crearem un *portal virtual per accedir a la informació pública d'interès general* degudament ordenada i classificada per garantir que aquesta estigui realment a l'abast de qui la vulgui consultar. Això no només ha de permetre una major transparència, entenent aquest projecte com a eina de vigilància i control, sinó que també facilitarà la publicitat de les decisions polític-administratives sobre contractes, subvencions, adjudicacions, selecció de personal, etc. Utilitzant les tecnologies de la informació i la comunicació per difondre i explicar els processos polític-administratius guanyarem en claredat informativa i proximitat social, permetent al ciutadà està al corrent de tot allò referent a la gestió dels recursos públics i alhora permetent establir una plataforma de comunicació directa entre administració i societat civil.
- Major implementació i dotació per a l'Oficina contra el frau i la corrupció. Defensem institucions potents que vetllin pel bon funcionament del nostre sector públic. Volem un òrgan amb una important dotació pressupostària que sigui capaç d'investigar i perseguir fins les darreres instàncies totes aquelles activitats il·legals dins de l'administració, i denunciar aquelles que, tot i desenvolupar-se dins els marcs legals, siguin manifestament reprovables o il·legítimes des de l'òptica de l'ètica pública.
- Revisarem i limitarem les retribucions de determinats càrrecs de l'administració pública o d'empreses privades que reben fons públics que cobren sous excessius així com la de certes prestacions vitalícies o suplementos retributius poc justificables.

- Tenim la pretensió de reformar la llei de finançament dels partits polítics per fer-la més permeable al control polític-parlamentari i també al control social. El model de democràcia que defensem per a la República catalana necessita d'un sistema de partits molt més transparent. Defensem un model de finançament per als partits polítics molt més responsable, transparent i equilibrat, on les donacions es facin públiques.
- Una de les reclamacions és la de restringir el finançament a partits per part d'empreses o entitats privades que realitzin tasques per encàrrec de l'administració i que per tant rebin diners públics. L'objectiu és evitar un possible tracte de favor previ o posterior en l'adjudicació de contractes.
- En aquesta mateixa línia una altre de les mesures que pretenem implantar és la de fer públiques auditories externes obligatòries de les finances dels partits, per garantir que es compleixin aquests principis de independència envers interessos privats i transparència envers la societat.
- També volem en el marc de la nova república catalana promoure la creació d'un Codi ètic i d'austeritat a través d'una comissió parlamentària que catalogui i reglamenti l'ús dels recursos públics a disposició dels representants (vehicles, regals, convits, targetes de crèdit, viatges oficials, racionalització de despesa de campanyes institucionals, incompatibilitat d'acumulació de sous de càrrecs públics...). L'objectiu d'aquest codi és el de modificar aquells usos indeguts de recursos públics i promoure una major responsabilitat i austeritat en despeses supèrflues.

La República que volem

3.- Un nou horitzó per a la l'esfera pública catalana

La construcció d'un nou estat, amb nous recursos econòmics, ens ha de permetre modificar o redissenar tots aquells mecanismes, procediments i estructures polítiques que s'hagin demostrat ineficaces, anacròniques o perjudicials per al bon funcionament del sector públic. Defensem un estat més transparent i compromès amb la defensa del dret ciutadà a saber com actuen els seus representants i com es gestionen els recursos públics.

Volem reivindicar que la disponibilitat de més recursos només serà veritablement fructífera i enriquidora pel país si és gestionada de forma convenient. L'objectiu d'una República catalana sense els actuals nivells d'espoli fiscal ens ha de permetre **invertir en nous organismes reguladors de l'esfera pública** que fomentin una millor gestió dels recursos dels que disposen les administracions, que afavoreixin una major transparència i accés a la informació pública.

Defensem un *estat del benestar integral*, i és per això que cal prendre exemple dels models més avançats, pròspers i sostenibles dels nostres veïns del nord i crear un sistema que exemplifiqui tots aquells valors que com a progressistes i republicans defensem pel nostre model d'estat. Un nou model més just i en consonància amb allò que la societat civil reclama: transparència, proximitat i honestat.

- En l'àmbit de la lluita contra el fenomen de la corrupció una altre de les reivindicacions que defensem en aquesta línia estratègica, és la de modificar el codi penal per evitar que com preveu la legislació espanyola, els delictes de corrupció no siguin jutjats si han superat el període de prescripció. Una societat que defensi el principi de justícia social no pot permetre que delictes contra el bé comú realitzats des de instàncies públiques quedin impunes i és per això que defensem la no prescripció dels delictes de corrupció.

UNA ADMINISTRACIÓ PÚBLICA I TERRITORIAL, EFICAÇ I EFICIENT, AL SERVEI DE LES PERSONES

L'autonomia que tenim

El sector públic de l'autonomia catalana es veu retallat

L'actual crisi de la zona euro amenaça d'agreujar, encara més, les diferències entre els models socials a Europa. S'observa una col·lisió entre la globalització i la sostenibilitat del model social europeu, que busca fer compatibles i complementaris un creixement econòmic sostingut i una redistribució de la riquesa que afavoreixi la cohesió i la justícia social. El resultat d'aquesta col·lisió determinarà el futur de l'Estat del benestar a cada país d'Europa. En efecte, la crisi ha estat utilitzada per llençar una ofensiva en tota regla contra el Sector Públic, les condicions laborals dels treballadors públics, els propis serveis públics, i per a defensar la tesi de la pretesa insostenibilitat de l'Estat del benestar.

En el cas de Catalunya, l'espoli fiscal suposa una càrrega afegida i ineludible pel sosteniment del sistema públic català i de l'Estat del Benestar. Amb un 17.8% del PIB en inversió social, som en les pitjors posicions d'Europa en recursos destinats a salut, educació, serveis socials, dependència, pensions, etc.

La política econòmica de l'actual govern de Catalunya ha empitjorat encara més aquesta realitat i posa en risc la viabilitat dels serveis públics i la continuïtat del nostre Estat de Benestar. En el recent "Pla econòmic - financer de reequilibri de la Generalitat de Catalunya 2012-2014", que el Govern ha hagut de presentar obligatòriament al Govern espanyol s'hi explica que l'esforç de reducció de la despesa pública s'està fent, justament, en els àmbits clau en l'Estat del Benestar:

Despesa en salut: -706 milions d'euros
Despesa en educació: -188 milions d'euros
Despesa en justícia: -50 milions d'euros

Més enllà d'això, els serveis públics i l'administració pública a Catalunya es caracteritzen per un model mimètic al de l'Estat, en bona part per culpa dels condicionants del marc legal bàsic espanyol, un model mancat d'eficàcia i eficiència, opac, molt allunyat de la ciutadania, i amb un nivell de politització excessiu.

El model territorial a Catalunya, condicionat pel marc legal espanyol, és excessivament complex i provoca ineficiències i duplicitats importants, amb la corresponent ineficiència en l'ús dels recursos públics. Tenim les diputacions sobre-finançades en relació a les competències que exerceixen, mentre el món local i la Generalitat pateixen de la manca de recursos.

En els països amb un estat del benestar més desenvolupat, i també amb un sistema econòmic-administratiu més eficient (Finlàndia, Suècia, Noruega, Escòcia, Flandes, etc.), s'observa una clara tendència a la simplificació i a la integració dels diferents nivells de l'administració superiors al municipi en l'Administració de l'Estat, de forma més o menys descentralitzada. La tendència general és avançar cap a una administració en dos nivells.

La transició que farem

La nova administració de la Transició

ERC crearà l'Oficina per l'Administració de la República Catalana, l'òrgan centralitzat i en coordinació amb tots els Departaments de la Generalitat que prepararà la posada en marxa del nou Estat i dissenyarà la nova Administració republicana.

L'Oficina per tal de garantir una transició adequada al nou Estat, analitzarà les necessitats pressupostàries i organitzatives en àmbits estratègics, com ara afers exteriors, seguretat interior i exterior, energia, subministraments, energia i telecomunicacions, finances públiques, transició al nou ordenament jurídic o la continuïtat del sistema judicial.

L'Oficina també haurà de dissenyar la reforma de la nova Administració de la República i iniciar els canvis que siguin possibles abans de l'accés a la sobirania. Un dels objectius prioritaris haurà de ser la planificació de la integració de l'Administració perifèrica i el desplegament de l'Administració catalana en tots en aquells àmbits on les competències de la Generalitat són molt limitades.

També haurà de tenir preparada la creació i posada en marxa de l'administració independent o reguladora actualment de competència estatal, com ara el Banc Central, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, la Comissió Nacional del Mercat de Telecomunicacions, l'Autoritat de Defensa de la Competència, l'Administrador d'Infraestructures Ferroviàries, Agència Nacional d'Infraestructures Aèries, l'Agència del Medicament o Agència de Seguretat Alimentària i Nutrició.

Al mateix temps, l'oficina treballarà per definir un model d'organització territorial de l'Administració Pública que superi l'actual sistema de superposició de nivells administratius s'ha demostrat en alguns casos ineficaç, perquè aquests nivells administratius i polítiques no sempre han col·laborat. En aquest sentit en els països amb un estat del benestar més desenvolupat, i també amb un sistema econòmic-administratiu més eficient (Finlàndia, Suècia, Noruega, Escòcia, Flandes, etc.), s'observa una clara tendència a la simplificació i a la integració dels diferents nivells de l'administració superiors al municipi en l'Administració de l'Estat. En el cas de Catalunya, proposem la creació de vuit vegueries que actuarien com a àmbit d'actuació descentralitzada del Govern i tindrien competències en l'àmbit de la cooperació local. Aquestes demarcacions de vegueria, seran, a més a més, la circumscripció electoral en les eleccions al Parlament.

La República que volem

L'Administració pública del nou país al servei del ciutadà

Sense l'espoli fiscal ni el marc legal espanyol, Catalunya podrà desenvolupar l'Estat del Benestar fins a situar-lo als nivells dels models de les societats avançades del nord, destinant 4.153 milions d'euros a fer créixer la despesa en educació, salut, atenció a la dependència i pensions, fins al punt que prop del 25% de la població adulta treballi en aquesta tipologia de serveis personals. El potencial de generació d'ocupació permetria reduir l'atur fins al nivell d'aquests països (7%). En definitiva són països que han assolit uns majors estadis de prosperitat econòmica i justícia social amb l'aplicació de la màxima: "Baix nivell d'atur i de pobresa = Riquesa redistribuïda + Emprenedoria + Estat del benestar potent".

La creació del nou Estat i la posada en marxa de les seves institucions servirà per disposar d'un Estat del benestar potent, però també per recuperar les condicions laborals dels treballadors públics malmesos injustament aquest dos darrers anys. I, més enllà d'això, ha de ser una palanca de canvi per impulsar la reforma de l'Administració pública per a millorar la qualitat i l'eficiència dels serveis prestats i garantir els objectius següents:

- Crear la funció pública catalana, garantint la mobilitat entre les diferents administracions catalanes.
- Incrementar l'autonomia del servidor públic en la presa de decisions en relació amb seu lloc de treball per tal d'afavorir la innovació, millorar l'eficiència i incrementar la responsabilitat individual.
- Valorar els servidors públics compromesos i reconèixer efectivament l'expertesa i el talent.
- Treballar amb l'objectiu que la societat valori justament el sector públic.
- Flexibilitzar l'horari i impulsar el teletreball, per incrementar l'eficiència i facilitar la conciliació familiar.
- Establir mecanismes per al rendiment de comptes, avaluació i responsabilització del conjunt d'empleats públics.

- Aprofundir en igualtat, mèrits i capacitats com a criteris per a treballar a l'Administració pública.
- Delimitar amb claredat la frontera entre les tasques dels càrrecs polítics, els directius i els empleats públics.
- Regular la funció directiva professional amb accés des de la meritocràcia.
- Vetllar per la transparència en la gestió pública i garantir l'accés a les dades.
- Aprofundir en la transparència i els criteris d'igualtat en els processos de contractació de béns i serveis.
- Despolititzar les administracions reguladores i independents.
- Impulsar els processos de simplificació administrativa.
- Simplificar l'organització territorial de l'Administració Pública en dos nivells principals: Estat descentralitzat en vegueries i municipis que es mancomunen en comarques.

El nou Estat permetrà consolidar l'organització territorial simplificada de l'Administració

- El nivell estatal, organitzat de forma descentralitzada en demarcacions veguerials, que seran 8 potents unitats regionals d'actuació administrativa (que assumiran les funcions de coordinació i cooperació local i comptaran amb formes de participació i concertació de l'administració local en els seus programes d'acció). Aquestes demarcacions veguerials de l'Estat, seran, a més a més, la circumscripció electoral en les eleccions al Parlament i Europees.
- El nivell local, el qual, en un país com Catalunya, a causa de la quantitat (947) i la reduïda dimensió dels municipis, haurà d'utilitzar també formes de mancomunar dels serveis, de forma voluntària i asimètrica (de baix cap a dalt), i per comarques existents o històriques, atès que els paisatges i territoris comarcals també formen part de la identitat nacional del país.

ADMINISTRACIÓ DE JUSTÍCIA

L'autonomia que tenim

1.- L'Administració de Justícia de la Catalunya autonòmica: impròpia, centralista i col·lapsada

Històricament, l'Administració de Justícia, en tots els seus extrems, ha estat vista (i patida) no com un servei públic i tercer poder de l'Estat democràtic de dret, sinó com quelcom aliè i autoritari respecte les característiques i necessitats del país en general, i dels diversos operadors i usuaris jurídics en particular. Això es fa palès en el no-traspàs, per raons polítiques (Constitució i lleis orgàniques espanyoles, escapçament de l'estatut de 2006), de les competències estratègiques en aquest àmbit (com l'anul·lació de la possibilitat del Consell de Justícia de Catalunya, com òrgan descentralitzat del CGPJ; etc.), quedant com a competències exclusives de l'Estat; i deixant a la Generalitat només les d'execució i gestió de recursos humans i econòmics de base.

Com exemple, podem citar que, si bé hi han alguns tràmits entre jutjats situats a diferents països (europeus o d'arreu) que poden fer-se directament entre ells, n'hi han molts que han de passar per organismes del Govern espanyol, ubicats a Madrid; i com que aquests són únics i també tenen excés de feina, els tràmits s'eternitzen.

Els mitjans materials i humans, a més, en el marc de la política de retallades han patit una dràstica reducció; el que ha suposat un empitjorament de la ja col·lapsada situació en camps com la tramitació de procediments judicials o els serveis penitenciaris. Així, els funcionaris, amb gran disparitat d'eines materials i informàtiques, han d'assumir molta més feina per càpita de la que permet assolir els terminis legals per efectuar les actuacions (en comparació, un jutjat alemany assumeix un terç de la feina que fa cada jutjat català). Caldria una profunda reorganització del treball per assolir una bona ràtio eficiència-cost.

A nivell de llengua, l'ús del català en l'àmbit jurídic i judicial és irrellevant. Les parts presenten les demandes en espanyol; i només l'àrea de català del Departament de Justícia fa cursos de català judicial.

La transició que farem

2.- El procés de construcció d'un nou ordenament jurídic català

En col·laboració amb la futura *Oficina per a l'Administració Pública de Catalunya*, s'impulsaran mecanismes per garantir la continuïtat i seguretat del tràfic jurídic; en el marc de l'aplicació transitòria de la legalitat espanyola i catalana vigent (en especial, i respectivament, en els àmbits del dret públic i el dret privat). Es garantirà la continuïtat, en quant a efectius personals i materials, dels organismes judicials, notariais, registrals i administratius actuals.

Paral·lelament, caldrà iniciar el procés de construcció d'un *Ordenament Jurídic català*. Aquesta tasca ingent requerirà la col·laboració de totes les entitats dels operadors i usuaris jurídics -en especial, dels seus col·legis: advocats, procuradors, notaris, registradors; així com associacions judicials i fiscals; i de consumidors i usuaris- i dels representants sindicals dels treballadors de la Generalitat i de l'Administració de Justícia, en tots els seus àmbits.

Un Ordenament inspirat en els principis i valors democràtics, republicans i de servei públic de qualitat; ultrapassant el marc encarcerat i decimonònic de bona part de l'actual normativa espanyola. Volem aprofitar l'experiència de la legislació comparada, europea i internacional, en els seus aspectes més avançats.

Ahora, es catalanitzarà la justícia i s'incentivarà el traspàs de personal, instal·lacions i mitjans de l'Administració espanyola de Justícia, vers els cossos catalans ja existents; i se'n crearan de nous, en un termini no superiors a una legislatura, per racionalitzar i optimitzar la seva rebuda, integració i mobilitat institucional i interadministrativa; sota criteris de qualitat i racionalitat geogràfica, demogràfica i d'adequació al nombre i característiques dels procediments i tasques registrats i a desenvolupar.

Demarcació i planta judicial

- Impulsarem les accions necessàries per tal d'adaptar l'administració de justícia a les necessitats del seu territori, identificades en base al nivell poblacional o al nombre de procediments registrats, en virtut de les facultats de la Generalitat per realitzar modificacions de la planta judicial.

Millora de l'oficina judicial

- Dotarem de més instruments per millorar la professionalitat de tots els funcionaris al servei de l'Administració de Justícia, per assegurar l'eficàcia en els processos i les resolucions i l'eficiència de la justícia.
- Establirem sistemes de control de qualitat respecte a l'atenció del ciutadà i del funcionament de la justícia, amb criteris de modernitat, d'eficàcia, eficiència i resultats, així com de tracte al ciutadà i la rapidesa en el tràmit.

Funcionariat judicial català

- Promulgarem la Llei del Poder Judicial crear cossos de funcionaris al servei de l'Administració de justícia dependents de la Generalitat.
- Incentivarem l'arrelament dels funcionaris per tal d'evitar la mobilitat geogràfica.

Informatització

- Establirem un sistema informàtic que permeti a qualsevol ciutadà consultar, des de qualsevol lloc, l'estat del seu procediment judicial, del tipus que sigui.
- Establirem un sistema informàtic que permeti la interconnexió entre tots els òrgans judicials, per facilitar la relació entre jutjats però també la comunicació amb els operadors jurídics i que sigui compatible amb altres sistemes d'ús estès.
- Crearem un gran portal informàtic de la Justícia de Catalunya, amb tota la informació sobre els òrgans i operadors de la justícia, un banc de dades de totes les sentències de les Audiències territorials i el TSJC i la legislació vigent.

Accés a les professions jurídiques, torns d'ofici i taxes

- Una justícia sense taxes per garantir el dret a la tutela judicial efectiva.
- Defensarem la Reformulació de la Llei d'Accés a l'advocacia i a la procuradoria.
- Establirem un ampli període de pràctiques externes i un sistema de beques que garanteixi l'accés a la formació en condicions d'igualtat.
- Defensarem la dignificació dels torns d'ofici, tan pel que fa al justiciable com el professional, per ordenar els serveis de justícia gratuïta i d'orientació jurídica gratuïta. Establirem organismes de control del torn d'ofici, sobre la qualitat de la prestació, la preparació dels professionals, la gestió econòmica, per tal de fer-los més eficaç.
- Equipararem gradualment la retribució de la prestació del servei del torn d'ofici i d'assistència jurídica gratuïta als criteris orientadors del Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya previstos per les taxacions de costes.
- Reduirem els costos derivats dels procediments judicials. Implantarem un IVA reduït a minuts professionals, tant d'advocats, procuradors, perits...

Justícia de proximitat

- Tal i com estava prevista la justícia de proximitat no tenia cap sentit. Creava uns jutges de segona categoria. D'altra banda, amb més recursos a l'actual planta judicial n'hi hauria prou. Si es vol: òrgan no judicial amb eficàcia executiva de les seves resolucions. Els jutjadors podrien ser advocats de reconegut prestigi (anys d'exercici i mèrits), amb accés un concurs-oposició (semblant al desaparegut tercer torn).

Reglamentació de les funcions públiques notarial i registral

- Planificarem l'assumpció per part de la Generalitat de la capacitat normativa relativa al notariat i als registres públics, amb competències executives de planificació i regulació de l'exercici de la professió i la inspecció de les notaries, dels registres, del Registre d'Actes de Darrera Voluntat i dels col·legis professionals respectius, i també l'exercici de la potestat disciplinària sobre els notaris i els registradors i sobre llurs col·legis i la resolució dels recursos que corresponguin a l'Administració en matèria de notariat i registres.
- Preveurem l'establiment de les especialitats aranzelàries que deriven de les particularitats del dret substantiu de Catalunya.
- La Generalitat ostentarà la propietat dels protocols notarials i dels llibres dels registres de la propietat, de béns mobles, mercantils i civils de Catalunya.

Implantació de la normalització lingüística a l'administració de justícia

El ciutadà tindrà el dret d'exigir que els procediments es facin en llengua catalana, per això:

- Farem possible l'ús normal i preferencial del català, amb tots els mitjans necessaris, tant tècnics com personals, que faci possible el principi d'igualtat i el sistema de la doble oficialitat de la llengua.
- El coneixement de la llengua catalana sigui un requisit de capacitat per exercir a Catalunya per a jutges, magistrats, fiscals, secretaris, notaris, registradors, i no un simple mèrit. El personal de l'Administració de justícia, ha d'acreditar el mateix coneixement del català que els funcionaris de la Generalitat de categoria anàloga.
- Defensarem el reconeixement, en l'àmbit de la justícia, de la identitat aranesa.
- Facilitarem els mitjans per tal de tenir legislació en català, anotada i comentada, manuals i doctrina de referència i reculls de jurisprudència traduïts al català, i l'assegurament de la seva difusió i distribució entre l'advocacia.
- Implantarem el programa de traducció automàtica català-castellà i de correcció ortogràfica de domini públic.
- Assegurem la formació en dret lingüístic i llengua catalana per a tots els operadors jurídics, formació dissenyada per a tots els nivells de coneixement.

Estratègies en política penitenciària

Objectius generals i mesures a desenvolupar:

- Afavorir la resocialització de les persones condemnades i la reeducació en justícia juvenil.
- Control de la implementació dels nous equipaments penitenciaris, exigint-ne el compliment dels terminis establerts.
- Orientar el sistema de motivació de la població reclusa a una dimensió més social i eficient: la formació acadèmica, la capacitat professional i l'accés al treball productiu com eines principals de reinserció.

- Implicació dels diferents agents socials i administracions, i la coordinació necessària per la seva intervenció.
- Garantir el ple desenvolupament de l'organització i capacitat executiva del model penitenciari català, remarcant-hi la identitat pròpia respecte l'estatal.
- Racionalitzar els recursos a l'abast de l'administració penitenciària: millorar la gestió dels recursos humans i mantenir els estàndards de seguretat requerits per la custòdia encomanada

Propostes:

- Potenciar les mesures alternatives a l'ingrés a presó (MAP), treballar el consens amb l'administració de justícia per tal de facilitar-ne l'accés i qualitat suficient en les prestacions.
- Escurçar l'estada efectiva a presó, fins assolir mitjana europea, aprofitant totes les possibilitats legals del Codi Penal vigent (des del procediment d'expulsió fins l'avançament de llibertat condicional o indult particular davant pronòstics favorables de tractament).
- Fomentar nivells de coordinació suficient amb Justícia Juvenil i amb la xarxa de centres que, per la nova Llei del Menor, han acollit els nois i noies compresos entre els 16 i els 18, per tal de treballar la intervenció necessària o tractament personalitzat més adequat en el supòsit d'ingrés d'aquests en establiments penals d'adults.
- Prioritzar la construcció dels nous equipaments programats per tal de minimitzar els efectes nocius de la massificació sobre el tractament penitenciari. En aquest sentit, vetllarem pel desenvolupament progressiu de l'acord de govern de 2004 sobre el Pla d'Equipaments Penitenciaris.
- Fer efectiva la substitució d'equipaments obsolets (deslocalització de l'actual ubicació de la Model a la Zona Franca), a més de mantenir el criteri actual de redistribució territorial amb la construcció de nous centres penitenciaris a les demarcacions de Tarragona (El Catllar) i Lleida (Els Plans).
- Acompanyar aquest augment d'equipaments amb la creació d'una comissió tècnica especialitzada en el control objectiu de qualitat d'aquests. Davant les disfuncions darrerament observades, resultaria aconsellable una auditoria periòdica i externa sobre el manteniment més adequat sobre les tecnologies i/o mecanismes de nova generació vinculats a la seguretat en els nous centres. El criteri de supervisió hauria de ser previ i continu, en cap cas vincular-se en exclusiva als adjudicataris de l'obra final.
- Redefinir els programes específics de tractament, que s'hauran d'aplicar d'una forma reial i continuada durant tot el procés de compliment de la pena. Identificar internament tipologies delictives d'un pronòstic alt de perillositat i de possibilitat de reincidència per adaptar-ne tractament específic i minimitzar conflictivitat projectada a altres interns i al mateix personal penitenciari.
- Superar els antics sistemes d'intervenció conductual i de motivació, afegint-hi criteris més possibilistes (més socials que individuals), i concretament el SAM, un mètode més administratiu que de tractament i intervenció que no ha generat una dinàmica de expectativa real vers els interns.
- Prestar atenció i intervenció especial sobre la població estrangera reclosa, facilitant el seu procés d'adaptació i integració cultural. Incloent-hi els tràmits de repatriació voluntària.
- Introduir els programes de suport i seguiment post-penitenciari, especialment en el compliment de condemna al medi obert. Incorporant una anàlisi dels indicadors de qualitat assistencial i del mapa de recursos en medi obert, del número de places, la seva distribució i la seva qualificació.

- Dinamitzar la plena integració gestora i productiva del CIRE, amb l'objectiu d'aturar la progressiva externalització i subcontractació de serveis auxiliars als centres. Compatibilitzar l'ocupació prestacional i productiva amb d'altres finalitats exclusivament formatives.
- Plantejar la introducció de les noves tecnologies en l'àmbit penitenciari. Les NTIC són una eina innovadora i eficaç amb aquests col·lectius. Cal valorar la introducció d'aquesta possibilitat en tots els centres penitenciaris, incloent-hi un línia de recerca laboral, una línia formativa i una línia d'us comunitari.
- Reconèixer l'existència del condemnat psiquiàtric i abordar-la mitjançant la implementació de recursos i instal·lacions adequades per garantir el tractament integral —bio-psicosocial— que contempla el marc legal per a les persones privades de llibertat.
- Regular i coordinar l'àmbit d'aportació d'entitats i associacions col·laboradores (voluntariat, ONG), amb assignació d'objectius específics i determinant tasques de suport i responsabilitats a les organitzacions implicades.
- Impulsar decididament la cooperació activa dels organismes interinstitucionals (comissions, taules, etc.) que preveu el Reglament d'organització vigent. Esdevé una necessitat la implicació i compromís de les diferents administracions públiques en el procés d'acollida social que precisen els alliberats.
- Iniciar, sigui a través dels organismes anteriors o directament des del propi CIRE, vincles amb diferents sectors econòmics de l'àmbit privat per tal de possibilitar mesures com la reserva d'ocupació o prestacions similars per a la població en fase inicial de reinserció laboral. Lògicament caldria vincular-les amb actuacions d'interès recíproc (beneficis fiscals o avantatges en l'adjudicació de concursos de provisió de materials per a consum dels centres).
- Prioritzar el ple desenvolupament normatiu fixat pel Decret 329/2006 (Reglament d'organització i funcionament dels serveis d'execució penal a Catalunya), en termes d'una funcionalitat operativa real i homogeneïtat en tots els centres.
- Promoure el compliment efectiu dels continguts del Projecte de Llei de regulació del CIRE que, aprovat el novembre de 2009, postula els valors d'aprenentatge i disciplina laboral com elements centrals per la resocialització dels condemnats. A banda de les condicions de reciprocitat entre administració i població interna que puguin derivar-se de l'activitat productiva a l'interior dels establiments.
- Canviar l'operativa dels serveis centrals per adequar-los als nous requeriments. Esdevé necessària una reestructuració simplificadora de l'organigrama del Centre Directiu per tal d'agilitar l'àmbit decisor —actualment personalista i dispers— i unificar els criteris de gestió.
- Determinar unes clàusules universals i mesurables per tal de garantir una correcta prestació de servei dels diferents col·lectius als centres, que necessàriament ha de passar per l'establiment d'una ràtio de mínims en la distribució dels Recursos humans segons condicions arquitectòniques o nombre de població interna.
- Planificar i bastir definitivament un projecte de carrera professional pel personal penitenciari. La creació d'un itinerari curricular, preestablert en els seus terminis i requeriments acadèmics, que des del personal de base i comandaments intermedis estableixi criteris de capacitat per la incorporació progressiva als equips directius. En aquest sentit, s'incorporarien qüestions com la conveniència d'assimilació dels comandaments intermedis al cos de gestió (Grup B), la transparència en els nomenaments, la supressió del model vigent en processos selectius i l'eradicació de situacions administratives irregulars.
- Revisar els processos i els agents que intervenen en l'accés als diferents cossos penitenciaris, la formació continuada i la promoció professional i la constitució d'una Escola d'estudis i formació penitenciària plenament integrada a l'estructura de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya (ISPC).

- Actualitzar el marc on facilitar i desenvolupar de facto acords ja consensuats prèviament pels agents socials, i concretament el correcte dimensionament de la Llei 31/1995 sobre prevenció de riscos laborals, la segona activitat o la mobilitat interdepartamental, amb l'elaboració d'un Estatut dels treballadors dels serveis penitenciaris.
- Assegurar la suficient provisió i manteniment dels mitjans passius de seguretat per tal de garantir la retenció i custòdia dels interns, siguin detinguts, preventius o penats. Les errades en aquesta missió de custòdia suposen una pèrdua de confiança i manca de responsabilitat social. Per aquest motiu convé un percentatge alt d'infal·libilitat del sistema de seguretat, amb les mínimes errades possibles.
- Reforçar aquests recursos materials amb la difusió i aplicació de protocols d'actuació professional a l'interior, orientats bàsicament a minimitzar riscos innecessaris per tot el col·lectiu resident. També, per raons de seguretat i cost, convindria treballar conjuntament amb altres administracions implicades, la possibilitat de reduir al mínim el nombre de sortides per raons judicials, preparant els centres per realitzar aquests tipus de diligències.

La República que volem

3.- El nou Poder Judicial

En la República Catalana, l'Administració de Justícia s'erigirà com a servei públic bàsic, àgil, eficaç i de qualitat per a una societat complexa i moderna, garant dels drets i llibertats de la ciutadania.

- L'Administració de justícia de la República Catalana comptarà amb un Ordenament jurídic, amb un dret processal propi i amb el dret català recuperat i desenvolupat íntegrament.
- La República es dotarà d'un autèntic Poder Judicial català mitjançant l'aplicació de polítiques ambicioses de descentralització catalana i, de forma complementària, també de desconcentració que ens permeti oferir un servei públic àgil, eficaç, menys costós i de qualitat, adaptat a les exigències d'un societat que ha de gestionar els conflictes propis de la gran diversitat social, cultural i econòmica que la caracteritza. Un Poder Judicial al servei de la ciutadania, que garanteixi la tutela judicial efectiva.
- El Consell de Justícia serà l'òrgan del Poder Judicial i el Tribunal de Justícia de Catalunya s'erigirà com a última instància jurisdiccional dels processos i recursos.
- En virtut de la Llei del Poder Judicial, l'administració catalana es dotarà de cossos de funcionaris judicials arrelats i coneixedors de la identitat del país, optimitzant així els aspectes organitzatius; implantar progressivament la justícia de proximitat. Adequarem la planta i les demarcacions judicials a les necessitats reals del nou país.

POLÍTIQUES EN MATÈRIA DE SEGURETAT

SISTEMA POLICIAL

L'autonomia que tenim

La Generalitat té competències en seguretat ciutadana. El sistema policial català, està conformat pel Cos de Mossos d'Esquadra i les Polícies Locals. Els Mossos d'Esquadra estan desplegats i operatius a tot Catalunya d'acord amb una distribució regional i subdividits en Àrees Bàsiques Policials de distribució, fonamentalment, comarcal.

La distribució de competències entre la Policia de Catalunya s'articula mitjançant convenis amb els ajuntaments amb Policia Local. En aquests convenis es delimita la titularitat territorial i la complementarietat de les diverses tasques policials, en funció, normalment, de la capacitat operativa de cadascuna de les Polícies Locals.

Actualment, el marc competencial de la Policia de Catalunya, tot i tenir plenes competències en seguretat ciutadana, no abasta molts tots els àmbits d'aquesta: la lluita contra el crim organitzat, els delictes econòmics i contra la Hisenda Pública, el contra-terrorisme, la seguretat a les fronteres, el control de ports i aeroports, les duanes i l'estrangeria segueixen sent competències del govern de l'Estat.

Igualment, malgrat que l'activitat dels Mossos d'Esquadra està coordinada amb la Interpol i altres organismes policials supranacionals, aquesta coordinació es fa sota supervisió dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat i amb la titularitat efectiva d'aquest a l'hora de decidir sobre polítiques globals de seguretat.

Així les coses, ens trobem, sobre el terreny i de manera efectiva, que hi ha implantats al nostre territori tres cossos policials de naturalesa civil i un cos policial de naturalesa militar (Mossos d'Esquadra, Polícies Locals, CNP i Guàrdia Civil), actuant sobre el territori i que el cos titular de les competències no té possibilitats de dur a terme una política integral de seguretat per manca de competències que, en un món global i amb la internacionalització del delictes és absolutament necessària. Aquest fet provoca molts problemes de coordinació i condiona en gran manera l'organització de la Policia de Catalunya, a banda de ser un handicap important a l'hora de realitzar actuacions integrals contra determinats delictes.

Actualment els efectius de les Polícies a Catalunya són de 17000 Mossos i 10.000 policies locals, aproximadament.

Pel que fa a la seguretat privada, actualment la seguretat privada actua fora d'un model integrat, amb greus disfuncions entre empreses pel que fa a formació, procediments i criteris d'actuació. Malgrat s'ha avançat molt en els darrers anys pel que fa a regulació del sector

La transició que farem

- Promulgar una Llei de Policia de Catalunya que organitzi el sistema policial del país en base a la unificació efectiva de les policies locals i els mossos d'esquadra en un únic cos: La Policia de Catalunya, estructurada en dos nivells. En un primer nivell, estaran els serveis centrals, les divisions de planificació, tècniques i d'investigació i, en general, els grups funcionals que actuïn o puguin actuar en l'àmbit nacional. En un segon nivell, s'enquadrarà la policia de proximitat, sota el comandament funcional dels alcaldes dels municipis. En el cas de municipis petits, aquests s'agruparan sota el comandament de Junes de Seguretat supralocals presidides, de manera rotativa, per cadascun dels alcaldes o alcaldesses que conformin el grup.
- La Llei de Policia de Catalunya ha d'establir les línies d'organització de la Policia catalana pel que fa a sistema d'autoritats, quadre de comandaments, retribucions, uniformitat i altres aspectes organitzatius com ara el règim disciplinari i els pressupòsits ètics que han de regir l'actuació policial.
- En qualsevol cas, la redacció d'aquesta Llei s'ha de fer amb la participació efectiva dels professionals i dels agents socials implicats per tal d'establir que les necessitats tècniques i de recursos de la Policia coincideixin a les necessitats dels ciutadans tenint en compte la distribució territorial les seves característiques específiques.
- Desenvolupar plenament la Llei de l'Institut de Seguretat de Catalunya, de manera que puguem aprofundir en una formació sòlida, ja sigui bàsica o continuada, basada en els preceptes generals de la protecció i el servei a Catalunya i als seus ciutadans i ciutadanes.
- Establir un model català de seguretat pública basat en la prevenció, la transversalitat i la integració per atendre les contingències específiques dels diferents territoris de Catalunya.
- Garantir la participació del món local en la planificació operativa, l'assignació i l'aprofitament de recursos policials i d'emergències de caràcter supralocal i alhora impulsar i reforçar les diferents figures participatives previstes en la Llei del Sistema de Seguretat Pública de Catalunya, com ara el Consell de Seguretat o establir un model participatiu, més enllà dels càrrecs polítics, a les Junes Locals de Seguretat.

- Integrar la seguretat privada dins del model de seguretat catalana, fent que les activitats que desenvolupen aquest sector estiguin regulades homologades i adaptades a les necessitats del nostre territori. Incorporant eines per a la millor professionalització del sector.
- Incorporar a les tasques pròpies de la Policia de Catalunya les noves funcions que es derivin de les competències pròpies com la vigilància marítima i costanera, en control de duanes, el control de fronteres i estrangeria.
- Establir un sistema per la inspecció de les empreses de seguretat privada i per la seva inclusió en el marc legal fomentant la plena competència del Govern de la Generalitat.

La República que volem

En el marc d'un model català de seguretat, la policia n'és una peça fonamental, juntament a d'altres serveis d'intervenció de protecció civil i sobretot, juntament al conjunt de polítiques que garanteixen l'estat del benestar i la pròpia capacitat de desenvolupament social de les persones.

Així doncs la policia és un servei públic de caràcter permanent que ha d'operar des de la proximitat i el coneixement profund de la realitat social. Prioritzant la informació i la prevenció en el conjunt de la ciutadania.

Creiem en un cos policial unificat, que agrupi la policia generalista i la policia local, que treballi en xarxa, que estigui en constant procés de formació i amb capacitat d'especialització en les eines tecnològiques i en la tipologia dels delictes.

Una policia cada vegada més pròxima, però també més científica i interdisciplinària, amb eines i recursos per a la investigació.

Una policia connectada al món, assumint la creixent internacionalització dels fenòmens delictius i avançant-se a la cada vegada més necessària col·laboració i treball en comú, dins de la UE, essent part activa en els convenis internacionals i dins les organitzacions de cooperació policial.

Acomplir les ràtios per a seguretat ciutadana, distingint les tasques d'altres serveis com duanes, fronteres, vigilància de llocs públics, documents...

SEGURETAT VIÀRIA

L'autonomia que tenim

Catalunya compta amb una xarxa viària precària amb relació a la demografia i la superfície, i també amb relació al parc de vehicles i el cens de conductors. La mobilitat catalana és, per tant, de gran densitat i amb un índex més alt de riscos que la majoria dels altres territoris de l'Estat i es fa més complexa ja que l'activitat industrial i comercial concentra a la carretera el 86% del transport de mercaderies i el 88% del transport de viatgers.

La Generalitat de Catalunya té les competències en matèria de trànsit, circulació de vehicles i seguretat viària, que executa mitjançant el Servei Català de trànsit i la Direcció General de la Policia.

Gestionar i controlar el trànsit en vies interurbanes, adopció de mesures per garantir la seguretat i fluïdesa en el trànsit. La denúncia de les infraccions de les normes de trànsit i la instrucció i resolució dels expedients sancionadors. Tot això en coordinació i col·laboració amb el món local sense envair les competències de l'àmbit municipal.

També té assignades les competències de control i inspecció de les autoscoles i a la formació i promoció de l'educació viària, i dictar directrius d'aplicació de la normativa de trànsit.

L'Estat manté les competències sobre les lleis de trànsit, la normativa tècnica bàsica, la facultat de subscriure tractats i acords internacionals, regulació d'activitats industrials que tenen una incidència directa sobre la seguretat viària, La regulació del transport de persones, i l'emissió dels permisos per conduir. Tot això juntament amb les competències sobre la titularitat de la xarxa viària bàsica de carreteres, autopistes i autovies.

Les competències en matèria de seguretat viària continuen repartides entre l'Estat i la Generalitat, és difícil gestionar amb eficàcia les polítiques per reduir els accidents i en canvi és molt fàcil caure en contradiccions.

La transició que farem

Assumpció de les competències en trànsit que estan en mans del Govern de l'Estat:

- Gestió de la concessió de les llicències per conduir, sanció i retirada de punts.
- Matriculació de vehicles.
- Control i gestió del registre de vehicles de la ITV (Inspecció Tècnica de Vehicles).
- Legislació en matèria de Trànsit.
- Adopció de mesures de control, seguretat puntuals o permanents com ara la fixació de les velocitats a les carreteres catalanes.
- La titularitat de totes les carreteres de la xarxa bàsica, autopistes, autovies i nacionals.
- La normativa tècnica bàsica.
- La facultat de subscriure tractats i acords internacionals.
- Regulació d'activitats industrials que tenen una incidència directa sobre la seguretat viària.
- La regulació del transport de persones,
- Impulsar legislativament un model de seguretat viària específic per a Catalunya, que tingui en compte els elements territorials i de comunicacions del país.
- Redactar el Pla de seguretat viària de Catalunya amb criteris interdisciplinaris, la participació del món local i els diferents departaments de la Generalitat, que prevegi les mesures formatives, legals, informatives o sobre les infraestructures que garanteixin una mobilitat segura.
- Crear un òrgan gestor de la mobilitat unificant, si cal, les competències avui disperses entre departaments.

La República que volem

La futura República Catalana ha d'incloure en la seva agenda la Seguretat Viària com a prioritat, establint un pacte nacional per la Seguretat Viària que ha d'incloure millores en les infraestructures, revisió i adaptació de la normativa de circulació, incorporació de mitjans tecnològics de control i seguretat viària, educació i conscienciació ciutadana.

La Seguretat Viària s'ha de treballar en tots els aspectes que incideixen.

Les Vies de Circulació: Incorporant les Auditories de Seguretat Viària (ASV), la creació de noves infraestructures i eliminacions de punts negres i trams perillosos.

Els vehicles: exigències reglamentàries de millora de les seguretats activa i passiva dels vehicles a motor. Amb la incorporació de les noves tecnologies TIC aplicades a la mobilitat, conegudes com ITS o sistemes intel·ligents de transport que, entre d'altres coses, permetran disposar de sensors i informació en temps real.

Les persones: Amb la millora dels aspectes educatius i divulgatius, la millora els sistemes de formació dels conductors i la promoció de la formació continua i plans de seguretat viària.

Les noves tecnologies al servei de la gestió de la mobilitat i el trànsit: que ajudaran molt a la seguretat viària i a la gestió de la mobilitat. Gestió intel·ligent d'incidències, gestió dinàmica de

carrils, dels límits de velocitat i de les senyals variables de trànsit, vehicles que s'autoconduïxen, tarifació dinàmica i integrada amb aparcaments, sensors i informació sobre clima, congestió, etc.

EMERGÈNCIES I PROTECCIÓ CIVIL

L'autonomia que tenim

El sistema de Protecció Civil és un servei públic que aglutina tots els sistemes de prevenció i actuació davant de riscos naturals o tecnològics.

La Generalitat de Catalunya té plenes competències en matèria de Protecció Civil. Amb dues excepcions: La titularitat de la seguretat nuclear que, d'acord amb les disposicions internacionals, recau en l'Estat espanyol. La Generalitat té un paper important en el recolzament del Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona (PENTA), la manca d'un escenari integral provoca certes disfuncions en la distribució i el control dels recursos. D'altra banda l'Estat també és titular de Salvament marítim.

Tot i això, darrerament s'estan produint disfuncions i invasió de competències per part de l'Estat amb la redacció dels Plans Estatals sectorials, com per exemple el de risc químic.

La transició que farem

- Elaborar una llei en matèria de protecció civil que actualitzi la normativa vigent, especialment pel que fa a les obligacions de prevenció, actuació i informació dels operadors dels serveis essencials i a la protecció de les infraestructures estratègiques del país contra atacs físics, lògics i contra catàstrofes naturals o antròpiques.
- Elaboració del Pla director de l'operativa d'emergències i protecció civil a Catalunya.
- Incorporar a les tasques pròpies del cos de Bombers les de salvament marítim.
- Establir una normativa de Voluntariat i participació ciutadana en la protecció Civil.
- En el marc de l'Institut de Seguretat de Catalunya, establir un nou model de formació bàsica, específica i contínua del cos de Bombers, dels bombers voluntaris i dels professionals i voluntaris de Protecció Civil, tot obrint l'oferta de formació al món local i a altres professionals que col·laboren habitualment en situacions d'emergència en funció de la planificació territorial dels recursos i les necessitats del territori i els professionals.
- Definir el procés de traspàs de les competències en matèria de seguretat nuclear i assegurar la correcta definició i funcionament dels mecanismes d'inspecció i control en aquest àmbit, si s'escau, amb l'ajuda dels organismes internacionals competents en aquest tema.
- Elaborar un pla d'acció per a la incorporació de Catalunya a les diferents agències internacionals de seguretat en els àmbits alimentari, industrial, nuclear, químic i de transports aeri, marítim i terrestre.
- Revisar els mecanismes i protocols d'ajuda mútua i suport en emergències internacionals, sobretot amb els estats fronterers altres Estats membres de la UE, d'acord amb el potencial caràcter transfronterer d'algunes de les situacions de risc potencial, com ara els incendis forestals , la contaminació marina o del aire, risc industrial, pandèmies o els perills de l'energia nuclear.

La República que volem

- Incorporar la cultura de la informació i la prevenció en el conjunt d'actuacions de la societat.
- Incidir en el paper del món local en l'efectivitat del sistema de protecció civil, a través dels plans d'emergència, les actuacions de prevenció bàsiques i la informació a la població.

- Reforçar el paper del voluntariat en la gestió de les emergències, planificant els àmbits d'incidència, la distribució territorial dels recursos, la regulació de les seves competències, la formació i les mitjans necessaris.
- Reforçar accions multidisciplinars que planifiquin la protecció física i lògica de les infraestructures estratègiques, avaluin el seu nivell de criticitat d'acord amb la seva vulnerabilitat i establir així un catàleg d'infraestructures a protegir.

LA LLEI ELECTORAL DE CATALUNYA

L'autonomia que tenim

Participació

Garantir i promoure la participació de la ciutadania en les eleccions al Parlament de Catalunya és un element fonamental per tal de legitimar els resultats electorals i les institucions del nostre poble així com, per avançar en l'aprofundiment democràtic i el compromís cívic. És per això que, cal incorporar nous instruments de participació que facilitin i incentivin la ciutadania a emetre el seu vot.

La transició que farem

Propostes:

- La Sindicatura Electoral de Catalunya serà l'encarregada de realitzar les campanyes institucional per tal d'informar sobre les condicions per exercir el dret de vot i promoure la participació.
- Regular el vot anticipat en condicions que garanteixin la llibertat i el secret de vot per tal que els electors puguin votar de manera anticipada. També es garantirà el vot anticipat als electors absents de la seva circumscripció, els residents absents que podran votar a les seus de les comunitats catalanes a l'exterior, a més de les ambaixades i els consolats espanyols.
- Organitzar urnes mòbils en cada circumscripció electoral per visitar a residències de gent gran, hospitals, centres penitenciaris i altres institucions per tal que hi puguin votar persones amb dificultats per traslladar-se.
- Facilitar que les persones invidents també puguin exercir el vot anticipat distribuïnt sobres en Braille.
- Introduir el vot per Internet com a forma de vot anticipat i per mitjà d'urnes electròniques en els col·legis electorals durant la jornada electoral.
- Les candidatures al Parlament de Catalunya tindran una composició equilibrada d'homes i dones, de manera que en els deu primers llocs de cada circumscripció s'intercalaran alternament candidats dels dos sexes i que tant en el conjunt de la llista com en cada tram de cinc noms a partir del lloc onzè, hi hagi almenys un 40% de candidats de cadascun dels dos sexes.

La República que volem

Representació

La futura llei electoral de Catalunya ha de garantir una representació proporcional i ha d'assegurar la representació adequada de totes les zones del territori de Catalunya.

Propostes:

- Els diputats del Parlament de Catalunya s'elegiran en set circumscripcions: Barcelona, Central, Girona, Lleida, Alt Pirineu i Aran, Camp de Tarragona, i Terres de l'Ebre.
- El decret de convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya haurà d'especificar el nombre d'escons a elegir en cada circumscripció. S'adjudicarà inicialment un mínim de tres escons a cadascuna de les següents circumscripcions: Central, Girona, Lleida, Alt Pirineu i Aran, Camp de Tarragona, Terres de l'Ebre, i 1 a la circumscripció de Barcelona. Els altres 116 escons seran adjudicats a les set circumscripcions segons la població, mitjançant la fórmula de la quota simple i les restes més altes.
- La forma de vot serà la del sistema de les llistes tancades desbloquejades, per tal que el votant pugui assignar el seu vot preferent als candidats d'una llista electoral.

Transparència

La transparència en qualsevol procediment electoral és bàsica per garantir la legitimitat i confiança en el sistema i en la democràcia. Es per això que, la futura llei electoral ha de preveure els mecanismes de fiscalització i transparència necessaris per generar confiança a l'electorat i als partits polítics que participen en les campanyes electorals.

Propostes:

- Des de la convocatòria de les eleccions fins a la jornada electoral, el Govern de la Generalitat i els seus membres no realitzaran o participaran en cap acte d'inauguració, de col·locació de primeres pedres o d'exposició o presentació d'obres o serveis públics.
- Des de la convocatòria de les eleccions fins a l'inici de la campanya electoral, els partits polítics no podran utilitzar els espais públics de publicitat. A l'inici de la campanya electoral s'habilitaran espais públics gratuïts de publicitat en la via pública reservats per als partits per a banderoles, pancartes i cartells.
- En els espais informatius dels mitjans de comunicació audiovisual de la Generalitat, així com en els dels mitjans de titularitat privada amb un títol habilitant concedit per la Generalitat, s'inclouran informacions sobre les campanyes electorals de les diferents candidatures i les seves propostes polítiques, amb continguts que responguin als criteris de pluralisme i neutralitat.
- Crear una Comissió de Sondejos, sota la seva dependència de la Sindicatura Electoral de Catalunya, formada per experts de reconegut prestigi, que vetlli per la qualitat metodològica, les bones pràctiques i el compliment dels codis establerts.
- Cada candidatura tindrà un compte electoral únic. No es podran abonar despeses electorals en metàl·lic, ni a càrrec d'altres comptes bancaris diferents de l'establert i declarat davant la Sindicatura Electoral.
- No es permetran aportacions amb finalitats electorals procedents del finançament ordinari dels partits polítics ni de fundacions o organitzacions que hi estiguin vinculades.
- Les candidatures electorals no podran rebre donacions directes ni indirectes d'empreses públiques ni d'empreses privades que mantinguin contractes vigents amb administracions públiques.
- Les aportacions privades a les despeses de campanya electoral tindran un límit comparable a l'establert per a les aportacions als partits. La identitat dels donants constarà en un registre públic.
- Les finances dels partits polítics i de les associacions i fundacions vinculades orgànicament a ells seran fiscalitzades per la Sindicatura de Comptes.

POLÍTICA MUNICIPAL

L'autonomia que tenim

Els Governos locals asfixiats i intervinguts per l'Estat

Fa més de trenta-tres anys de la constitució dels primers ajuntaments democràtics. L'elecció i constitució dels primers consistoris va suposar moments on la ciutadania va gaudir de la recuperació de les llibertats públiques i de les institucions, un moment on els catalans i catalanes es van sentir autènticament i directament sobirans dels seus pobles.

Entre les moltes millores que s'han viscut, el país s'ha anat dotant, mitjançant els nostres pobles i ciutats, d'un enorme ventall de serveis per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Algunes d'aquestes matèries que els ajuntaments han anat assumint sense tenir-ne la responsabilitat van ser recollides com a competències pròpies municipals a l'art. 84 del l'Estatut de Catalunya de 2006.

És pel paper de construcció nacional dels ajuntaments que els considerem com a "Governos Locals" en clau de país. Avui les necessitats potser han canviat però el nostre objectiu segueix sent oferir a la ciutadania, independentment d'on visquin, uns serveis de qualitat i satisfactoris.

Com a conseqüència d'una política recentralitzadora molt ben dissenyada pel govern de l'Estat espanyol, s'ha produït una deslleialtat vers el principi d'autonomia local. Parlem d'una clara ingerència en l'àmbit de les competències en les administracions locals, on s'ha produït una greu alteració i una reducció en la distribució dels recursos, ofegant la capacitat municipal per prestar els serveis més bàsics als ciutadans. S'ha produït l'impacte de nombroses disposicions normatives tant de l'Estat com del Govern de la Generalitat que ha afectat en el desenvolupament de les prestacions dels serveis propis. Parlem també d'intervencionisme, quan ara l'estat espanyol pot intervenir un ajuntament segons el nivell d'endeutament, o obligar a transferir de manera freqüent i regular la informació dels ens locals a Hisenda. I ens referim també a la manca de sensibilitat que ha mostrat el govern de la Generalitat de Catalunya deixant de prioritzar determinades polítiques i que s'han concretat, per exemple, en la decisió unilateral de reduir en un 52% l'aportació per plaça i any a les escoles bressol catalanes. O, una altra mostra, en l'àmbit dels serveis socials, la Llei de Dependència que va ampliar significativament el paper dels ajuntaments, però també unes necessitats de despesa que van quedar sense l'establiment de mecanismes de compensació i que ara s'han accentuat.

Per tant, els greuges a què constantment és sotmès el món local procedeixen tant del govern de l'Estat com del Govern de la Generalitat. En definitiva, des de Madrid s'ha aprofitat la conjuntura per alterar i manllevar les facultats pròpies dels Ajuntaments i el tan important per a nosaltres principi d'autonomia local.

Davant d'aquesta pèrdua de competències, i la fiscalització del món local, cal blindar i defensar l'àmbit competencial amb el què ens vam dotar amb l'Estatut.

Defensem un model polític basat en els següents principis:

- Creiem que des del govern de la Generalitat cal impulsar la nova Llei de Governos Locals i la Llei d'Hisendes Locals per garantir els principis del sistema tributari local, que aclareixin i configuren les competències i els serveis propis dels ajuntaments.
- Cal tenir present les constants insinuacions per part del govern espanyol que seguirà amb aquest tipus de polítiques, així com per exemple la possible reducció del nombre de regidors per municipi, el que significaria una disminució de la representació de la ciutadania als governos locals.

En contraposició a les imposicions vingudes des del govern espanyol, i per enfortir el caràcter municipalista que ens defineix, cal recordar quins són els principis que nodreixen el nostre model:

- *El bé públic i l'exercici de ciutadania.* Els responsables polítics han de liderar uns pobles i ciutats on es preservi i es promogui la consciència cívica, entesa com a màxim garant de la cohesió social i la convivència pacífica entre la ciutadania. La gestió de l'espai públic per convertir-lo en espai cívic és un repte important pel món local d'ERC. Les relacions que es teixeixen entre els habitants dels municipis no són un bé aliè a les nostres polítiques i es treballa partint de la idea republicana que l'interès individual i propi de cada ciutadà forma part del bé comú.
- *Participació.* Escoltar la ciutadania i fer-la partícip de les dificultats econòmiques que pateixen els ajuntaments, plantejar obertament els necessaris reajustaments que cal portar a terme i discutir les possibles solucions a prendre. El diàleg permanent i la transparència són valors inherents en l'actuació del món local d'Esquerra, però el context de crisi requereix un pas més en el compromís vers la socialització de la realitat de l'ajuntament i la conseqüent presa de decisions comptant amb la opinió i participació directa de la ciutadania.
- *Proximitat.* Esquerra Republicana és un partit municipalista i això implica el convenciment que el país es construeix des de la ciutadania, assentant unes bones estructures basades en el coneixement directe del territori i configurant polítiques i programes d'actuació a partir de l'experiència i el contacte directe amb la diversitat territorial i sociològica dels conciutadans i conciutadanes que viuen i treballen en els nostres pobles, viles i ciutats.
- *Corresponsabilitat.* Des de les alcaldies d'Esquerra, treballem amb la voluntat d'estendre la concepció que tothom és imprescindible per poder superar les dificultats; tothom, com dèiem abans, hi té alguna cosa a dir, però, sobretot, tothom ha d'aportar generositat i responsabilitat. És necessària la corresponsabilitat i no només entre l'ajuntament i la ciutadania sinó també pensem que és imprescindible la cooperació entre administracions.
- *Asimetria.* Hem de tendir a un model asimètric. Defensar un model competencial local heterogeni, tenint en compte el principi de diferenciació i capacitat de gestió.
- *Suficiència financera.* El repartiment de competències i la prestació de serveis que s'encomani als ajuntaments i altres entitats locals supramunicipals ha d'anar acompanyat de la corresponent previsió de fons econòmics per tal que es puguin executar amb les garanties financeres esperades i amb la finalitat de no desequilibrar de forma sistemàtica les hisendes locals. Les vies de finançament previstes han de decidir-se d'acord amb la pròpia mida dels municipis, la distribució de competències que s'hagi fet, així com les estructures compartides que l'ajuntament tingui amb altres administracions.
- *Simplificació de nivells administratius.* Racionalitzar les estructures de l'administració en aquells casos on estiguin sobredimensionades.
- La crisi pot resultar una oportunitat per agilitzar processos, redissenyar funcions i, en definitiva, fer més eficient l'administració. És i ha de ser una aposta clara per la racionalització de recursos. En aquest sentit, cal apostar per una administració única a nivell de vegueria i cal aprofitar, per exemple el paper que poden tenir els Consells Comarcals com a centrals de compra o agents per fer compres agregades o mancomunades entre ajuntaments d'una mateixa comarca.

El Govern de la Generalitat, doncs, caldrà que legisli i actuï amb el món local tenint en consideració aquests principis esmentats i, alhora, serà necessari que prioritzi de forma especial la cooperació amb els ajuntaments quan parlem de les polítiques que es detallen a continuació:

- *Ocupació.* Atenent el context de recessió econòmica que estem vivint, i donat que la ciutadania troba en els ajuntaments la primera instància governamental, les polítiques de foment de l'ocupació i els programes de promoció econòmica i formació adquireixen una importància cabdal. Els ajuntaments, si s'escau de forma mancomunada tenint en consideració que els potencials econòmics territorials poden anar més enllà dels límits municipals, han de coordinar les seves accions i estratègies amb les administracions supramunicipals per donar resposta de forma competitiva a les demandes reals de la ciutadania en aquest àmbit de l'ocupació.

- Cohesió social i igualtat d'oportunitats. La crisi econòmica ha desequilibrat moltes economies familiars i ha pressionat els consistoris en el sentit de requerir-los un major compromís vers aquells sectors de la població amb menys recursos. Vetllar per la igualtat real d'oportunitats, en el marc local, i per la cohesió social és un repte actual que els ajuntaments d'ERC estan prioritzant. Atès que sovint es requereix un treball transversal i multidisciplinar per tal d'obtenir resultats satisfactoris, es requerirà complicitat per part del govern de la República Catalana en aquest objectiu.
- Mancomunitat de serveis i equipaments, en un mateix municipi i entre municipis veïns del mateix àmbit territorial. La concentració d'activitats i serveis en equipaments polivalents facilita la reducció de despeses ordinàries i de manteniment d'edificis municipals. Així mateix, cal promoure la utilització dels espais de forma mancomunada entre veïns i veïnes de municipis propers, sobretot en territoris amb poca densitat de població i municipis petits.
- Cogestió dels equipaments municipals. La bonança econòmica va propiciar la construcció i adequació d'espais i equipaments municipals que molts ajuntaments a dia d'avui no poden obrir o mantenir. Per donar sortida a aquest estancament, cal adoptar una actitud proactiva en la cerca d'entitats i associacions privades de vocació pública que puguin fer-ne ús, de manera que es produeixi una cogestió de l'espai sense perdre'n la titularitat municipal.
- Eficiència energètica. Les despeses en energia i aigua cada vegada incrementen més els capítols de despesa dels pressupostos municipals. Impulsarem projectes d'eficiència així com de generació d'energia. L'autosuficiència i la no dependència de recursos aliens i cars ha de facilitar projectes propis, que al mateix temps protegeixin el medi ambient i estimulin l'economia local.

Simplificació de l'organització territorial de l'administració: vegueries i municipis

L'actual sistema de superposició de nivells administratius s'ha demostrat en alguns casos ineficaç perquè aquests nivells administratius i polítics no sempre han col·laborat. En aquest sentit en els països amb un estat del benestar més desenvolupat, i també amb un sistema econòmic-administratiu més eficient (Finlàndia, Suècia, Noruega, Escòcia, Flandes, etc.), s'observa una clara tendència a la simplificació i a la integració dels diferents nivells de l'administració superiors al municipi en l'Administració de l'Estat.

En el nostre cas es proposa la creació de les vegueries, vuit concretament, que actuaria com a àmbit d'actuació descentralitzada del Govern de la Generalitat, i que a més tindria competències en l'àmbit de la cooperació local i la concertació de l'administració local en els seus programes d'acció. Aquestes demarcacions en vegueries, seran, a més a més, la circumscripció electoral en les eleccions al Parlament.

A aquests efectes caldrà aprovar una nova Llei d'Organització Territorial on es defineixi de manera clara quin és l'àmbit competencial de cadascuna d'aquestes vegueries, tenint en compte la seva realitat. Aquesta nova llei haurà de contemplar també els recursos econòmics amb els quals comptaran aquestes noves vegueries, i també el procés de transició de personal, béns patrimonials i econòmics procedents de les diputacions.

I el nivell Local el qual, donada la seva heterogeneïtat haurà d'utilitzar també formes de mancomunitat dels serveis, de forma voluntària i asimètrica (de baix cap a dalt), i per comarques existents o històriques, atès que els paisatges i territoris comarcals també formen part de la identitat nacional del país. No obstant això, com a criteri general, es mantindrà la personalitat jurídica de tots els municipis. I els actuals consells comarcals quedaran reconvertits en instàncies de coordinació dels municipis i de gestió dels serveis comuns, regits per un Consell d'Alcaldes.

EL DRET DE LES DONES A DECIDIR SOBRE ELLES MATEIXES

Al llarg dels anys, les dones han conquerit els drets que han equiparat la seva situació legal a la dels homes. Tot i aquest avenç i reconeixement, continuen existint molts àmbits, com per exemple en l'esfera quotidiana i les tasques de cura o en l'àmbit laboral, on la diferència d'accés i usos entre homes i dones continua sent molt pronunciada.

A això hi hem de sumar el retard que viu Catalunya en la situació de les dones, si ho comparem amb altres països, provocat pel retrocés que va suposar la dictadura franquista, més enllà de les conseqüències d'una societat patriarcal.

Així doncs, cal continuar avançant en la protecció dels drets de les dones, alhora que es desenvolupen les eines necessàries per assegurar l'equitat i la igualtat d'oportunitats.

Actualment som davant l'oportunitat de configurar quin model de societat volem en relació a molts aspectes, també en els que fan referència als rols de gènere, a les desigualtats per raó de sexe, a les relacions entre homes i dones i a la redefinició dels usos dels temps, així com protegir i assegurar els drets de les dones.

DRET A LA VIDA, A LA SEGURETAT, A LA SALUT I A LA LLIBERTAT: VIOLÈNCIA MASCLISTA.

L'autonomia que tenim

1.- La Catalunya que no té competències per abolir la violència masclista

El Masclisme és el conjunt de lleis, normes i actituds que tenen la finalitat -implícita o explícita- de produir, mantenir i perpetuar el sistema de valors que jerarquitzava les persones segons les característiques atribuïdes a cada sexe. D'aquest sistema se'n pot desprendre la desigualtat jurídica, laboral, social o econòmica i, fins i tot, la violència. En la realitat concreta, el masclisme el constitueixen aquells actes, físics o verbals, per mitjà dels quals es manifesta el sexisme present en l'estructura social.

Amb la recuperació de la Generalitat i la fi de la dictadura, governs municipals, i entitats de dones van encapçalat la lluita per posar en l'agenda pública l'eradicació de la violència masclista. L'aprovació de la Llei 5/2008 dels drets de les dones a eradicar la violència masclista és el punt d'inflexió que situa, en la centralitat de les polítiques de gènere, la lluita perquè tota la societat treballi conjuntament perquè les dones vivim en una societat sense violència.

Malgrat els esforços, i els avenços recents, en el primer semestre de l'any 2012, a Catalunya s'han atès gairebé 8000 víctimes de violència masclista, tant en l'àmbit de la parella com en l'àmbit familiar. En el nou país cal que la lluita contra aquesta xacra social continuï sent una prioritat.

En el context actual, el fet que Catalunya no tingui competències exclusives en matèria de violència masclista genera dispersió de les mesures per abolir-la.

Per dur a terme l'objectiu d'abolir la violència masclista, proposem un seguit de mesures:

La transició que farem

2.- La transició cap a noves realitats jurídiques i recursos contra la violència

En la transició cap a l'Estat català, cal assegurar que els recursos públics adreçats a prevenir, atendre, coordinar i reparar la violència masclista, continuïn en ple funcionament. En aquest sentit, a més, cal desplegar plenament la Llei 5/2008 i:

- Desenvolupar la Xarxa de Recursos contra la violència masclista i la seva coordinació per tal de millorar l'atenció i incrementar els serveis.

- Desenvolupar la Xarxa de Recursos contra la violència masclista i la seva coordinació per tal de millorar l'atenció i incrementar els serveis.
- Implementar un model d'atenció integral a les dones en situació de violència i les seves filles i fills, creant indicadors de qualitat dels serveis i amb la formació continuada de les i els diferents professionals que intervenen.
- Incrementar les accions de sensibilització social per assolir un canvi cultural que faci impensable la violència masclista.
- Continuar avançant en l'aplicació del protocol per una intervenció coordinada contra la violència masclista i el seu desplegament territorial, així com en la cooperació interdepartamental, interinstitucional i amb els grups i entitats de dones.
- Promoure la necessitat de formació especialitzada sobre violència masclista als diferents equips professionals que atenen les dones.
- Ampliar el suport a les dones que han patit agressions greus, així com als fills i filles de les dones assassinades.
- Promoure una revisió dels marcs normatius vigents, per tal d'adequar-los a les garanties de seguretat i reparació del dany sofert per les dones en situacions de violència masclista.

La República que volem

3.- Eradicació de la violència masclista i garantia de protecció integral de les dones

Amb les competències plenes en matèria de seguretat i salut, podrem fer una nova llei que amplii la Llei 5/2008 dels drets de les dones a eradicar la violència masclista per incorporar les mesures de protecció integral contra la violència de gènere.

Així, hem d'assolir un marc que empari les dones que pateixen o han patit violència, mitjançant una bateria d'accions administratives, legislatives i governamentals i l'establiment dels corresponents protocols, assegurant la prevenció, detecció, atenció, recuperació i reparació. Per això cal:

- La violència econòmica, amb el desenvolupament dels fons de compensació i l'augment dels seus recursos econòmics, encara més accentuada en aquest context de crisi.
- Dotar els pressupostos de la Generalitat amb els crèdits necessaris per al finançament de totes les prestacions que la Llei garanteix.
- Donar un nou tractament als maltractaments psicològics si es vol lluitar amb eficàcia contra aquesta concreta modalitat delictiva, i evitar així la seva actual «ocultació» dins l'iceberg de la violència física.
- Aprofundir en la qualificació i especialització dels i les professionals que hauran d'avaluar els possibles casos de violència psíquica.
- Ampliar els conceptes de família i de marc de relacions personals i afectives per tal d'incloure altres formes efectives i relacionals entre agressors i víctimes, ampliant així l'univers de dones emparades per l'actual llei.
- Incloure altres modalitats de violència masclista, com les generades en el context laboral.
- Atendre totes les dones immigrants víctimes de violència masclista, independentment de la seva situació administrativa.
- Incorporar la justificació, per part de la judicatura, de les denegacions de les ordres de protecció.

DRET AL TEMPS. CONCILIACIÓ FAMILIAR, PERSONAL I LABORAL

L'autonomia que tenim

La impossibilitat d'adoptar una estratègia global per als usos del temps en l'actual marc autonòmic

Les dones sempre han trobat dificultats per compatibilitzar els diferents temps –familiar, personal i laboral-. Malgrat que els darrers anys del segle XX i primers del XXI s'han produït certs canvis en els rols de gènere que tendeixen a reduir les enormes diferències entre els usos del temps dels homes i les dones, les dones continuen sent majoritàriament responsables de les tasques de gestió i cura de l'àmbit familiar.

Així, les dificultats per harmonitzar els temps que les persones dediquem als diferents àmbits de la vida han fet del temps un bé escàs i un element clau i prioritari per al benestar de les persones.

Malgrat l'aprovació del Pla Estratègic dels Usos i Gestió dels Temps de la Vida Quotidiana (2008-2018), l'actual marc competencial autonòmic és una limitació per al desenvolupament d'una estratègia global en aquest àmbit.

La República que volem

La situació de desigualtat generada per les tensions entre els usos del temps s'ha d'abordar amb una estratègia que vagi més enllà de les mesures englobades sota l'epígraf de "conciliació de la vida familiar, personal i laboral". ERC aposta per una mirada integral dels diferents temps de vida i parlar, doncs, d'harmonització i de sincronització entre els diferents temps i el seu ús social.

Les polítiques dels temps han de ser un conjunt d'actuacions integrals, amb la finalitat de garantir el dret a gaudir d'un temps propi, una major equitat de gènere i un major benestar quotidià. Tenint en compte que els usos del temps vénen determinats per les diferències de gènere, pels rols socials establerts i per la discriminació que històricament han patit les dones aquesta estratègia té una clara perspectiva de gènere:

- Impulsarem l'administració electrònica i no presencial, i la simplificació dels tràmits administratius.
- Promoure la diversificació horària dels serveis públics per tal d'adaptar-los a les necessitats de la ciutadania.
- Ampliar els horaris de les instal·lacions esportives i els comerços per tal d'adequar-los a les necessitats persones, especialment de les dones.
- Desenvolupar els acords polítics amb el món local per tal de donar suport als municipis per implementar les polítiques del temps.
- Promoure la creació de serveis i prestacions que facilitin una millor gestió del temps, com serveis de repartiment a domicili, obertura conjunta, etc.
- Crear una xarxa de serveis públics de cura que, seguint el principi de proximitat, atengui d'una manera integral les demandes en aquest sentit, prioritzant el primer lloc els serveis establerts de la llei d'atenció a la dependència.
- Potenciar l'atenció telefònica en els serveis de salut tant en l'atenció sanitària com en l'accés als serveis.
- Incentivar la creació de serveis complementaris al comerç que afavoreixin el proveïment de productes bàsics a la gent gran o les persones amb dificultats de mobilitat.

- Impulsar la transversalitat de la perspectiva de gènere en el disseny urbanístic, així com la incorporació de processos participatius en el disseny de l'espai urbà.
- Potenciar accions de desenvolupament urbà orientades cap a la integració de funcions, la descentralització de serveis i equipaments, la proximitat de la residència i la introducció d'activitats de treball productiu en les zones on es resideixi, així com una gestió integrada de la mobilitat i del transport públic.
- Impulsant accions de sensibilització social que posin en valor les tasques domèstiques, familiars i de cura i atenció a les persones, així com el seu valor econòmic.
- Dur a terme accions de suport i atenció a les persones cuidadores.
- Seguir potenciant i millorant l'atenció domiciliària, especialment per a les persones que requereixen cures pal·liatives i/o tinguin dificultats de mobilitat.
- Dur a terme accions de sensibilització per tal que els homes s'acullin al permís de paternitat.
- Promoure mesures de flexibilitat en l'àmbit laboral que permetin un millor equilibri entre els diferents temps de la vida.
- Potenciar la informació, l'adquisició i l'ús d'estratègies i habilitats que ajuden a les persones a donar valor a la necessitat d'aconseguir una coresponsabilitat en el treball no remunerat entre homes i dones, i a negociar-hi.
- Promoure un pacte social —famílies, escoles i comunitat— per garantir la qualitat i la quantitat del temps dels infants i de la vida familiar.
- Facilitar l'accés al lleure educatiu i els recursos culturals als infants i, en especial a aquells amb famílies amb més dificultats socio-econòmiques.
- Impulsar programes per promoure el temps d'oci i de lleure compartit entre pares i mares i els seus fills o filles.
- Impulsarem els espais de participació i seguiment del Pla Estratègic d'Usos i Gestió dels temps de la Vida quotidiana com a espais imprescindibles per al consens social i desenvolupament de les polítiques del temps com a polítiques públiques.

TREBALL SEXUAL I TRACTA D'ÉSSERS HUMANS AMB FINALITATS D'EXPLOTACIÓ SEXUAL. EL DRET A VIURE AMB DRETS.

L'autonomia que tenim

En el marc de la inclusió social, un àmbit d'especial atenció pel seu pes simbòlic és el de les treballadores sexuals i les dones que pateixen tracta amb finalitat d'explotació sexual.

La tracta d'éssers humans amb finalitat d'explotació sexual és una gravíssima violació dels drets fonamentals, vulnerant entre d'altres, els drets a la llibertat, a la igualtat, a la seguretat, a la dignitat, i a la lliure elecció del treball, essent considerat com un dels delictes més greus a nivell mundial, i suposa per a les seves víctimes una nova forma d'esclavitud. Aquest fenomen, que afecta especialment les dones i les nenes, és una manifestació més de la situació de desigualtat en la que es troben les dones arreu del món i constitueix una clara expressió de la violència masclista.

La transició que farem

- Garantirem els drets humans i la seguretat de les dones que pateixen tracta amb finalitat d'explotació sexual.

La República que volem

L'actual marc legal i competencial és, novament, un obstacle per a l'adopció de polítiques públiques en l'àmbit del treball sexual i de la lluita contra la tracta d'éssers humans amb finalitat d'explotació sexual.

- Proporcionar mesures de suport a les persones que decideixin abandonar el treball sexual remunerat: cases d'acollida, inserció laboral, accés a l'habitatge de protecció oficial, etc.
- Exigir el suport i reconeixement a les entitats especialitzades i garantirem la formació específica als equips professionals que tenen les dones en aquestes situacions.

Pel que fa referència a la lluita contra la tracta d'éssers humans amb finalitats d'explotació sexual:

- Lluitar contra aquest delictes, exigint la coordinació interinstitucional i la cooperació amb el teixit social especialitzat.
- Reforçar les mesures per combatre el proxenetisme i la tracta de persones.
- Desenvolupar un programa de mesures per a l'abordatge de situacions de prostitució, en especial de les d'explotació de persones amb finalitat sexual.
- Promoure l'enduriment del tractament penal de l'explotació sexual de persones.
- Destinar més recursos humans a la detecció, prevenció i atenció a les víctimes d'aquest delictes.

PARTICIPACIÓ POLÍTICA

L'autonomia que tenim

El moviment feminista i de dones a Catalunya ha tingut històricament un pes significatiu en els moviments socials i ha contribuït significativament en l'avanç en les polítiques de dones, actuant com l'avantguarda que situava en l'agenda pública qüestions com el dret a l'avortament, el divorci, la lluita contra la violència masclista o contra la discriminació salarial.

La relació i el treball conjunt de les entitats i grups de dones amb les institucions públiques és d'interès comú i una garantia democràtica. D'altra banda, és imprescindible per fer visibles els seus sabers, la seva experiència i les seves aportacions al conjunt de la societat. Els grups de dones han de poder conèixer i validar les polítiques públiques de dones, així com fer- hi aportacions i nodrir-les de continguts. La participació és també una forma d'apoderament de les dones, d'incrementar la seva autonomia i de potenciar el seu enfortiment social i polític.

Paral·lelament, la presència de les dones en les institucions, administracions, al Parlament o als ajuntaments és lluny de representar, si més no numèricament, la meitat de la població.

La transició que farem

Resulta especialment significatiu incorporar els coneixements i les experiències de les dones i dels moviments de dones en el procés constituent. Per això, cal:

- Establir processos participatius a l'hora d'elaborar les nostres accions i polítiques.
- Fomentar la participació de les dones en totes les fases consultives i d'avaluació de les polítiques públiques.
- Seguir mantenint una estreta relació amb el moviment feminista i grups de dones.

La República que volem

Som , a més, davant l'oportunitat de construir ser el primer estat que incorpori la perspectiva de gènere en la seva fundació. Per això, cal:

- Comptar amb l'expertesa dels grups i associacions de dones a l'hora de dissenyar i avaluar accions i polítiques públiques en tots els àmbits.
- Enfortir el Consell Nacional de Dones de Catalunya, especialment mitjançant les Assemblies Territorials de Dones, com a òrgan consultiu i participatiu de l'Institut Català de les Dones.
- Obrirem el debat sobre la seva independència orgànica respecte a l'ICD.
- Fer efectiva la paritat en tots els organismes públics institucionals.
- Seguir atenent a les demandes de les associacions de dones mitjançant la proximitat, el diàleg, el debat continu i l'oferta de recursos.
- Seguir potenciant i donant suport al teixit associatiu femení Implementarem accions formatives i d'intercanvi d'experiències a les associacions de dones per aconseguir que incrementi la participació d'aquestes.
- Donar suport a entitats formades per dones en situacions específiques.
- Donar suport a la creació i manteniment de les xarxes d'entitats de dones.
- Vetllar per la incorporació de les dones migrades al teixit cívic i associatiu.

LES POLÍTIQUES D'IMMIGRACIÓ

L'autonomia que tenim

1. On som en polítiques d'immigració

Els últims dos anys hi ha hagut un canvi de paradigma en la immigració. S'han aturat les arribades per motius laborals, i s'han incrementat les arribades per reagrupament. El saldo migratori, malgrat tot, és negatiu per les persones que retornen als seus països d'origen per manca d'expectatives laborals, i per les emigracions de joves catalans que marxen a la recerca d'un futur laboral que no troben aquí.

En un altre àmbit, els partits de caire xenòfob i racista han vist com incrementaven el nombre de votants i tenen regidors en alguns municipis de Catalunya.

La legislació en matèria d'estrangeria és majoritàriament d'àmbit estatal. Tots els permisos que fan referència a la residència i treball depenen de la Llei espanyola. Com que és una llei molt restrictiva, ha fet de la il·legalitat un negoci.

En l'àmbit català, el Parlament va aprovar la Llei d'Acollida, però el Reglament que l'ha de desplegar, resta sense executar-se per manca de recursos de la Generalitat.

El 30 de juny de 2011 entra en vigor el nou Reglament estatal de la Llei de drets i deures dels estrangers, a partir del qual la Generalitat assumeix noves competències en matèria d'estrangeria. Aquestes competències són l'elaboració d'informes d'estrangeria referents al grau d'integració d'una persona immigrada per accedir a l'arrelament social, l'adequació de l'habitatge per sol·licitar el reagrupament familiar, a l'esforç d'integració per renovar la residència temporal, i l'adequació de l'habitatge per renovació de les autoritzacions de residència en virtut del reagrupament familiar en aquells casos en que la persona reagrupant ha canviat de domicili habitual respecte del que va acreditar per a obtenir el reagrupament de la seva família.

En un altre àmbit, Espanya pràcticament no reconeix el dret d'asil, vulnerant així, la majoria de tractats internacionals. La convalidació i homologació de titulacions universitàries o professionals és en l'actualitat un procés que pot arribar a durar més de 6 anys i una quimera en alguns casos. L'actual legislació estatal vulnera els drets de les persones pendents d'una ordre d'expulsió, que són recloses en centres d'internament equiparables als centres penitenciaris.

La transició que farem

2. Quines polítiques caldrà adaptar i/o adoptar durant la transició d'autonomia a l'estat independent?

- Renovació del Pacte Nacional per a la Immigració i desplegament de la Llei d'Acollida a tot el territori: Aprovació del Reglament, i creació de l'Agència Catalana de les Migracions.
- Instar al capteniment de la Generalitat a l'hora de vetllar per la protecció de les persones que per motius administratius estan en una situació vulnerable, i perquè ningú sigui expulsat o penalitzat amb la no autorització o no renovació d'un permís per manifestar les seves idees polítiques.
- Protecció jurídica de les persones dependents de tràmits administratius d'estrangeria quan obtinguin una negativa de l'administració estatal que, estant en les condicions d'obtenir l'autorització, es pugui considerar un greuge ideològic. Creació d'un registre o cens civil on les persones que pateixen un greuge administratiu de l'Estat espanyol puguin inscriure's per així garantir la seva protecció jurídica. Això també ens permetrà quantificar el número de persones en situació irregular, dades no facilitades mai per la Delegació del Govern espanyol.
- Desenvolupar mecanismes jurídics de protecció transitoris per a les persones que viuen a Catalunya i romanen en una situació administrativa d'irregularitat sobrevinguda per la pèrdua de treball i de la prestació, així com de les persones que no han aconseguit mai regularitzar la seva situació malgrat porten temps vivint a Catalunya, tinguin o no una ordre d'expulsió. Aquest mecanisme haurà d'estar regulat de tal manera que eviti l'efecte crida per a persones d'altres territoris.
- Atenció i protecció específica pels infants fills i filles de persones que han perdut la residència i que es converteixen, de facto, en infants en situació administrativa irregular sobrevinguda. Desenvolupar un mecanisme jurídic transitori perquè aquests infants no tinguin la consideració administrativa d'irregulars.
- Protecció jurídica davant la indefensió de persones immigrades víctimes de violència de gènere que queden atrapades per la contradicció entre el poder judicial i el poder executiu.
- Aturada i anul·lació de l'ordre d'expulsió per aquelles persones que tinguin familiars de primer grau o que tinguin familiars a càrrec amb dependència reconeguda i amb vincles al territori.
- Reconeixement del dret a votar en les consultes organitzades pels ens locals amb el certificat d'empadronament emès amb una antelació a 1 any a la data de la consulta, sigui quin sigui el país de procedència.
- Reconeixement del dret a votar en les consultes organitzada pel Parlament de Catalunya a totes les persones amb 2 any de residència continuada al territori, sigui quin sigui el país de procedència i el tipus d'autorització de residència.
- Otorgació d'un document català d'autorització de treball (diferent al permís de treball estatal) a persones en situació administrativa irregular que puguin demostrar la realització i l'obtenció d'una titulació formativa reglada a Catalunya, i amb domini de la llengua catalana, com és el cas de menors no acompanyats o de joves que van arribar a Catalunya i que han rebut una formació adequada dins dels circuits reglats. Els procediments d'admissió no seran discriminatoris, hauran d'assegurar els drets i les garanties establertes per els tractats i els acords internacionals i per la legislació catalana, en particular la protecció dels drets humans.

- Davant la possibilitat que a la consulta referendària organitzada pel Parlament només puguin votar persones amb nacionalitat, ERC donarà suport explícit a la iniciativa de la Sectorial d'Immigració de l'ANC, d'organitzar una consulta paral·lela no oficial a la consulta referendària, perquè tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya puguin manifestar quin futur volen pel país on viuen.

La República que volem

3. Quines polítiques d'immigració volem que regeixin a la Catalunya independent?

- Les persones immigrades han de tenir garantida l'accés a la nacionalitat catalana el dia fundacional de l'Estat català, amb els mateixos criteris de residència al territori amb els mateixos criteris de residència al territori que qualsevol altre ciutadà o ciutadana de l'Estat espanyol o de qualsevol altre país europeu.
- Elaboració de la *Llei Catalana d'Estrangeria*, una llei justa, que reguli l'entrada de persones però que també reconegui i respecti els drets fonamentals de les persones, que s'elabori des de la perspectiva de la integració i no des de l'enfocament de l'expulsió, com és el cas de la Llei estatal.
- Elaboració i desplegament de la *Llei d'acomodació de les persones immigrades*.
- Elaboració i desplegament de la *Llei Catalana d'Asil*.
- Establir mecanismes àgils mitjançant comitès d'experts dels diferents àmbits per a la convalidació i homologació de títols professionals i universitaris emesos per països tercers i permetre la col·legiació dels professionals.
- Apostar decididament i com una de les funcions prioritàries del futur govern català, per a la cooperació al desenvolupament, primera causa de migració de les persones.
- Reconeixement del dret de vot a les eleccions municipals amb una residència continuada amb 2 anys d'antiguitat a la data de les eleccions, i a les eleccions generals catalanes amb una residència continuada de 3 anys a la data de les eleccions, sigui quin sigui el país de procedència i malgrat no hi hagi tractat de reciprocitat.

POLÍTIQUES PER AL COL·LECTIU LGTB

L'autonomia que tenim

ERC ha tingut un paper decisiu en la creació i el desenvolupament de polítiques adreçades al col·lectiu LGTB durant la seva etapa al Govern de la Generalitat (2003-2010).

A nivell legislatiu, impulsant al Congrés el dret al matrimoni entre persones del mateix sexe -recorregut pel Partit Popular al Tribunal Constitucional- i fent possible des del Govern de la Generalitat el dret d'adopció per part de famílies homoparentals. Unes lleis que han permès assolir algunes de les reivindicacions històriques del moviment associatiu LGTB, la regularització de moltes famílies lesbianes i gais, així com posar fi a la discriminació legal que patia el col·lectiu respecte a la resta de ciutadans.

La creació del Programa per al Col·lectiu LGTB va permetre l'aprovació del Pla Interdepartamental per a la no discriminació de les persones homosexuals i transsexuals o la creació del Consell Nacional LGTB, com a òrgan d'interlocució i col·laboració entre el Govern i les associacions LGTB. Són exemples evidents de l'aposta d'ERC per impulsar polítiques adreçades a aconseguir la plena normalització social del fet LGTB.

Esquerra també ha impulsat estratègies de cooperació internacional. Principalment, amb la incorporació de la Generalitat a la International Lesbian and Gay Association-ILGA (convertint-se en el primer govern del món en ser-ne membre) i també amb la creació de la Xarxa Europea de Governos d'Igualtat LGTB, com a punt de trobada i de treball de diferents governs europeus (com els d'Escòcia, Flandes, Holanda, Irlanda, el Regne Unit, Noruega, Suècia o Finlàndia) que impulsen polítiques adreçades a gais i lesbianes.

Amb l'arribada de CiU al Govern, moltes d'aquestes polítiques s'han difuminat. Si bé s'ha consolidat la presència del Programa dins de l'estructura del Govern, el canvi de nomenclatura i el poc perfil polític que se li ha donat li ha fet perdre visibilitat. En l'àmbit legislatiu, no hi ha hagut voluntat política per tirar endavant una llei contra la homofòbia (tot i disposar de l'avantprojecte de llei) i tampoc s'ha trobat una solució per garantir els recursos per les entitats que treballen en l'atenció i la prevenció del VIH a mitjà termini. Finalment, no s'ha reforçat la cooperació amb altres governs europeus a través de la Xarxa, i una de les primeres accions del nou govern en matèria LGTB va ser deixar de formar part de l'ILGA.

La transició que farem

A la nostra societat encara es produeixen mostres de discriminació i d'homofòbia vers el col·lectiu LGTB. Molts adolescents pateixen assetjament a l'escola per la seva orientació sexual i/o de gènere, el col·lectiu transsexual experimenta moltes dificultats en l'àmbit de la integració social i laboral i les retallades en les prestacions socials i sanitàries amenaça aquells sectors més vulnerables del col·lectiu, com són la gent gran, els immigrants i les persones amb VIH.

Fins que no disposem d'un estat propi, cal continuar reforçant les polítiques adreçades al col·lectiu LGTB a través d'un nou Pla Interdepartamental i d'una legislació contra l'homofòbia que garanteixi els drets de les persones LGTB. També s'ha de promoure la col·laboració amb els governs dels països que impulsen polítiques LGTB i continuar exercint el lideratge en aquest àmbit a nivell europeu.

Per això, prioritzarem un seguit de mesures com:

- Donarem visibilitat a les polítiques LGTB del Govern amb la recuperació del Programa per al Col·lectiu LGTB, dotant-lo de més recursos humans i pressupostaris per tal de garantir la seva transversalitat i el seu lideratge en aquest àmbit.
- Elaborarem un nou Pla Interdepartamental per a la no discriminació de les persones homosexuals i transsexuals, a partir d'un procés de participació amb les entitats, i en garantirem el seu desenvolupament.
- Tornarem a sol·licitar l'entrada de la Generalitat com a govern associat a la International Lesbian and Gay Association (ILGA).
- Impulsarem una llei pels drets de les persones LGBT i contra l'homofòbia, la lesbofòbia, la bifòbia i la transfòbia, consensuada amb les entitats LGTB.
- Elaborarem una llei per al reconeixement del col·lectiu Transsexual amb l'objectiu d'afavorir la seva integració social i laboral, que serà consensuada amb el col·lectiu transsexual.
- Crearem un arxiu històric LGTB de caràcter públic que agrupi la memòria històrica del col·lectiu.
- Promourem un pronunciament del Parlament de Catalunya a favor del Matrimoni Igualitari, instant la retirada del recurs d'inconstitucionalitat al TC presentat pel PP.
- Vetllarem per la no discriminació del col·lectiu LGTB en l'àmbit laboral, incloent formació específica als inspectors de treball per tal de millorar la detecció dels casos d'homofòbia. Potenciarem el Xarter per la Diversitat (organisme privat que engloba institucions, patronal i associacions) com a eina per lluitar contra l'homofòbia a l'empresa.

- Buscarem mecanismes per garantir el suport econòmic a les entitats que realitzen serveis de prevenció i atenció a les persones amb VIH. Realitzarem campanyes per a la prevenció de les malalties de transmissió sexual i del VIH, tant de caràcter general com orientades a col·lectius específics. Augmentarem el nombre de proves del VIH com a principal estratègia per reduir el nombre de transmissions.
- Garantirem la presència d'espais que tractin sobre la diversitat sexual i afectiva als mitjans de comunicació públics, així com el respecte al col·lectiu LGTB.
- Vetllarem per evitar la lesbofòbia, l'homofòbia i la transfòbia en els processos d'adopcio i l'adopció i afavorirem els convenis amb altres països que acceptin l'adopció per part de parelles lesbianes i gais.
- En el cas de gestació per subrogació als EUA o d'altres països, treballarem per erradicar la discriminació que pateixen les parelles homosexuals respecte les heterossexuals a l'hora d'entrar a l'Estat amb el seu infant.
- Treballarem per eradicar la discriminació de les parelles lesbianes en l'accés a les tècniques de reproducció assistida a la sanitat pública.
- Afavorirem les polítiques i iniciatives educatives a favor de la coeducació, de la diversitat familiar i afectiva sexual i de la identitat de gènere als centres educatius, sobretot a partir de la formació de les persones que treballen en aquest àmbit (mestres, psicòlegs...).
- Fomentarem actuacions educatives d'èxit que estiguin prevenint el bullying homòfob als centres escolars.
- Recolzarem aquelles activitats esportives adreçades al col·lectiu LGTB i promourem mesures contra qualsevol forma de discriminació i homofòbia dins de l'àmbit de l'esport.

La República que volem

Catalunya ha estat pionera en dissenyar i aplicar polítiques adreçades al col·lectiu LGTB, en una Unió Europea on les persones LGTB encara no tenen els drets garantits en molts dels seus estats membres. Com a nou estat europeu, Catalunya podria exercir un paper de lideratge en aquest àmbit, disposar de més recursos econòmics i legislatius per continuar implementant aquestes polítiques i tenir veu pròpia als organismes europeus i internacionals per treballar a favor dels drets de les persones LGTB. La República que volem és inclusiva i respectuosa amb les identitats i conductes sexuals de les persones, en l'exercici dels seus drets i les seves llibertats.

- La República Catalana farà que el dret al matrimoni entre persones del mateix sexe esdevingui un dret constitucional, amb l'objectiu de fer irreversibles els drets aconseguits en aquest àmbit.
- Com a Estat membre de la Unió Europea, Catalunya implementarà aquelles directives que ens ajudin a lluitar contra la discriminació i la homofòbia vers el col·lectiu LGTB.
- Farem de Catalunya un país referent pel que fa al respecte als drets humans, permetent l'asil a les persones LGTB perseguides als seus països per la seva condició sexual.
- Com a Estat independent, treballarem pel màxim reconeixement a nivell internacional del 28 de Juny com a Dia Internacional de gais, lesbianes i transsexuals en fòrums com el Parlament Europeu i les Nacions Unides (NNUU).
- Catalunya treballarà des dels diferents organismes internacionals per aconseguir l'abolició de la pena de mort aplicada per motius d'orientació sexual en aquells països on encara sigui vigent.
- Catalunya promourà la despatologització de la transsexualitat a l'Organització Mundial de la Salut (OMS).

LA JOVENTUT EN LLUITA PER UN FUTUR MÉS JUST

L'autonomia que tenim

Un dels col·lectius més afectats per la crisi econòmica són els joves. La doble barrera del mercat de treball i del mercat de l'habitatge dificulten enormement l'emancipació normal de les generacions de joves actuals. I la situació s'agreuja al veure durant els darrers dos anys l'aplicació d'unes polítiques dels Governos de CiU i del PP, basades en les retallades que debiliten l'estat del benestar.

L'euro per recepta, la pujada de les taxes universitàries, la reducció de serveis en sanitat i privatització d'aquests, entre d'altres, són mesures que ens afecten especialment com a joves, i com a ciutadans i ciutadanes, que ens impedeixen l'accés a oportunitats, que dificulten la nostra emancipació personal i ens estronquen la construcció del nostre futur.

Reiteradament el govern ha mostrat la seva no voluntat de treballar per a la joventut, dient que no era un col·lectiu a qui calia protegir. Aquest és un govern que com a resposta a les nostres dificultats ens recomana marxar "a servir cafès a Londres" tal i com ens va dir el Conseller d'Empresa i Ocupació F. Xavier Mena, en lloc de buscar solucions per crear feina i ajudar als joves a emancipar-se. Està clar que és un Govern que ha abandonat les polítiques actives d'ocupació. El menysteniment de la Secretaria de Joventut anterior, passant a un rang inferior amb el que això comporta, i el no aprofundiment en el desplegament del Pla Nacional de Joventut o les Oficines d'Emancipació Juvenil ha estat en l'ordre del dia del Govern de la Generalitat.

Les retallades de drets i atacs a la nostra identitat

Els Governos de dreta han engegat a Catalunya i l'Estat un conjunt de reformes estructurals que afecten directament les condicions de vida de les persones joves: la reforma laboral, el copagament farmacèutic, la pujada de taxes a les universitats i graus formatius, la creació del fons de pagament a proveïdors que ha obligat a aplicar duríssimes retallades a molts ajuntaments o la reforma de la constitució espanyola que ha donat prioritat absoluta al pagament del deute amb els bancs.

En un context on més de la meitat de les persones menors de 25 anys no treballen, la reforma laboral ha suposat un empitjorament de les condicions laborals dels joves, impossibilitant l'accés a una feina digna. També s'han eliminat bona part de les polítiques d'emancipació del jovent, que sumat a la falta de feina, provoca una major dependència dels joves respecte als seus pares dificultant que ens emancipem.

A banda de les retallades que ja s'han produït, com el cas flagrant de l'accés a la sanitat universal dels col·lectius més vulnerables, com els menors de 26 anys que no hagin cotitzat, a l'horitzó s'albira tot un seguit de retallades de drets com el de manifestació amb l'enduriment del codi penal, el dret al propi cos amb la reforma de la llei de l'avortament o el dret a una educació pública i en català, amb la voluntat de recentralització de l'educació catalana.

La desafecció de la ciutadania i el desig de l'Estat independent

Les mesures de les que hem parlat anteriorment, han provocat una creixent desafecció de la ciutadania per les institucions tradicionals i les formes de fer política actuals que considerem caduques. Milers de joves han sortit als carrers no sols per demandar un nou estat, sinó també una societat més justa davant dels continus atacs per part dels governs neoliberals.

Tot aquest malestar s'ha transformat en un conjunt de manifestacions ciutadanes que han esdevingut nous moviments socials com el moviment del 15M o "els indignats", i que ha esdevingut el referent per molta gent cansada d'una manera de fer política llunyana a la ciutadania. Es reclamen noves maneres de fer, més pròximes, amb més participació, més horitzontal, en definitiva, trencant amb un sistema que sovint no acaba de respondre a les necessitats de la gent.

Aquests dos factors han provocat una creixent demanda de més transparència i l'articulació de mecanismes per fer més horitzontal el procés de presa de decisions i augmentar la participació

ciutadana, a través de consultes a la ciutadania, de forma vinculants, tal i com les JERC hem demanat des de fa anys.

Tanmateix, l'espoli fiscal i social que pateix Catalunya ha fet obrir els ulls a la societat civil. Aquesta ha arribat al convenciment que l'alternativa a la crisi també passa per l'emancipació nacional. De la lluita com a joves que no podem decidir, en un país que no pot decidir, defensem una fiscalitat justa en una República que signifiqui les oportunitats que avui no tenim.

DRETS CIVILS I SOCIALS EN UN PAÍS JUST

L'autonomia que tenim

La ciutadania és l'element central que iguala en drets i deures a tots els membres d'una comunitat política que es diu republicana. Per tant, és l'eix vertebrador que ens fa iguals i crea les condicions bàsiques de fraternitat entre els seus membres. Precisament, aquests drets essencials i que entenem necessaris són els que cal garantir, no retallar, i sobretot ampliar-los, per tal que tota la ciutadania i les persones que habiten al nostre país puguin desenvolupar lliurement les seves vides.

El col·lectiu juvenil es defineix per una gran heterogeneïtat, però amb un denominador comú, la vulnerabilitat i la presència de persones amb situacions properes a l'exclusió social. Malauradament, encara hi ha col·lectius que, per motius molt diversos, pateixen d'una manca de drets o requereixen d'una especial protecció i dedicació.

Amb dades del padró continu de 2011, a Catalunya hi ha 1.254.864 joves de 15 a 29 anys, fet que representa el 16,6% del total de la població. La taxa de pobresa dels joves el 2010 era del 20,8%, de manera que un de cada cinc joves es troba en aquesta situació. L'impacte de la crisi s'ha deixat notar amb força, ja que de 2009 a 2010 la taxa de pobresa ha pujat el 5,1% entre les persones joves. Aquestes són dades que hem de tenir present per tal d'abordar polítiques específiques que donin solució a la realitat concreta que patim el jovent.

D'altra banda, la llibertat d'expressió, dret a reunió i associació, dret a vaga, a manifestar-se, són drets fonamentals ja constitucionalment reconeguts. Malgrat això, l'actual situació internacional i, en concret, a l'Estat espanyol, posen en perill l'exercici d'alguna d'aquestes llibertats. Cal lluitar per conservar-les i, no només això, sinó reconèixer-ne d'altres de noves, dret a un habitatge i a una feina dignes, a un treball ben remunerat, etc. En definitiva a poder viure una vida digna i lliure.

L'arribada de població immigrada és probablement un dels fenòmens demogràfics amb més impacte de les últimes dècades. Des de l'any 2000, a Catalunya els i les joves amb nacionalitat estrangera han passat de representar el 3,3% a més d'un quart del total de la població jove (un 25,7%). Aquest creixement tan sobtat canvia de forma notable la composició de la població jove. Les dades mostren també que el creixement ha estat més accentuat per a la població jove que per a l'adult i més a Catalunya que al global de l'Estat espanyol.

No obstant aquest creixement tan destacat, l'arribada de la crisi econòmica ha aturat l'increment de la proporció de joves de nacionalitat estrangera: el 2009 aquesta proporció va arribar al seu màxim (26,8%) i el 2011 s'havia reduït fins el 25,7%. Així mateix, l'atur juvenil immigrant és una dada a tenir en compte, ja que 1 de cada 4 joves aturats té nacionalitat estrangera, a la vegada que també podem observar com la pèrdua de llocs de treball segueix sent més aguda entre la població estrangera (34%) que entre la nacional (6,7%).

La transició que farem

Queda clar que la situació actual ha de canviar. Les persones, en tant que ciutadanes hem de tenir accés als mateixos drets i als mateixos deures, independentment de l'origen, les característiques personals o el sexe. Les JERC, com a entitat republicana, hem de lluitar per a avançar cap a una societat igualitària on totes les persones membres que conformen la nostra societat gaudeixin de les mateixes oportunitats tot construint una comunitat cívica.

Dins d'aquests drets bàsics trobem els drets civils. Els drets civils són l'eina de la qual disposa qualsevol persona per poder incidir en la millora del seu desenvolupament com a ciutadà. Aquests drets

comprehen els relacionats amb la vida social, cultural, associativa i política. Volem un país amb un model social basat en els valors republicans de la llibertat i la igualtat d'oportunitats, tot assegurant l'accés als serveis universals d'interès general a totes les persones que resideixen al Principat de Catalunya.

Tot això ha de servir per avançar en l'equilibri entre el desenvolupament econòmic sostenible en un entorn dinàmic, la plena ocupació i la protecció i justícia social, així com la igualtat entre nois i noies. Les accions dirigides al benestar social de la població han de ser un dels pilars de les polítiques públiques de la Generalitat i, dins d'aquestes polítiques cal centrar els esforços en els col·lectius que, actualment, encara no gaudeixen totalment dels seus drets, com són les persones nouvingudes, sobretot de països no comunitaris i de països en vies de desenvolupament i, en un altre nivell, totes les persones que no poden gaudir dels seus drets per motius d'orientació sexual, o per raó de discapacitats.

En definitiva, cal que la solidaritat, la igualtat i la qualitat de vida dels i les ciutadanes siguin la base de totes les polítiques de Catalunya, que siguin els pilars del nou estat català i que ningú se senti discriminat per raó de gènere, país d'origen ni orientació sexual.

- Treballar transversalment les qüestions relatives a la igualtat de gènere, creant polítiques que incloguin diferents conselleries i es treballin conjuntament.
- Renovar el Pla de Polítiques de dones del Govern de la Generalitat 2008-2011.
- Recuperar el Protocol d'actuació dels Mossos d'Esquadra en els casos de violència de gènere.
- Facilitar a la l'àrea governamental que gestioni les polítiques de Joventut els recursos (humans, econòmics i d'infraestructura) que possibilitin i vetllin pel compliment d'un satisfactori desplegament de les polítiques d'inclusió.

La República que volem

- Establir una renda bàsica pel treball formatiu i/o l'estudi, en especial incidència a les persones joves, per assegurar la seva plena emancipació.
- Desenvolupar mesures d'inclusió juvenil de caràcter multidimensional (aspectes econòmics, socials, culturals).
- Aplicar mesures de prevenció i facilitar les pal·liatives en col·lectius de risc acompanyant els joves sense suport.
- Coordinar les línies polítiques i les mesures d'inclusió dirigides a la població juvenil amb els diferents àmbits institucionals i entitats civils.
- Aconseguir que totes les polítiques de joventut treballin pensant en la inclusió i que es treballi de forma coordinada i transversal amb el Govern.
- Dur a terme polítiques d'inclusió adreçades al jovent nouvingut, en especial atenció a les dones joves immigrants.
- Fomentar les polítiques de lluita contra la discriminació i per la igualtat de drets amb especial atenció al món educatiu. És en aquest àmbit on cal centrar els esforços, ja que hi ha molts i moltes joves que no mostren lliurament la seva sexualitat per por a sentir-se refusats, discriminats o vexats.
- Garantir suport i assistència a joves en edat d'adolescència en conflicte amb la família per la seva orientació sexual.
- Fer pedagogia sobre què són les discapacitats mentals per tal de disminuir el risc d'exclusió social del col·lectiu a les aules.

- Millorar, incrementar i potenciar la formació i la qualitat de les condicions laborals dels i les joves que dediquen el seu temps en millorar la qualitat de vida del col·lectiu (persones vetlladores, monitores...).

VOLEM VIURE EN UN PAÍS RADICALMENT DEMOCRÀTIC

L'autonomia que tenim

Vivim en el context d'un sistema democràtic que dista molt de l'ideal republicà de benestar i d'emancipació ciutadana en què la participació i els processos de decisió són inherents en la pròpia societat.

La necessitat d'espais participatius adreçats principalment al jovent són també imprescindibles per assolir la consecució d'una societat lliure. Els Consells Locals de Joventut, espais per dotar les entitats juvenils de la interlocució directa amb l'administració, incidint així en les polítiques públiques des d'una òptica més juvenil, i a la vegada dotant-les de recursos i eines per desenvolupar al màxim rendiment els seus projectes i activitats, essencials i indispensables per fomentar la participació i la implicació del jovent en la vida pública que els afecta, s'han vist amenaçats per les retallades i la manca de pressupost des de diverses administracions, comportant-ne una reducció molt important, i pràcticament la seva desaparició. De la mateixa forma s'ha vist minvat de recursos l'associacionisme català, una eina necessària de cohesió, de creació de xarxa, al marge de l'activitat política, que fomenta valors lloables d'ajuda al pròxim, on joves coincideixen per tirar endavant els seus projectes en comunitat.

A banda de les dificultats actuals d'incidència real de la ciutadania jove en els processos de decisió, els models de democràcia deliberativa i participativa on la ciutadania intervé en un provés de disseny i aplicació de les polítiques públiques es demostra insuficient si no va acompanyant de mecanismes de control, fiscalització i contrapoder de l'activitat pública.

La transició que farem

A dia d'avui el sistema democràtic en què vivim, sense un estat propi, no ens permet dissenyar unes polítiques de participació real, ni en àmbits de jovent, ni d'incidència en processos de decisió per part de la ciutadania. Mentrestant però, la direcció a emprendre és donar impuls a les eines participatives:

- L'administració ha de concebre l'eficàcia del foment de forma transversal de tots els Departaments de la Generalitat en el treball comunitari, per tal de treballar íntegrament la participació. Considerant sempre que el treball comunitari com a eina participativa té un efecte multiplicador en totes les polítiques públiques.
- Fomentar des dels cicles de secundària la participació dels joves en òrgans de govern dels centres escolars amb l'assessorament de les regidories de participació i els departaments de participació i la Direcció General de Joventut per tal d'assessorar-los en el disseny i la realització dels projectes que sorgeixen de processos participatius i deliberatius.
- Promoure el compromís de l'ens local i la Generalitat per l'impuls dels Consells Locals de Joventut com a eina de foment de l'associacionisme i la participació juvenil a través dels Plans Locals de Joventut de la Direcció General de Joventut.
- Impulsar que els Consells Locals de Joves funcionin a través de l'autogestió per fer més participatius els joves en el projecte, ja que quan alguna persona crea quelcom, la seva implicació augmenta.
- Garantir que des de l'administració es doni el suport material i econòmic a les entitats i els seus projectes, i que es fomenti l'accés d'aquestes a espais on podem amplificar els seus recursos com els espais de participació o plataformes com el CNJC.

- Racionalitzar i simplificar els procediments de sol·licitud i justificació de les ajudes atorgades des de l'administració. Fer que els terminis de justificació evolucionin cap a una bona relació amb l'associacionisme que prioritzi el conveni per sobre de la subvenció.
- Transparència i simplificació de les relacions de la ciutadania i els col·lectius amb l'administració per garantir la capacitat ciutadana de fiscalitzar la política.
- Garantir un sistema públic de mitjans de comunicació reduint el pes de les quotes polítiques als consells d'administració.

La República que volem

Amb un nou país podríem iniciar un canvi en l'actual sistema democràtic, buscant fer-los més participatiu, dotant la ciutadania de més espais on de debat i de presa de decisions, i fomentant la implicació per part de tothom, també del jovent, a partir de:

- Iniciar un Pla de foment de la Participació juvenil, posant especial èmfasi en la creació i l'impuls de noves formes participatives aprofitant els nous canals de participació 2.0
- Fomentar el reconeixement social de l'associacionisme com a eina de formació en la participació i de cohesió social, donant suport tècnic, logístic i econòmic a aquells projectes liderats per entitats juvenils.
- Fomentar el Consell Nacional de Joventut com a espai de trobada de l'associacionisme català, i impulsar la Fundació Triangle Jove com a interlocutors de la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut i espai de trobada de les entitats juvenils de tota la nació.
- Estudiar, com en d'altres països europeus, l'aplicació de mesures de reconeixement social de l'educació en el lleure com ara la lliure disposició d'hores associatives sense penalització salarial per a garantir que el jovent es dediqui plenament a la seva tasca social.
- Impulsar una Llei electoral catalana que inclogui l'ampliació del cens electoral a partir dels 16 anys; unes circumscripcions electorals que aproximïn els candidats a l'electorat; i apostant per les llistes desbloquejades.

MOVIMENTS SOCIALS

L'autonomia que tenim

Els moviments socials, en un sentit ampli, han jugat històricament un paper cabdal en el procés de resistència i canvi social que ha anat conduint a la construcció de la democràcia. L'edificació de les noves institucions va permetre donar-los extensió, recursos i categoria jurídica, tot esdevenint una peça clau pel que fa a l'àmbit de les polítiques públiques. El seu reconeixement com a actor social va dotar-los de recursos, de plans d'impuls i de certa professionalització.

La sensibilització cívica i social, el suport a les entitats i el voluntariat han estat tasques prioritàries d'ERC, quan ha tingut presència i capacitat de decisió en governs locals, supra locals o al Govern de la Generalitat.

Aquest recorregut ha permès consolidar el suport públic a la tasca que realitzen moltes entitats de voluntariat social i ONG. Així, també s'ha reforçat la visió del voluntariat com a peça clau a la vida civil del nostre país. A Catalunya, el voluntariat ha adquirit una legitimitat tan gran que la seva pressió social ha aconseguit moltes vegades pressionar la classe política en favor de canvis legislatius que beneficiaven la ciutadania i el progrés de la nostra societat. Tenim exemples com el del moviment antimilitarista i l'abolició del servei militar, el moviment per la Pau o el moviment independentista, que ha avançat fins a assolir, avui, un suport majoritari de la societat catalana.

La crisi econòmica ha accentuat la necessitat de la societat catalana de disposar d'una xarxa civil, associativa i de voluntariat potent, però també ha fet disminuir els recursos que les administracions

hi destinaven. Aquesta situació agreuja la relació entre les administracions i el teixit associatiu, que pot veure's greument afectat si els reajustaments pressupostaris continuen en la línia dels darrers anys.

Avui el país, malgrat la virulència de la crisi no ha patit un desmembrament social i s'ha permès la gosadia d'emprendre un procés polític d'emancipació col·lectiva, perquè disposa d'uns moviments socials i un teixit civil i cívic prou potent i amb una llarga tradició històrica. Un capital de país, imprescindible per seguir avançant com a societat i no retrocedir.

La transició que farem

L'actual context de crisi econòmica i social aboca milers de persones a l'exclusió i la marginació social i posa en tensió el nostre model de convivència i cohesió social. La societat catalana requereix ara més que mai que aquest teixit associatiu funcioni amb prou dinamisme i disposi de tots els recursos i les complicitats socials i polítiques necessàries per actuar com a eina de cohesió.

La crisi institucional de l'Estat espanyol i la reivindicació social per esdevenir un estat independent fa del tot necessari que la societat civil i els moviments socials siguin un agent actiu i un motor del procés que acompanyin o pressionin les institucions per tal que el procés no s'aturi ni es desvirtui.

El nostre país necessita un entramat cívic actiu, dinàmic i compromès, capaç d'assumir funcions extraordinàries fruit de l'actual situació excepcional, que no li pertocarien en una situació de normalitat.

- Cal cercar fórmules des de la ciutadania i des de les institucions per impulsar i dotar de recursos l'associacionisme i els moviments socials.
- També cal reforçar en l'àmbit polític la importància dels moviments socials com a eina per mantenir la cohesió social de la societat catalana i com a motor per estendre socialment el procés d'emancipació nacional endegat.
- En l'àmbit legislatiu, cal plantejar els canvis normatius i de gestió necessaris per simplificar el funcionament de l'associacionisme i la seva relació amb les administracions. En l'àmbit fiscal, cal cercar vies que permetin alleugerir les càrregues fiscals a l'associacionisme, com la desgravació de l'IVA, de l'IRPF, etc.
- És necessari donar suport i impulsar les campanyes actives público-privades de prestigi de l'associacionisme i del tercer sector en general. Així, cal fer de la Taula del Tercer Sector un espai plural i efectiu de respostes a les problemàtiques socials que genera la crisi.

La República que volem

Amb un estat propi, una part del teixit associatiu es redefinirà o algun fins i algunes entitats fins i tot desapareixeran, atenent a les noves circumstàncies. Disposarem dels instruments necessaris per legislar en tots els àmbits i fer la gestió i la regulació que el país necessita en l'àmbit dels moviments socials com ara declarar d'utilitat social i subjectes d'identificació fiscal específica, potenciar la seva projecció i vincles internacionals i articular un nou marc de relacions.

EL CATALÀ, LLENGUA NACIONAL, OFICIAL I D'ÚS PREFERENT

El català ha de ser la llengua nacional, oficial i d'ús preferent a la República Catalana. També han de ser oficials l'occità, que sota el nom d'aranès és la llengua pròpia de l'Aran, i el castellà que és la primera llengua de molts catalans.

L'autonomia que tenim

1. La Catalunya que no pot blindar la immersió ni fer efectiva la llei del Cinema

Catalunya viu una situació d'atac sistemàtic a la seva llengua per part de les instàncies de l'Estat. Ni el model d'immersió es troba en un estadi de salvaguarda, ni la llei del cinema pot aplicar-se amb l'actual marc polític. La realitat de la llengua en molts àmbits encara es troba lluny de ser normalitzada, en un context de globalització que fomenta l'ús de les llengües més parlades al món, i en una realitat catalana on el castellà té una presència social superior a la del català.

L'Estatut d'Autonomia vigent diu el següent:

La llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús normal i preferent de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.

El català és la llengua oficial de Catalunya. També ho és el castellà, que és la llengua oficial de l'Estat espanyol. Totes les persones tenen el dret d'utilitzar les dues llengües oficials i els ciutadans de Catalunya tenen el dret i el deure de conèixer-les. Els poders públics de Catalunya han d'establir les mesures necessàries per a facilitar l'exercici d'aquests drets i el compliment d'aquest deure. D'acord amb el que disposa l'article 32, no hi pot haver discriminació per l'ús de qualsevol de les dues llengües.

La Generalitat i l'Estat han d'emprendre les accions necessàries per al reconeixement de l'oficialitat del català a la Unió Europea i la presència i la utilització del català en els organismes internacionals i en els tractats internacionals de contingut cultural o lingüístic.

La Generalitat ha de promoure la comunicació i la cooperació amb les altres comunitats i els altres territoris que comparteixen patrimoni lingüístic amb Catalunya. A aquests efectes, la Generalitat i l'Estat, segons que correspongui, poden subscriure convenis, tractats i altres mecanismes de col·laboració per a la promoció i la difusió exterior del català.

La llengua occitana, denominada aranès a l'Aran, és la llengua pròpia d'aquest territori i és oficial a Catalunya, d'acord amb el que estableixen aquest Estatut i les lleis de normalització lingüística."

La transició que farem

2.- La transició cap a una societat plurilingüe vertebrada a l'entorn del català

- Implementarem totes les mesures lingüístiques que preveu l'actual marc legal i que encara no han estat desplegades per la legislació de rang inferior.
- Desplegarem la llei vigent del cinema, aprovada en la legislatura 2006-2010, que preveia el doblatge o la subtitulació en català del 50% de les pel·lícules que es veuen a Catalunya, i que encara no ha estat aplicada pel govern actual.
- Continuarem potenciant l'ús i el prestigi socials del català a través de les moltes institucions que tenen encomanada aquesta tasca.
- Obrirem un debat a fons amb tots els sectors implicats en la política lingüística del país per decidir conjuntament quin marc jurídic ha de regular els usos lingüístics, oficials o no, de les diverses llengües que es parlen actualment als Països Catalans.

- Garantirem que cap ciutadà perdi drets lingüístics amb la independència. L'Estat Català serà un estat que no actuarà contra els drets lingüístics de ningú. La presència del castellà en la societat catalana és una realitat quotidiana que cal considerar.
- La nova República catalana signarà la carta Europea de les Llengües Minoritàries o Regionals i n'assumirà com a propis els principis que la inspiren, des del primer moment.

La República que volem

Un estat que defensarà la llengua

L'estat és l'instrument necessari per tal de fixar un marc lingüístic estable, adaptat a la realitat del país, al marge d'ingerències externes i sentències judicials. Tendrem a una República Catalana en la que el català serà llengua, nacional, pròpia i d'ús preferent a tots els nivells de l'administració així com el castellà gaudirà de l'estatus de cooficial. El català tindrà un estat que el defensarà, i el seu avenç social serà una realitat en aquells àmbits on la seva presència és residual, com el cinema o l'administració de Justícia.

- Defensem que el català sigui la llengua nacional, pròpia, oficial i d'ús preferent per a tots els nivells de l'administració de la nova república.
- També proposarem l'estatus d'oficialitat per a la llengua occitana, que sota el nom d'aranès és la llengua pròpia de l'Aran, i per a la llengua castellana que és la primera llengua de molts catalans i un patrimoni lingüístic que cal gestionar des de Catalunya. El valor d'aquestes oficialitats serà asimètric a causa de l'estatus d'ús preferent i de llengua nacional que tindrà el català.
- Fixarem legalment i detalladament els diferents usos públics de les llengües més importants (oficials o no) que es parlen a Catalunya per tal de garantir els drets lingüístics de tots els ciutadans de la nova república.

LA CULTURA, FONAMENT DE CIUTADANIA I IDENTITAT

El sistema cultural públic ha de ser capaç de desplegar les nostres polítiques a tot el domini lingüístic i, sempre que sigui possible, d'acord amb les entitats arrelades a la societat civil dels territoris d'Andorra, Balears, la Franja, Catalunya del Nord, l'Alguer, el País Valencià i, per suposat, del Principat. Aquest sistema cultural públic ha de treballar per defensar i impulsar la tasca dels creadors i de les indústries culturals.

Després de la recuperació de les institucions pròpies de govern, Catalunya ha fet la cultura catalana un dels seus eixos estratègics, però segurament, ni l'orientació de les seves polítiques culturals, ni els recursos econòmics esmerçats han aconseguit el grau de desenvolupament que altres cultures europees estan aconseguint. La crisi econòmica agreuja l'endèmica manca de recursos del sector cultural, on hi ha hagut un notable retrocés en la iniciativa empresarial que s'ha de pal·liar amb l'existència d'una Llei de Mecenatge que incentivi la inversió privada en cultura.

La indústria difon la cultura, però massa sovint ens hem cregut que allò català no genera indústria i per tant es redueix la presència de la cultura en català a la política de la subvenció. D'aquesta forma hom no pot trobar llibres en català a estacions de tren, aeroports o benzineres perquè algú ha decidit que això no és rendible, quan la realitat sovint demostra q és el prejudici el que impedeix que la cultura catalana disposi de mercat.

Catalunya, i la resta dels Països Catalans, disposen d'un gran capital cultural que és la base de l'actual societat de la informació i del coneixement, clau de l'èxit del futur de les economies occidentals. La societat del coneixement s'assoleix a partir de dos factors: informació i connectivitat (xarxa). En aquest sentit tenir un país ben connectat i el màxim d'informació cultural, tècnica o científica disponible a la xarxa és indispensable. Les xarxes i les indústries són claus per desenvolupar i desplegar les polítiques culturals que permetran que la nostra cultura arribi a tothom

dins el món global en el que vivim. Construir polítiques que afavoreixin la diversitat cultural i preservin les tradicions del nostre país també és universalitzar la cultura, democratitzar-la.

Cal també buscar espais on es prioritzi la tasca dels creadors cercant noves formes d'innovació artística que impulsin l'excel·lència del nostre art, facin partícips a tota la societat i obtinguin la màxima difusió.

Tot i això, en els darrers dos anys de govern de CiU (amb el suport del Partit Popular, que ostenta les competències de cultura de la Diputació de Barcelona) s'ha produït un retrocés considerable en les polítiques culturals públiques: d'una banda, s'ha evidenciat la dependència i el dèficit al qual es veu sotmès el nostre país per part del govern espanyol, expressat en els grans equipaments (com ara el Liceu o el Mercat de les Flors) però també en un munt d'activitats culturals, en les que les subvencions de l'Estat s'han convertit en succedanis d'aquest dèficit. Però el retrocés també s'ha donat en l'acció del Govern de la Generalitat, que ha acabat retallant les seves aportacions fins a posar en perill alguns equipaments culturals. El retrocés que s'ha produït en un àmbit tan estratègic com la cultura no només posa en perill algunes activitats i sectors; sinó que, a més a més, ens afebleix com a país, sobretot en aquests moments en què volem assumir el repte de transitar cap a un Estat propi.

Per això, en primer lloc, entenem que ha arribat el moment d'exigir i obtenir el compliment d'una vella aspiració:

ERC es compromet amb el sector cultural en l'objectiu que el pressupost de Cultura representi el 2% del pressupost total de la Generalitat de Catalunya arribant a determinar la capacitat pressupostària al PIB en la República catalana, de manera progressiva dins la propera legislatura atenent els greus moments econòmics que està patint el país, concentrant la major part del creixement en els capítols inversors i financer del pressupost, que més contribueixen a dinamitzar l'economia.

Per aconseguir dur a terme les polítiques culturals que desenvolupem, articularem la nostra acció de govern en:

La vertebració estructural del sistema cultural de la República catalana. En matèria cultural el que anomenem estructures d'Estat ja existeixen i són més o menys operatives especialment pel que fa als grans equipaments culturals, però falta articular una veritable estructura d'estat que vehiculi i cohesioni les xarxes i els equipaments territorials i nacionals.

El valor econòmic de la cultura i el desenvolupament de públics. Tot i que el valor afegit de la cultura per a una economia moderna ha estat reiteradament descrit pels millors especialistes, la despesa pública en cultura continua estereotipada com una despesa poc productiva o en alguns casos fins i tot improductiva. Defensem i practicarem polítiques que posin en valor l'aportació de la cultura a l'economia del nostre país, des de l'activitat de les indústries culturals fins al valor afegit que, per al sector turístic (clau en l'economia catalana), representa una oferta cultural potent, variada i equilibrada en el territori.

Cal també, que qualsevol creador i productor arribi amb facilitat a tot el seu públic potencial, amb estratègies per incrementar els consums culturals dels ciutadans en tots els segments de la producció i a tot el territori, de manera que la viabilitat de les produccions culturals depengui menys dels ajuts i més dels ingressos procedents del públic. En la República catalana ERC proposarà aplicar el tipus d'IVA supereduït a totes les activitats i produccions culturals per tal d'enfortir les indústries culturals i convertir-les en un dels motors econòmics del país.

Catalunya és a punt d'iniciar un camí propi en total llibertat, camí al que des d'ERC aspirem a afegir-hi, en un futur immediat, la resta dels Països Catalans. La Cultura ha de ser un dels pilars per aconseguir la llibertat de la nostra nació.

LES LLETRES, EL LLIBRE I LA LECTURA

L'autonomia que tenim

En línies generals, en els darrers anys el sector cultural ha vist com ha estat relegat a un segon pla en l'imaginari col·lectiu de la societat. Els referents, els models en qui s'emmirallen els ciutadans, han passat a pertànyer a altres sectors: economia, política, empresaris, mitjans de comunicació, ...

En el sector concret de les Lletres, des de l'any 2007 ençà s'ha treballat per **reforçar la projecció social i el prestigi de les lletres catalanes**, la pròpia tradició i el patrimoni literari, amb l'impuls de diferents accions a través de l'organisme creat a tal efecte: la Institució de les Lletres Catalanes, que també s'ha vist reforçada amb la reforma de la seva llei de creació i l'aprovació d'uns nous estatuts per adaptar-los als requeriments de l'esmentada llei.

En aquests anys s'ha treballat en 3 eixos generals:

- **Reforçar la presència en la societat de la literatura i els escriptors vius**
 - Impuls del contacte dels autors amb el seu públic, ja sigui a través dels clubs de lectura o de visites als centres educatius
- **Posar en valor i donar visibilitat social al patrimoni literari propi**
 - Impuls de la celebració d'anys temàtics dedicats a diferents autors i autores del nostre imaginari col·lectiu amb motiu de diferents efemèrides amb la implicació activa d'agents públics i privats, per tots els Països Catalans i amb projecció internacional.
 - Impuls d'exposicions d'àmbit literari amb un gran impacte mediàtic i de públic.
- **Foment de l'acció en xarxa de les entitats civils que promouen activitats literàries.**
 - Suport a les iniciatives de la societat civil d'estudi i promoció de la literatura catalana per tots els Països Catalans reforçant-ne el funcionament en xarxa, especialment en l'àmbit del patrimoni literari i dels festivals literaris.

Durant la legislatura 2007-2010 el Govern, amb Esquerra Republicana de Catalunya al capdavant de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació, va posar les bases d'un **Pla de Foment de la Lectura**, un pla ambiciós i integrador i considerat com un factor de cohesió del conjunt de la societat. En els dos darrers anys (2010-2012) s'ha ignorat i prescindit d'aquests fonaments.

En pocs anys la **indústria del llibre** s'ha adaptat a les conseqüències de la revolució tecnològica i ha fet el trànsit cap a la digitalització. En els anys que ERC va ser al Govern es va acompanyar aquest sector econòmic en aquest camí cap al nou paradigma tecnològic creant ajuts específics per a la digitalització dels processos, tant de producció com de distribució i difusió, sense perjudicar la idea de defensar i impulsar la llibreria com a canal de venda i impulsant la figura del llibreter i del bibliotecari com a prescriptors de lectura.

La transició que farem

Tot i que les competències en matèria cultural són teòricament exclusives, a la pràctica l'administració de la Generalitat de Catalunya és, d'alguna manera o altra, subsidiària i, en alguns casos, complementària de l'Estat espanyol a qui, sovint, té a la contra. Es veu, per exemple, en la indiferència davant la llengua i la literatura catalanes i en la nul·la política de suport a la creació literària en català.

En aquest moment de transició caldrà:

- Mantenir polítiques de suport al fet literari en el seu conjunt (creació, traducció, edició, digitalització, ...)
- Crear polítiques de reforç del mercat per al llibre en llengua catalana en el conjunt del mercat cultural català.

- Aplicar el tipus d'IVA supereduït als productes de la indústria editorial per mantenir Catalunya com a capitalitat editorial mundial.
- Crear un organisme responsable de la política de commemoracions, de caràcter estable, que elabori un calendari d'esdeveniments nacionals i de les fites de futur, i es faci responsable del seu desenvolupament amb la participació dels organismes, públics i privats, necessària.

La República que volem

El futur Estat Català pensarem en els serveis de proximitat com a una porta d'accés inicial i alhora universal a la cultura. En aquest sentit, hi ha un àmbit específic del sector que reuneix com cap altre, degut a les seves característiques, aquesta condició de "primera porta d'accés cultural". Ens referim al punt que concentra tota l'activitat existent entorn d'allò que coneixem com a "lectura pública", és a dir, la biblioteca, que esdevé el punt cultural de proximitat per excel·lència.

El sistema cultural públic ha de treballar, també, per defensar i impulsar la tasca dels creadors culturals, entesos com a persona física o com a col·lectiu organitzat a través de les entitats del nostre país. Cal insistir en la defensa de la creació artística (literatura, teatre, dansa, música, arts visuals, ...) com a servei públic. En aquest sentit, un organisme com la Institució de les Lletres Catalanes es fa més que necessari com una de les eines del nou Estat Català capacitada per desplegar polítiques de suport a les lletres (literatura, llibre i lectura) a tot el domini lingüístic i, sempre que sigui possible, d'acord amb les entitats arrelades a la societat civil dels territoris que conformen el mercat cultural català (Andorra, Balears, la Franja, Catalunya del Nord, l'Alguer, el País Valencià i, per suposat, del Principat).

La ILC tindrà el paper d'Agència del Llibre i la Lectura amb l'objectiu de:

- Garantir les polítiques de suport al fet literari en el seus àmbits de creació, traducció, digitalització, investigació i indústria editorial.
- Augmentar el prestigi social de la gent de lletres
 - Incrementant la presència pública dels escriptors i traductors.
 - Prestigiant la lectura i les lletres catalanes al sistema educatiu i als mitjans de comunicació
- Vetllar pel patrimoni literari i pel seu estudi i difusió.
- Elaborar i executar un Pla Nacional del Llibre i la Lectura concertat d'acord amb els agents del sector que hauria d'incloure:
 - Una garantia de la competitivitat del sector de les llibreries, clau per al foment de la lectura i per a la indústria editorial del nostre país
 - Impulsant la modernització dels espais i del seu personal
 - Treballant per reconèixer el paper del llibreter com a mediador i prescriptor de la lectura
 - Pla de Promoció i Difusió del llibre, amb l'objectiu d'augmentar significativament la quota de mercat del llibre en català per acostar-la progressivament al 50% de les vendes, a través de diverses mesures, entre les quals: assegurar la creació i distribució de llibres digitals en català, incrementar l'oferta de traduccions al català, incentivar la presència del llibre en català a les grans superfícies comercials, assegurar la presència del llibre en català a les botigues i espais comercials de les infraestructures gestionades o participades per la Generalitat (aeroports, estacions, etc).
 - Pla Nacional de Foment de la Lectura, incidint especialment en aquelles accions destinades al públic infantil i juvenil.
- Potenciar el paper de les biblioteques com a centres d'informació i d'accés al coneixement:

- Fomentant el seu paper actiu com a centres de foment de la lectura i de prescripció literària, dotant als professionals que hi treballen d'un paper actiu i de reconeixement i de prestigi social.
- Actualitzant el sistema bibliotecari del país en el marc de la societat de la informació
- Consolidant el concepte de Sistema Nacional de Lectura Pública.
- Promoure la construcció de biblioteques públiques municipals arreu del territori i treballar per dotar de serveis bibliotecaris els municipis menors de 3.000 habitants.

ARTS ESCÈNIQUES

ERC, des de fa molts anys, planteja la cultura com “el nostre segell al món”. Avui, en ple segle XXI i en una Europa occidental plenament globalitzada, la singularitat, la identitat de cadascun dels seus territoris, gairebé només es pot donar a conèixer mitjançant el fet cultural, que reproduceix el fet vital de qui n'és l'origen.

L'autonomia que tenim

Les arts escèniques han tingut, aquí i arreu, un component innovador i transgressor que ha ajudat a consolidar importants avenços socials. En el cas de Catalunya, des dels quadres escènics i la prolífica activitat amateur fins a la consolidació de les grans empreses catalanes, passant per les companyies independents del darrer franquisme; des de l'Agrupació Dramàtica de Barcelona fins al Teatre Nacional de Catalunya, passant per l'EADAG i el primer Grec, s'ha bastit tota una trajectòria que confirma l'aportació de les arts escèniques a la reflexió i al canvi de sensibilitat de la nostra societat.

És per això que cal insistir en la defensa de les arts escèniques (teatre, dansa, música...) com a servei públic, davant les retallades en equipaments i programacions que avui patim. La necessària racionalització de la despesa dels grans teatres públics no pot servir per dessistir de la inversió pública ni per deixar en mans exclusivament privades l'activació del sector. Ben al contrari, cal l'absoluta implicació de l'Administració a l'hora d'emparar i incentivar les arts escèniques com a part integrant d'una cultura al servei del poble.

Per assolir-ho plantejem un seguit de propostes que, tot i estar elaborades tenint molt present la realitat del Principat, no oblidem el conjunt de la Nació.

La transició que farem

- Aplicar el tipus d'IVA super reduït a les arts escèniques per mantenir Catalunya com a capitalitat escènica mundial.
- Incentivarem la sostenibilitat econòmica de les empreses culturals, tot practicant una necessària revisió de la normativa de concessió de les subvencions de l'OSIC, per tal d'adaptar-la als moments tan difícils que travessa el sector, amb problemes de finançament i una crisi de consum agreujada per l'augment de l'IVA per part del Govern espanyol.
- Impulsarem un pacte cultural per tal de dissenyar un escenari estable en aquells equipaments cofinançats o coparticipats, mentre s'implementa llur traspàs a la Generalitat.
- Treballarem per construir alternatives a la Red Española de Teatros, Auditorios, Circuitos y Festivales de Titularidad Pública per als ens catalans que avui en són membres: la Fira Mediterrània de Manresa, la Fundació Teatre Lliure, l'Auditori de Barcelona, el Mercat de les Flors, el Teatre Auditori de Sant Cugat, el Teatre Nacional de Catalunya i el Teatre Municipal de Girona. En cas que interessi mantenir la relació, s'intentarà la redacció de convenis. Els diners públics administrats per la Red i destinats a Catalunya, es destinaran a cobrir les necessitats econòmiques dels esmentats convenis.

- Pel que fa al TNC, recuperarem la idea bàsica del document “Nova etapa”, elaborat l’any 2004 i encara vigent, en el sentit d’ampliar l’àrea referencial del Teatre Nacional de Catalunya. Encara que el TNC ve referit administrativament al territori de Catalunya i a la dinàmica de les arts escèniques que hi tenen lloc, teatre i llengua són indissociables i, en conseqüència, el TNC ha d’adoptar com a marc de referència els Països Catalans, amb tot el que això significa.
- Idearem una normativa per a regular la contractació d’intèrprets, directors i autors als grans teatres públics, de manera que la feina que generen repercuteixi en benefici del major nombre possible de professionals.

La República que volem

- Recuperarem l’aportació que la Generalitat transferia al Gran Teatre del Liceu i promourem millores en la seva gestió per tal de poder garantir la seva activitat ordinària, l’estabilitat de la plantilla i el prestigi internacional d’aquest equipament. Cal repensar el Gran Teatre del Liceu, tot projectant-lo com el Teatre de l’Òpera Nacional de Catalunya.
- Consolidarem la xarxa territorial de centres de creació i producció escènica, la creació de la qual no ha estat suficient, ja que cal bastir una veritable política descentralitzadora a través de gires arreu del territori que facin rendibles, econòmicament i cultural, les produccions dels teatres públics. Així, incrementarem les gires territorials de les produccions dels grans equipaments d’arts escèniques participats per la Generalitat.
- Crearem un circuit d’arts escèniques dels Països Catalans, mitjançant convenis amb els governs corresponents, o bé, quan això no sigui possible, arribant a acords directes amb els municipis d’aquests territoris.
- Potenciarem la creació dels canals adequats per garantir un mínim d’actuacions per espectacle a les mitjanes i petites companyies. Cal tenir en compte que, a banda dels teatres públics i les grans empreses privades, aquestes mitjanes i petites companyies són les que donen ocupació al gruix dels treballadors de les arts escèniques, tot mantenint actiu el sector.
- Organitzarem trobades de programadors nacionals i estrangers per posar-los en contacte amb la millor oferta escènica del país, tot potenciant les fires i festivals ja existents.
- Desplegarem en tota la seva amplitud els Plans Integrals del Circ, la Dansa i l’Espectacle Familiar, que han estat acordats amb els sectors respectius i que contenen una bateria de mesures per impulsar aquests segments de la producció cultural.
- Adscriurem l’Institut del Teatre al Departament d’Ensenyament, per tal que esdevingui una veritable Escola Nacional d’art dramàtic i dansa. Així mateix, crearem l’Àrea de Formació Contínua, adscrita a l’Institut i amb la participació de les diverses Associacions Professionals, per a pal·liar les mancances que en aquest sentit arrossega el sector.
- Impulsarem la regularització efectiva del sector en matèria laboral i de drets sindicals per lluitar contra l’abocament a la precarietat del treball. Així, potenciarem l’elaboració del Cens de Professionals com a primera mesura per facilitar diagnòstic socio-laboral i projectes de millora per al col·lectiu de treballadors.

Música

- Posarem en marxa, d’acord amb el sector, un Pla de Promoció de la Música Catalana, tant interior com exterior (internacionalització). En el marc d’aquest Pla, sistematitzarem les estratègies per fer més visible la música del país i fer que ocupi el lloc que li correspon en l’espai públic i en el mercat.
- Continuarem incentivant la prioritització de la contractació de músics catalans a les programacions de música en viu.

- Aprofundirem en les polítiques destinades a acompanyar el sector discogràfic cap a les noves formes de negoci derivades de la revolució digital.
- Desplegarem un Pla d'Orquestres i Formacions Estables, posant un èmfasi especial en els processos d'excel·lència de cada orquestra i en la difusió de la música culta arreu del territori.
- Reclamarem al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) que, fent ús de les seves competències, revisi les instruccions per al millor compliment de la llei en matèria de programació radiofònica de música en llengua catalana
- Donarem suport a l'Auditori de Barcelona per tal de consolidar la seva posició en la xarxa d'auditoris d'excel·lència d'Europa.
- Arribarem a acords amb empreses i institucions per comprometre-les a difondre la música en català a través dels fils musicals, ja siguin telefònics o ambientals (grans superfícies comercials, grans espais públics de transport, etc.).
- Instarem la ràdio pública a posar en marxa una radiofórmula competitiva que tracti amb normalitat la producció musical del país.

Cultura Popular

El patrimoni etnològic és, fonamentalment, el patrimoni de les classes populars. Tradicionalment menystingut degut a una visió elitista de la cultura, ara cal reivindicar-lo. Per això:

- Situarem el patrimoni etnològic al mateix nivell que la resta d'àmbits de patrimoni mitjançant la inclusió de la seva gestió dins la futura Agència Catalana de Patrimoni Cultural.
- Actualitzarem la Llei de Patrimoni Cultural per incorporar mecanismes de salvaguarda del Patrimoni Immaterial.
- Inclourem en el contracte-programa de la futura ACPC un increment dels recursos per a la recerca etnològica i per a la protecció del patrimoni immaterial.
- Avançarem en el reconeixement internacional de les nostres expressions de cultura popular.
- Finalitzarem l'elaboració del catàleg del patrimoni festiu del país, comarca a comarca.

Quant a l'associacionisme i la formació en la festa:

- Substituïrem les subvencions pels convenis de col·laboració amb l'associacionisme, que activin un nou programa de dinamització comunitària.
- Crearem un programa d'intercanvi d'entitats de cultura popular d'arreu dels Països Catalans.
- Avançarem en l'aplicació de les noves tecnologies per a la dinamització associativa així com, especialment, la digitalització del nostre patrimoni documental i la difusió sense fronteres del coneixement de la nostra cultura popular i tradicional.
- Incorporarem nous mecanismes de participació ciutadana, al costat de l'actual Consell de Cultura Popular, que permetin la representació de l'associacionisme al Departament de Cultura.
- Rellançarem l'Escola Catalana de la Festa, amb la incorporació progressiva de noves seus temàtiques.
- Desplegarem el Pla Estratègic de l'Aula de Música Tradicional i Popular i estendrem la seva activitat arreu del territori a través d'acords i convenis amb les escoles municipals de música

Arts Visuals

Redacció del Pla Estratègic de les Arts Visuals a Catalunya, amb la participació de tots els agents implicats, públics i privats. El Pla hauria de recollir les següents mesures:

- Augmentar la presència de les arts visuals a la premsa escrita, ràdios i televisions públiques amb programes específics. Millorar la difusió de les activitats d'art contemporani als mitjans de comunicació i foment dels nous públics.
- Potenciar estratègies de col·laboració en el marc dels Països Catalans que millorin els canals de difusió i foment a la creació de les arts visuals.
- Definició una estratègia unitària per articular una fira d'art de nivell internacional a la ciutat de Barcelona que no sigui una mera imitació dels models coneguts més propers.
- Augmentar les plataformes de difusió i projecció dels artistes. Intensificar les iniciatives per difondre l'art contemporani fora del país. Nova orientació de difusió internacional de l'art contemporani català per situar-lo en relació a la producció internacional d'alt nivell.
- Impulsar una línia d'acció orientada a la generació de coneixement i pedagogia de l'art contemporani, especialment adreçant als segments de població més joves.
- Articular la Xarxa de Centres d'Art Contemporani de Catalunya com una veritable xarxa que ajudi a la difusió i consolidació del artistes emergents.
- Definir la política i la concreció de la Col·lecció Pública d'Art de Catalunya, amb la participació necessària del MNAC, el MACBA i els museus d'art del territori.
- Impulsar la visibilitat dels artistes i les arts visuals a Internet. Creació d'un portal de difusió i comercialització on-line de les arts visuals.

HISTÒRIA

L'autonomia que tenim

El camp de la història i la memòria viu un moment d'abandó per part de l'Administració catalana, que no coincideix amb l'interès que la societat catalana mostra pel seu passat. Espais de memòria com el Fossar de les Moreres a Barcelona deixats i bruts; el Memorial Democràtic amb una reducció del 60% del pressupost en dos anys; el Centre d'Història Contemporània sense pressuposta a la pràctica...per no parlar de monuments que allunyats de la centralitat barcelonina manquen de la cura necessària.

La Història i la Memòria, més enllà de component erudit, explica què som, on som, i legitima l'estat actual com procés dinàmic que uneix les generacions actuals amb els seus orígens.

Una política d'Història i de Memòria nacional no crea un poble ni una identitat; explica perquè podem parlar-ne, d'un poble i d'una identitat.

La transició que farem

- Elaborarem un mapa d'actuacions a tot el territori per recuperar, dignificar o establir referents de memòria nacional, en col·laboració amb el món local i amb una línia d'ajuts i de foment del finançament privat.
- Desplegarem el Pla Integral d'Arqueologia de Catalunya (PIACAT).
- Continuarem reclamant la devolució a Catalunya de documents confiscats durant la Guerra Civil o per motius repressius i que no estiguin en mans dels seus legítims propietaris.

- Continuarem defensant la integració al sistema d'arxius de Catalunya dels fons catalans custodiats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

La República que volem

- Per poder ampliar les funcions del Centre d'Història de Catalunya per tal que abasti tots els períodes i relacionar-lo com a eix vertebrador de la investigació històrica amb les Universitats catalanes.
- Per crear un delegat de cultura a cada seu diplomàtica, que actuï coordinadament amb el representat dels interessos turístics del país per fomentar un turisme de coneixement de la nació.
- Per que l'organisme de commemoracions esdevingui en aquesta nova etapa assessor de polítiques de reforçament de la identitat i la cohesió nacionals.

PATRIMONI CULTURAL

L'autonomia que tenim

La Catalunya autònoma ha intentat recuperar, pel que fa a la cultura i el Patrimoni Cultural, les institucions perdudes a la República. Durant 30 anys s'han esmerçat tots els esforços en la recuperació nacional i especialment en la construcció d'equipaments.

En aquest període s'ha pensat més en el continent que en el contingut. Les estructures administratives (de la Generalitat i del país) han reproduït els esquemes de l'estat espanyol i francès i això ens ha portat a una gestió burocràtica i centralitzada amb una evident manca d'agilitat administrativa.

Per altra banda les grans administracions de Catalunya: Generalitat, Diputacions i grans Ajuntaments (especialment Barcelona ciutat) no han coordinat polítiques culturals ni han treballat conjuntament per bastir una estructura territorial cohesionada.

La transició que farem

En una situació de crisi econòmica, caldrà consolidar i defensar les estructures assolides i fer-les treballar més en visió cooperativa i solidària per aprofitar les energies de les grans institucions envers altres institucions més dèbils.

- Caldrà seguir articulant el territori en xarxa, desconcentrant la gestió envers el territori, però a la vegada marcant directrius nacionals clares que evitin la creació d'equipaments inviables i simplifiquin la gestió a tots els nivells administratius.
- Continuarem el desplegament del Pla de museus vigent (2007) amb les adaptacions necessàries al context econòmic actual.

La gestió sostenible i el patrimoni cultural com a element de dinamització econòmica i cohesió social han de ser elements bàsics de gestió del patrimoni, però també l'educació en els valors de la conservació, l'estudi i el coneixement de la història i els seus elements materials i immaterials. Sense educació no podrem garantir una societat sensible envers la conservació del nostre patrimoni cultural.

Però la conservació, ha d'anar acompanyada de la posada en valor, la interpretació i la didàctica del patrimoni. Cal investigar i documentar per millorar el coneixement i posar-lo al servei de la societat. El turisme cultural i la rendibilitat econòmica del patrimoni és un efecte que no funciona si no té en compte totes les fases necessàries per posar en valor el patrimoni cultural.

Igualment i pel que fa a la creació d'agències de gestió aplicades al patrimoni cultural aquestes sols es portaran a terme si es produeix un veritable traspàs de competències i una reducció efectiva de

l'estructura orgànica de la Generalitat. Sota els principis estrictes de transparència en la gestió, igualtat d'oportunitats en la contractació de personal i això per aconseguir els més alts nivells d'eficàcia i eficiència respecte els recursos disponibles i els objectius proposats.

Caldrà establir els mecanismes necessaris per evitar l'espoli del patrimoni cultural per part de l'Administració General de l'Estat en allò que fa referència a la compra de fons arxivístic, bibliogràfics, fotogràfics o de qualsevol altre tipus.

La República que volem

Una cultura catalana encarada al futur ha de trobar la manera de recuperar les seves essències i ser més ella mateixa que mai, i, al mateix temps, d'integrar el valuós llegat de la multiculturalitat. Una cultura inclusiva no ha de ser una cultura desnaturalitzada.

Ens cal un estat propi per construir una nova Catalunya, amb una administració pública àgil i eficaç, amb estructures operatives senzilles i a la vegada coordinades amb totes les altres parts implicades en la gestió del patrimoni cultural, des de turisme, ensenyament, obres públiques i urbanisme, etc.

La República de Catalunya, farà una reordenació territorial i una simplificació administrativa on el principi de subsidiarietat sigui clau en la gestió del patrimoni cultural. En aquest sentit sols hi hauria d'haver dues administracions competents bàsiques: l'estat i el municipi.

El patrimoni cultural s'articularà en xarxes que tindran un equipament nacional com a referència, però aquestes xarxes no seran subsidiàries d'aquests equipaments sinó autònomes i amb plena capacitat de gestió.

La regulació dels equipaments del patrimoni cultural es farà per llei i es definiran els requisits per poder tenir la denominació oficial entre altres de: museu, arxiu, centre d'interpretació, monument, jaciment arqueològic, etc.

La taxa turística revertirà també en la conservació, restauració i posada en valor del patrimoni cultural de la zona on en recapti. Si el patrimoni ha de ser i és un atractiu turístic és necessari que en rebi també els seus fruits.

Nova gestió de l'1% cultural deslligant-la de la inversió de cada departament de la Generalitat i aprovant directament una partida global en els pressupostos de la Generalitat de cada any gestionada directament pel Departament de Cultura.

Farem una nova llei del Patrimoni Cultural Català que incorpori les directives internacionals de la UNESCO i ofereixi una visió global i interdisciplinària del patrimoni cultural amb l'objectiu de millorar la seva protecció, estudi, gestió i interpretació i faciliti la rendibilitat econòmica i la utilització social del mateix.

En resum ens cal un estat propi per desenvolupar polítiques patrimonials pròpies amb els nostres recursos i sense dependències externes.

DONA I CULTURA

La participació de les dones en la cultura ha de ser un element primordial a l'hora de fer visibles les seves aportacions i de treballar per la transformació del rol de "dones – passives, consumidores" al de "dones – actives-creadores" de cultura. Les dones han de ser protagonistes i actives de les noves formes de construcció sociocultural.

- Formarem amb perspectiva de gènere als agents socials, bibliotecaris, monitors, docents....és a dir a tota la comunitat educativa del nostre país.
- Fomentar la visibilitat i el reconeixement de les dones als àmbits culturals del país.
- Procurar la visualització de l'aportació historicocultural de les dones al llarg del temps i de les nostres fites històriques.

- Sensibilitzar i fomentar en els equipaments culturals del territori l'elaboració i aplicació d'aquests plans d'igualtat de gènere. Desenvolupant mesures i/o plans d'igualtat interns que permetin assolir la igualtat entre el seu personal i que estiguin en consonància amb la projecció exterior de les polítiques nacionals en matèria d'igualtat.
- Promourem l'ús del llenguatge no sexista en l'àmbit cultural per tal de fomentar les relacions socials i culturals igualitàriament.
- Aplicarem metodologies que permetin l'avaluació de l'impacte de gènere en qualsevol proposta politicocultural.
- Impulsar la paritat de gènere en el lideratge de persones expertes en l'àmbit cultural: Arts Escèniques, Cultura Popular, Música, Arts Visuals, Patrimoni, Audiovisuals...
- Seguirem donant suport als col·lectius de dones especialment vulnerables, impulsant la seva integració a través de la Cultura.
- Defensarem que no només s'ha de reclamar la igualtat real entre homes i dones, sinó que ressaltarem i positivarem les diferències de gènere per tal de potenciar aquesta visió dins el món de la cultura.
- Apostarem per la formació en matèria de gènere a les i als professionals dels mitjans audiovisuals i seguirem promovem l'ús no sexista del llenguatge per tal d'eradicar-lo en els mitjans de comunicació.
- A través del món de la Cultura i dels seus equipaments culturals, durem a terme accions de sensibilització en la perspectiva de gènere.
- Seguirem promovem l'actual paritat i bonança de gènere que hi ha dins el món de les lletres catalanes a través del foment de la Cultura Catalana.
- Promourem l'equilibri de gènere dins del món de la crítica.
- Restablir l'equilibri de gènere dins el món musical. Derogant les creences entre els instruments ideològicament masculins i femenins i millorar el percentatge masculí dins les formacions corals de tot tipus, reforçant aquesta idea especialment en l'educació primària.

L'ESPAI CATALÀ DE COMUNICACIÓ AUDIOVISUAL

L'autonomia que tenim

Com a conseqüència de la crisi econòmica, l'espoli fiscal que pateixen els Països Catalans i les reformes de les lleis que afecten a les principals empreses i institucions públiques que integren el món de la comunicació audiovisual, com la coneguda llei òmnibus, la situació actual de les empreses de mitjans de comunicació públics i privats és molt delicada, per no dir crítica.

Correm el risc de veure desmantellar el sistema comunicatiu català arrelat arreu Països Catalans. Empreses privades autòctones, que combinen premsa, ràdio i televisió, i projectes públics de comunicació local que han creat eines de comunicació, de participació ciutadana i cohesió social, estan desapareixen. L'existència dels mitjans audiovisuals de proximitat, públics i privats, hauria de ser un objectiu prioritari de totes les institucions, els partits i la societat civil catalana.

Els mitjans de comunicació públics catalans, englobats en la CCMA, estan patint importants retallades en pressupost (71 milions en tres anys), en el tancament de canals (iCat fm, 3XL, reducció del 33), en el sou dels treballadors (congelat des de fa tres anys, un 5% menys l'any 2011 i un altre d'equivalent amb la desaparició de la paga de Nadal pel 2012) i recentment l'encàrrec d'un pla de

viabilitat, a una consultora externa i aliena a la CCMA, amb la possibilitat d'un expedient de regulació d'ocupació (ERO).

Això pot representar l'externalització de la producció, pot fer perillar els llocs de treball i pot posar en dubte el futur de la Ràdio i Televisió pública. Si això passa, les indústries audiovisuals i culturals del país veuran perillar la seva existència. Necessitem, per tant, una CCMA potent i amb els mitjans materials i humans per ser-ho. Perquè la informació, la cultura, l'educació i l'entreteniment de qualitat són indispensables per bastir una societat més lliure, desperta i activa.

La transició que farem

Partint de la base que la propera legislatura ha de ser la de la transició cap a un Estat propi, hem de crear els fonaments adequats pel futur del sector audiovisual:

- El sector públic ha de ser el capdavanter com a eina de país, cal enfortir-lo i consolidar-lo a través de la producció pròpia i internacionalitzant i exportant els seus productes, tot imitant models productius europeus com la BBC, per exemple. En matèria audiovisual ens hi juguem el futur d'una identitat diferenciada i d'una capacitat d'intervenció en el nostre país a nivell de llengua, cultura i relació amb el món.
- Ens calen uns mitjans de comunicació públics catalans que creïn valors i que siguin capaços de ser atractius pel conjunt de la societat catalana i participar de la construcció, difusió i consolidació d'un univers nacional i referencial propi.
- En aquest sentit, la CCMA ha de ser la garant de continuar aquest model de servei públic que ultrapassi les consideracions econòmiques de rendibilitat i costós, per anar a cercar la rendibilitat social i cultural a través de la pluralitat de continguts, la producció pròpia, la col·laboració amb la indústria privada, la credibilitat i la professionalitat.
- Potenciar la producció pròpia i alhora contribuir al mercat català audiovisual, és perfectament compatible, com així s'ha demostrat fins ara, sent la CCMA motor principal de les empreses audiovisuals privades.

Sense una CCMA potent, la indústria audiovisual i cultural catalana es veurien greument afectades, fins a posar en perill la continuïtat de sectors implicats en el món audiovisual i la pèrdua, per a Catalunya, de la seva projecció internacional per la fuga de talent i empremadoria.

Els canvis estructurals anunciats, en la CCMA, poden posar en greu perill l'actual model generant pèrdues de qualitat, d'audiències i ingressos i, per tant, el futur de l'espai audiovisual català.

Tot i saber el moment financer crític que estem patint, ERC té clar que amb els recursos humans i materials actuals, dels mitjans de comunicació públics, s'està en condicions de fer una programació i una informació de qualitat i continuar sent líders d'audiència.

En aquest procés de transició els dos eixos bàsics haurien de ser l'enfortiment dels serveis públics com a eina de país i la col·laboració amb el sector per expandir-lo i crear llocs de treball. Per tant la prioritització hauria de ser:

- Els mitjans públics de comunicació com a garantia de cohesió social a través d'una informació acurada, completa, plural i veraç. Normalitzadors de la llengua i la qualitat democràtica del país. Garants de l'accés a totes les opinions, creences, sensibilitats, i tendències amb estricta neutralitat i criteri periodístic. Garantir la seva independència governamental i les seves actuals estructures amb el manteniment dels dos múltiples, la producció pròpia i els llocs de treball.
- Derogació de la modificació de la llei de la CCMA, promoguda per CiU i el PP. Defensar el model de finançament mixt i el compromís de recolzar un contracte-programa que doni garanties a la continuïtat de tots els professionals.
- Recolzar la producció de continguts audiovisuals per a televisions i ràdios locals afavorint la col·laboració entre diverses xarxes de ràdio i televisió, i impulsar línies específiques de suport per a la producció.

- Treballar per una indústria audiovisual, potent, innovadora i promotora de l'expansió cultural de continguts.
- Desplegament en tota la seva amplitud de la Llei 20/2010 del Cinema, en tant que instrument per a la producció, la distribució i la comercialització d'una oferta de cinema en català i com a reforç de la indústria cultural catalana.

La República que volem

És evident que, en un estat propi TV3 i Catalunya Ràdio són indispensables per entendre el país del futur. Un sistema propi de mitjans de comunicació públics, que vetlli per la llengua del país, que treballi per la qualitat de la televisió i la ràdio i que vertebrï la indústria audiovisual del país és vital. S'haurien de crear estructures per tornar a relacionar i potenciar el món cultural i el dels mitjans de comunicació. La creació del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de l'anterior Govern, pretenia precisament assenyalar la necessitat d'aquesta aliança estratègica entre aquests dos móns.

S'haurien de reformular i dotar de nous continguts les Lleis audiovisuals catalanes com la de la CCMA, la Llei de Comunicació Audiovisual de Catalunya i la del Consell Audiovisual de Catalunya, sense deixar de banda la Llei del Cinema de Catalunya.

En un estat propi, s'haurà de garantir i potenciar els projectes audiovisuals per tal d'enfortir el sector al país i donar-los-hi projecció internacional. Creant instruments de política industrial per potenciar la capacitat financera de les empreses per afrontar projectes de creixement i/o internacionalització.

En un Estat propi s'hauria de donar suport econòmic i polític al sector dels mitjans de comunicació. El sistema comunicatiu català és pot qualificar d'únic en el món per la seva riquesa, la seva diversitat i la seva pluralitat. Els mitjans de comunicació catalans conformen un espai comunicatiu d'una forta densitat que articula la societat, li dóna solidesa i és un potent factor d'integració dels nous ciutadans.

La consecució d'un Estat propi ens hauria de fer més lliures, millorar la nostra vida quotidiana i disposar d'uns mitjans de comunicació més forts, plurals i diversos.

5. CATALUNYA, NOU ACTOR INTERNACIONAL DE PLE DRET

Sens dubte que els assumptes internacionals esdevindran un element cabdal en l'acció de Govern de la propera legislatura. Amb la celebració d'un referèndum d'autodeterminació a l'horitzó, serà necessari articular una estratègia que tingui per objectiu aconseguir els suports internacionals necessaris per al procés radicalment democràtic que endegarà el poble de Catalunya per decidir el seu futur.

En aquest sentit, el reconeixement internacional de Catalunya com a nou estat de ple dret i la seva continuïtat dins del marc de la Unió Europea han de marcar l'estratègia internacional del Govern de la Generalitat. Aquest, haurà de posar tots els instruments d'acció exterior al servei d'aquesta estratègia, tot oferint les garanties necessàries perquè Catalunya esdevingui un actor internacional fiable, responsable i amb la credibilitat i capacitat inqüestionables pel compliment dels seus compromisos.

Per tal de poder desenvolupar aquesta estratègia amb l'ambició que requereix i per dotar-la dels recursos humans, financers i tècnics adequats a tal fi, des d'Esquerra Republicana considerem absolutament necessari, malgrat les limitacions pressupostàries a les que el Govern de la Generalitat es veu i veurà sotmès, que es creï una Conselleria d'Afers Exteriors que centralitzi, coordini, i dirigeixi els organismes existents que treballen per a la internacionalització política, econòmica, cultural, turística, ... de Catalunya (Delegacions, ACCIÓ, Institut Ramon Llull, Turisme de Catalunya...), i per a la cooperació al desenvolupament i l'ajut humanitari (Agència Catalana de Cooperació). Tanmateix, aquesta Conselleria hauria de contemplar la potencialitat de les entitats socioculturals de l'exterior (les comunitats catalanes de l'exterior) com a agents de difusió i promoció de la realitat catalana. Aquesta Conselleria haurà d'estar encapçalada per una personalitat amb una àmplia experiència i contactes internacionals, respectada per totes les parts i amb una elevada capacitat d'interlocució amb autoritats estrangeres per poder expressar de forma directa i clara la posició de Catalunya en el context actual.

També serà indispensable que la Conselleria disposi d'un departament de comunicació potent que permeti al Govern de la Generalitat explicar-se de primera mà a la societat internacional. Una societat que, d'ençà el propassat Onze de Setembre, ha incorporat Catalunya com un dels centres d'interès i de seguiment sociopolític d'actualitat, fet que es converteix en una oportunitat que no podem deixar passar.

Catalunya, un actor internacional responsable que treballa per un altre món possible

Durant els darrers anys hem patit les pitjors conseqüències d'una globalització sotmesa als interessos de les entitats financeres i les multinacionals, i que ha desembocat en una crisi mundial que ha comportat un increment de les desigualtats socials, un retrocés al desenvolupament als països del sud, un increment de la violència i dels conflictes armats. Avui, el principal repte que sorgeix en l'àmbit internacional és el de generar un nou ordre internacional basat en un model de governabilitat democràtica global.

El desenvolupament humà sostenible, la degradació mediambiental, la defensa dels valors democràtics i dels drets humans, la lluita contra el terrorisme, les velles guerres i els nous conflictes i la proliferació d'armaments són alguns dels reptes globals que encara són plenament vigents.

La República Catalana ha de mostrar la seva solidaritat i contribució als reptes globals, ens els mateixos termes i compromisos que ho fan els estats. Per tant, el Govern de la Generalitat ha de promoure polítiques que contribueixin a fer front als reptes globals sense perdre de vista que el fet d'assolir la plena sobirania és, per al nostre país, tan la millor manera de poder participar en la governabilitat mundial com la millor manera de ser reconegut al món.

UNIÓ EUROPEA I POLÍTICA INTERNACIONAL

POLÍTICA EXTERIOR

L'autonomia que tenim

Malgrat les limitacions competencials de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria, durant la vuitena legislatura Esquerra Republicana va impulsar des del Govern una ambiciosa política exterior que pretenia posar les bases d'una xarxa internacional d'interessos i complicitats que facilités un eventual reconeixement de la independència de Catalunya, quan es produís. Aquesta política tenia dos eixos molt clars: d'una banda dotar la Generalitat d'unes incipients estructures d'estat que li permetessin tenir les capacitats per planificar i executar la seva pròpia política exterior; d'altra banda, consolidar el paper de Catalunya com un actor internacional amb una agenda pròpia, reforçant la cooperació bilateral amb els països veïns, amb els principals socis comercials i amb països amb una forta complicitat política i incrementant la participació de la Generalitat en organismes internacionals.

Amb el canvi de Govern, el desplegament d'una estratègia internacional pròpia es va frenar en sec i l'acció exterior de la Generalitat va adoptar un paper subaltern a la política exterior d'Espanya. Fruit d'aquest canvi de rumb, en els dos anys de legislatura no s'ha plantejat ni una sola iniciativa per continuar construint estructures d'estat en l'àmbit de la política exterior i fins i tot s'han donat passos enrere significatius com el tancament de la Delegació a l'Argentina i del Centre Unesco de Catalunya o la reducció de les contribucions de Catalunya a diversos programes de les Nacions Unides.

La transició que farem

Per una nació com la catalana, que aspira a convertir-se en un estat independent membre de la Unió Europea, és clau garantir-se el suport dels estats més influents d'Europa i de les principals potències internacionals. Aquest element condicionarà tota l'estratègia internacional del Govern, que tindrà com a objectiu principal assolir el comprimís de la comunitat internacional a favor del dret a l'autodeterminació del poble català i a favor d'una integració immediata a la Unió Europea, en el mateix moment que es faci efectiva la independència de Catalunya. Per assolir aquest objectiu, el Govern posarà tots els instruments d'acció exterior al servei de l'estratègia de política exterior i oferirà les garanties necessàries per ser considerat un actor fiable, responsable i amb capacitat per complir els seus compromisos.

En paral·lel al desplegament d'aquesta política exterior més de caire institucional, i per tal de contribuir a fer de Catalunya un actor internacional, responsable, eficaç, influent i de prestigi, la Generalitat de Catalunya ha de dur a terme una estratègia de diplomàcia pública que contribueixi a projectar una imatge de Catalunya al món coherent i sòlida per generar complicitats, promoure valors i influir en els posicionaments de l'opinió pública internacional. Les opinions i actituds dels ciutadans d'altres països són rellevants atès que poden tenir un impacte real en la consecució d'objectius econòmics i de política internacional.

En aquest sentit, dins de la diplomàcia pública les comunitats catalanes de l'exterior esdevenen un instrument cabdal de promoció de la identitat catalana i uns agents actius de diplomàcia cultural en les seves terres d'acollida a través del seu coneixement del sistema social i polític del lloc on estan establertes així com de les seves xarxes de relacions i coneixences.

La seva activitat de difusió i promoció de la cultura i la identitat catalana ha de ser un suport primordial a la tasca del Govern d'internacionalitzar el cas català i ha de servir per a obrir vies d'accés per explicar al món el procés democràtic que Catalunya està iniciant cap a la consecució de la seva independència.

Mesures en l'àmbit institucional:

- Crearem una Conselleria d'Afers Exteriors que centralitzi els diversos organismes existents que treballen per a la internacionalització econòmica, cultural, turística, etc. A més la Conselleria coordinarà totes les matèries d'àmbit internacional amb la resta de Departaments.

- Reforçarem i racionalitzarem l'actual xarxa de delegacions perquè absorbeixin tots els organismes de representació exterior existents (ACC10, Agència de Turisme, ICEC, Institut Ramon Llull, ACCD, etc.) i ampliarem aquesta xarxa amb noves delegacions al Magrib, a l'Amèrica Llatina, a l'Àsia i als països que es considerin estratègics per raons econòmiques i polítiques.
- Dotarem la Generalitat d'un cos diplomàtic modern i professionalitzat.
- Impulsarem una llei de política exterior que defineixi els elements estructurals d'aquesta política i que consolidi els instruments per implementar-la.
- Incrementarem les visites oficials als països que es considerin prioritaris per raons econòmiques i polítiques.

Cooperació amb la Unió Europea:

- Reforçarem el compromís de la Generalitat amb la implementació a Catalunya de les iniciatives de la Unió Europea, accelerant tots els processos de transposició i evitant possibles procediments d'infracció.
- Seguirem apostant per la capitalitat de Barcelona de la política euromediterrània i contribuirem a fer avançar la política europea de veïnatge a la conca mediterrània.
- Respecte els Països catalanes, l'eix mediterrani vehicula el 60% de les exportacions de l'Estat espanyol. A més, el principal soci comercial i proveïdor del País Valencià és Catalunya i viceversa. Pel que fa a les Balears aquesta relació és encara major. En aquest eix s'hi concentra un 40% del teixit empresarial de l'Estat espanyol. És per això que una Catalunya independent ha d'establir impulsar i negociar amb l'Estat espanyol i l'Estat Francès *Òrgans Comuns de Relació Transfronterers* amb aquests territoris, ja que a més d'estructurar la nació hi ha una innegable potencialitat econòmica.
- Cal que la Delegació del Govern de la Generalitat davant de la Unió Europea assumeixi un paper determinant en la defensa i promoció dels interessos i aspiracions de Catalunya davant de les institucions europees.

Organismes internacionals:

- Apostarem per la participació directa de la Generalitat en organismes multilaterals que treballin en els mateixos àmbits de competències (Unesco, Francofonia, Unió Llatina, Organització Mundial de la Salut, Organització Mundial del Turisme).
- Reforçarem la política de beques i ajuts per a estades d'estudiants i professionals catalans a organitzacions internacionals i a les institucions europees.
- Atraurem seus d'organismes multilaterals a Barcelona per continuar fent del recinte històric de Sant Pau un clúster d'actors internacionals de primer nivell.

Relacions bilaterals:

- Situarem Catalunya en el mapa geopolític internacional i bastirem aliances amb els principals actors europeus i mundials per obtenir el seu suport en el procés de Catalunya cap a la independència.
- Adoptarem una posició neutral davant de conflictes internacionals on hi estiguin implicats països clau pel reconeixement de la independència de Catalunya, sense que això exclouï la possibilitat d'enviar ajuda humanitària o de promoure-hi iniciatives de foment de la pau.

- Reforçarem la cooperació bilateral amb els països veïns en matèries d'interès comú, especialment en àmbits com la cooperació transfronterera, els intercanvis econòmics, les migracions o la cooperació cultural i educativa.
- Intensificarem les relacions amb els principals socis econòmics, comercials i tecnològics i amb les economies emergents per tal d'obrir nous mercats i oferir noves oportunitats d'internacionalització a la indústria i el turisme.
- Continuarem fomentant el treball conjunt amb països amb qui la Generalitat té signats acords marc de cooperació, així com amb nacions sense estat que aspiren a la plena sobirania.

Diplomàcia pública:

- Reforçar el suport a la internacionalitat de les entitats catalanes amb l'objectiu d'augmentar la capacitat d'acció i influència de Catalunya al món i com a eina de participació catalana al món, lliure de possibles barreres institucionals.
- Potenciar la Marca Catalunya per presentar els punts forts de Catalunya.
- Potenciar la projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes en totes les seves modalitats a través de l'Institut Ramon Llull.
- Promoure la internacionalització de les indústries culturals catalanes.
- Fomentar la instal·lació a Catalunya d'instituts de cultura d'altres països, així com cooperar estretament amb els instituts de cultura ja presents impulsant projectes de co-creació i actuacions conjuntes.
- Fomentar la celebració d'esdeveniments internacionals a Catalunya i l'establiment de seus d'organitzacions internacionals al país.
- Donar suport a l'actuació internacional en xarxa de la societat civil catalana, identificant espais de col·laboració internacional i teixint complicitats en tots i cada un dels sectors (cultural, lingüístic, econòmic, esportiu...) en favor d'un procés cap a la plena independència de Catalunya en el marc de la Unió Europea.
- Definir i implementar programes de visitants internacionals adreçats a personalitats i generadors d'opinió estrangers, fomentar programes d'atracció de científics i investigadors perquè realitzin estades de recerca a Catalunya i optimitzar els programes d'intercanvi de joves estudiants o professionals, de manera que quan els seus protagonistes retornin al seu país d'origen puguin transmetre adequadament la realitat de Catalunya.

Comunitats Catalanes a l'Exterior (CCE):

- Continuar dedicant esforços a les polítiques juvenils i culturals dels casals catalans i incrementar-ne la partida pressupostaria per tal que aquests puguin gestionar millor les activitats culturals pròpies de manera directa i eficient i puguin dur a terme projectes de promoció i difusió de la llengua i cultura catalanes.
- Modificació de la Llei 18/1996 de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior per establir un marc regulador de la Catalunya Exterior més enllà de les relacions de la Generalitat amb les comunitats catalanes de l'exterior oficialment reconegudes.
- Elaboració d'un Pla Estratègic consensuat entre el Govern i les CCE pels propers anys (2013-2016).
- Identificar les CCE més estratègiques i amb més potencial i promoure-les com a centres actius de diplomàcia pública amb una intensificació del suport i de la coordinació amb el Govern mitjançant convenis de col·laboració.

- Utilitzar els coneixements, contactes i relacions dels membres de les CCE amb les institucions dels països d'acollida per tal de d'explicar el procés democràtic d'independència i combatre prejudicis.
- Potenciar les xarxes regionals de CCE per a una millor coordinació i eficàcia de les activitats de diplomàcia cultural.
- Creació d'un grup de treball interdepartamental, coordinat per la Conselleria d'Afers Exteriors, amb la participació d'un representant de cada departament i institució amb un paper rellevant en matèria de CCE i de ciutadania exterior, per tal de fer el seguiment de les diferents propostes del Consell de les Comunitats Catalanes de l'Exterior així com plantejar iniciatives i projectes conjunts per a millorar la relació del Govern de la Generalitat amb la Catalunya Exterior. (Cultura, Turisme, Universitats, Política Lingüística, Institut Ramon Llull, ACCIÓ,...).
- Dotar les CCE dels recursos i instruments necessaris per atendre la nova onada migratòria de joves i professionals catalans que surten del país a la recerca de millors oportunitats laborals i que es dirigeixen als Casals en busca d'assessorament i ajut.

La República que volem

L'era de la globalització ha comportat unes transformacions profundes en el funcionament de l'economia, la política, el coneixement i les relacions humanes que afecten des de l'àmbit local a l'àmbit mundial. Un país obert i dinàmic com Catalunya no ha quedat al marge d'aquestes transformacions i en els darrers anys ha viscut fenòmens com l'entrada al mercat únic europeu, la introducció de l'euro, l'arribada de nous catalans, la inestabilitat meteorològica derivada del canvi climàtic, una crisi financera internacional amb fortes repercussions socials o l'emigració de catalans a l'estranger. Tots aquests fenòmens tenen una clara dimensió internacional i Catalunya, com a comunitat autònoma, pràcticament no hi ha tingut res a dir.

En un món globalitzat els estats i les unions d'estats com la UE s'han erigit com els únics actors amb capacitat per participar en els processos mundials o continentals de presa de decisions i de defensar els seus interessos. Al mateix temps, les interdependències múltiples han contribuït a erosionar l'autogovern ja que pràcticament cap àmbit competencial no es pot exercir en plenitud sense tenir en compte la dimensió internacional. En aquest context, la única via per la qual Catalunya pot consolidar el seu autogovern i defensar amb veu pròpia els seus interessos i la seva visió d'Europa i del món és amb un estat propi.

Catalunya, com a territori de la Unió Europea des de 1986, ha consolidat una economia oberta, dinàmica i innovadora basada en la potència del sector exterior industrial, turístic, agrícola i cultural, així com en importants fluxos de població i de capitals. En aquest context, no tindria cap sentit que la República Catalana es quedés al marge de la Unió Europea. De fet, que Catalunya sigui un estat membre de ple dret de la Unió Europea és la millor garantia per mantenir intactes els vincles econòmics i comercials amb Espanya, però especialment els vincles personals i afectius existents entre la ciutadania catalana i la de molts territoris d'Espanya.

Per altra banda, la diplomàcia cultural i l'atenció a la diàspora són qüestions que han de romandre al centre de l'acció exterior del nou estat català, tal com fan els estats més avançats que atorguen a aquests temes una rellevància creixent.

Les Comunitats Catalanes a l'Exterior han de seguir rebent suport econòmic i polític per part del Govern de Catalunya per tal de garantir-ne la continuïtat i la viabilitat de les seves activitats de promoció i difusió de la llengua i la cultura catalana.

Una diàspora organitzada, ha de ser una eina fonamental a l'hora de teixir aliances amb governs i institucions d'altres estats aprofitant les seves connexions i accés a persones clau en la formació de polítiques dels països d'acollida. Així mateix, les comunitats han d'actuar d'intermediàries, amb un paper d'acompanyament, en favor de les empreses catalanes que pretenguin obrir nous mercats.

Les CCE seran centres d'ensenyament de la llengua catalana, amb tot el suport pedagògic i material de les institucions catalanes, per complementar i poder fer arribar a tots els descendents de catalans

i catalanòfils l'oportunitat d'aprendre la nostra llengua més enllà dels lectorats de català existents en algunes universitats i dels centres oficials que el Govern de Catalunya tingui establerts en diferents ciutats del món.

- Com a Estat independent, Catalunya sol·licitarà la immediata adhesió a les Nacions Unides i a la Unió Europea i es comprometrà a respectar i mantenir tots els compromisos i obligacions internacionals contrets per Espanya i que actualment estan en vigor a Catalunya. També s'integrarà en les principals organitzacions internacionals de les quals és actualment membre a través d'Espanya.
- Com a Estat membre de la Unió Europea, defensarem un model d'Europa federal, especialment en els àmbits de la fiscalitat, la política exterior i la defensa.
- La República Catalana transformarà les actuals Delegacions en Ambaixades i establirà els convenis necessaris amb el Servei Europeu d'Acció Exterior per garantir la representació dels interessos catalans i l'assistència consular als ciutadans de Catalunya allà on no arribi la representació directa.
- En l'àmbit de la defensa, la República Catalana s'acollirà als plantejaments de la política europea de seguretat i defensa, assumint tots els compromisos i obligacions internacionals que se'n derivin, especialment en relació amb l'Aliança Atlàntica. En qualsevol cas, i en un marc global d'una creixent desmilitarització, la República Catalana no constituirà un exèrcit propi sinó que assumirà el cost de la seva pròpia defensa i de les missions de pau on participi a través de convenis amb les forces armades d'altres països, prioritàriament d'Espanya.
- Com a Estat membre de la Unió Europea, Catalunya s'implicarà i aportarà la seva experiència en missions de pau i impulsarà la resolució pacífica de conflictes, el foment de la democràcia, la defensa dels Drets Humans i de la igualtat home-dona.
- La República Catalana teixirà una nova xarxa de relacions amb països mitjans i petits econòmicament i ambientalment eficients, tecnològicament innovadors i socialment avançats per arrossegar conjuntament Europa cap una economia productiva sostenible, financerament estable i socialment justa que eviti situacions d'inestabilitat econòmica provocada per l'especulació dels mercats financers.
- Catalunya participarà en les cimeres iberoamericanes i, com a Estat independent, reforçarà les seves relacions amb els països de l'Amèrica Llatina, que estan vivint una etapa d'expansió, des d'una posició d'igualtat.

LA CIUTADANIA CATALANA A L'EXTERIOR

L'autonomia que tenim

La presència catalana a l'exterior es pot abordar des de dues perspectives; a nivell individual, la dels ciutadans i ciutadanes que, disposant de nacionalitat espanyola, resideixen a l'exterior i tenen com a lloc d'adscripció un municipi de Catalunya, i a nivell associatiu, la de les entitats socioculturals constituïdes arreu del món d'ençà 1840.

Respecte la primera, i segons dades oficials, gairebé hi ha 160.000 persones que compleixen els requisits esmentats i resideixen a l'exterior (sense tenir en compte les que ho fan en l'àmbit del territori espanyol, xifrats aproximadament en uns 400.000). Entre aquestes persones podem observar diversos perfils; catalans exiliats del 39, migrants econòmics de les dècades dels 60 i 70, professionals de sectors globalitzats, acadèmics en centres de referència a l'exterior, cooperants, i els més recents, producte de la crisi econòmica que pateix el país des de 2008, que tenen com a principal característica un alt nivell de formació tant professional o acadèmica i que suposen una significativa fuga de capital humà. Aquest darrer col·lectiu està xifrat en aproximadament 30.000 persones els darrers 3 anys.

Pel que fa la nivell associatiu, que esdevé a més un tret diferencial de la societat civil catalana, a l'actualitat hi ha 126 comunitats catalanes a l'exterior oficialment reconegudes pel Govern de la

Generalitat, distribuïdes a 41 països arreu del món. El seu perfil respon a persones emigrades d'acord amb les conceptualitzacions esmentades en el punt anterior, però també hi ha una àmplia participació de segones i terceres generacions, sobretot al continent americà, que destacant per la seva completa integració social i per la transnacionalitat de la seva identitat sociocultural.

Tot això comporta que Catalunya tingui, a manca de representacions oficials que abastin aquells indrets d'especial interès nacional, una potencialitat molt significativa per promocionar i difondre aquells aspectes de la nostra història, cultura, llengua, economia, empresa, etc. que permeten posicionar-nos com a un actor amb participació activa en la comunitat internacional, tal com fan altres estats amb les seves comunitat de nacionals residents a l'exterior.

La transició que farem

Fins que no es disposi d'una estructura amb competència plena en l'acció exterior, cal desenvolupar unes eines i mecanismes per difondre la realitat catalana al món. En aquest sentit, les principals accions han de ser:

- Dins la Conselleria d'Afers Exteriors, hi ha d'haver una àrea específica amb rang (direcció general) i capacitat eficaç i eficient d'actuació (Agència) dedicada a la ciutadania catalana de l'exterior, competent en els nivells individual i associatiu; aquesta estructura es podria fer amb els recursos disponibles actualment.
- Elaborar un cens oficial de catalanes i catalans a l'exterior, gestionat per l'Idescat.
- Integrar les competències de promoció del retorn en aquest òrgan d'acció exterior.
- Aprovar una nova llei de la Catalunya exterior que contempli tots els aspectes referits a aquesta presència catalana arreu del món.
- Identificar les capacitats de promoció i difusió de les entitats socioculturals catalanes d'arreu del món, per zones geogràfiques, en base als avantatges comparatius que disposi cada zona. Posteriorment, elaborar plans de treball específics per zones geogràfiques (després de la identificació), i establir un marc de relacions plurianual amb les entitats.

La República que volem

Un Estat propi permetria:

- Poder establir mecanismes de relació amb altres estats a nivell de diplomàcia cultural.
- Participar en esdeveniments culturals "en l'àmbit dels estats", per a la promoció cultural que potenciï els sectors econòmics d'aquest àmbit i a la projecció del sector català.
- Identificar la presència catalana al món a nivell individual, poden donar suport tant en casos de possibles retorns (per exemple de professionals o acadèmics que reverteixen el seu coneixement al país), com situacions de necessitat o precarietat socials de residents a l'exterior.
- Poder planificar accions, amb les entitats catalanes de l'exterior, de difusió cultural en aquells indrets on no hi hagi presència oficial.

EL CATALÀ, LLENGUA OFICIAL DE LA UNIÓ EUROPEA

L'autonomia que tenim

L'Estat espanyol s'ha negat reiteradament a sol·licitar l'oficialitat de la llengua catalana a la Unió Europea i la seva presència als organismes internacionals malgrat que en el mateix Estatut d'Autonomia (2006) s'estableix que *"La Generalitat i l'Estat han d'emprendre les accions necessàries per al reconeixement de l'oficialitat del català a la Unió Europea i la presència i la utilització del català en els organismes internacionals i en els tractats internacionals de contingut cultural o lingüístic"*. Tot i aquests mandats legals, tots els Governos espanyols han incomplert

sistemàticament i voluntària aquests compromisos legislatius emparant-se en una falsa impossibilitat de dur-los a terme.

El català no és llengua oficial de l'Estat, i aquest fet en condiciona el reconeixement a Europa com a llengua de treball. Les llengües europees oficials de la Unió Europea han de ser oficials en una part o en la totalitat del territori estatal –com passa en determinats estats–; per tant, no hi ha cap impediment legal perquè la no-oficialitat del català a tot el territori estatal impedeixi que sigui una llengua de treball de ple dret a les institucions europees. A més, les constants incorporacions de nous estats membres a la Unió Europea exigeixen modificacions en la legislació sobre les llengües de treball de les institucions europees.

Aquest és també el cas de l'occità, llengua pròpia de la Val d'Aran i oficial a tot Catalunya, que també és víctima d'aquesta manca de reconeixement oficial.

En l'actualitat, el català té presència de ple dret a tots els organismes internacionals dels quals Andorra n'és membre, com és el cas de les Nacions Unides. En canvi, en tots els organismes internacionals dels quals Espanya n'és present i Andorra no, el català no hi té reconeguda la presència de ple dret.

La transició que farem

Malgrat les reiterades negatives de l'Estat espanyol, cal seguir treballant per aconseguir que el català sigui reconegut com a llengua oficial de la Unió Europea i de ple dret als organismes internacionals.

- Instar al Parlament Europeu la inclusió del català com a llengua oficial de la Unió Europea.
- Seguir cooperant amb Andorra perquè a través de la seva participació en organitzacions internacionals s'aconsegueixi el reconeixement internacional de la llengua catalana, al mateix nivell que les llengües pròpies dels estats membres.
- Fomentar el coneixement de la nostra llengua a l'estranger a través de la tasca que ja fa anys que duen a terme l'Institut Ramon Llull i els casals catalans a l'exterior.

La República que volem

En una Unió Europea construïda a partir dels estats, la via principal perquè una llengua esdevingui oficial és que ho sol·liciti un estat. La constitució de la República Catalana serà el factor definitiu per a l'oficialitat de la llengua catalana a la Unió Europea i als organismes internacionals.

- Sol·licitar, com a estat membre, la inclusió del català com a llengua oficial de la Unió Europea.
- Signar la carta Europea de les Llengües Minoritàries o Regionals i assumir-ne com a propis els principis que la inspiren, des del primer moment.
- Sol·licitar la inclusió del català als organismes internacionals on la República Catalana en sigui membre.
- Sol·licitar la inclusió de l'occità com a llengua de treball de la Unió Europea.

L'INTERNACIONALITZACIÓ DE LA CULTURA CATALANA

L'autonomia que tenim

Una nació, si vol ser també un estat ha de ser capaç de desenvolupar una política cultural que faci possible que s'expliqui al món. La diplomàcia cultural ha de ser un dels eixos de la nova cultura catalana.

Cal enfortir la internacionalització de la creació i la indústria cultural del nostre país. La indústria cultural catalana necessita sentir-se forta no només en un mercat interior sinó també a la resta

d'Europa. En un món global i globalitzat, la nostra cultura té l'oportunitat de ser coneguda i compartida arreu. La nostra veu, la nostra llengua, la nostra literatura, el nostre cinema, en definitiva, la nostra cultura ha d'arribar a cada racó del món i això avui és possible a través de les noves tecnologies. La cultura del nostre país ha d'estar en cada xarxa social, els creadors i les indústries culturals han de tenir potents plataformes 2.0 i, sobretot, la digitalització de les obres més rellevants de la nostra literatura.

La transició que farem

L'Institut Ramon Llull és l'organisme encarregat de la projecció internacional de la llengua catalana i la cultura que s'hi expressa. Entre les seves tasques hi ha l'ajut a la traducció d'obres escrites en llengua catalana a altres idiomes i la contribució a la projecció dels artistes dels nostres territoris a l'exterior. A banda de la participació en festivals i esdeveniments internacionals, l'Institut Ramon Llull col·labora en els desplaçaments d'artistes que són convidats a actuar fora dels territoris de parla catalana. La tercera gran àrea de l'Institut Ramon Llull es dedica a l'ensenyament de la llengua i la cultura catalanes a les universitats de fora de l'àmbit lingüístic.

- Consolidar la Fundació Ramon Llull i posicionar-la, com a màxima institució dels territoris de parla catalana, en esdeveniments claus del món cultural.
- Consolidar la presència d'un pavelló català a la Biennal d'Art de Venècia.
- Seguir treballant per aconseguir un paper clau, com a convidats d'honor o bé organitzant focus de programació catalana, en festivals d'arreu del món, sempre amb la voluntat de situar la nostra cultura al més alt nivell internacional.
- Continuar promovent l'obra dels creadors catalans arreu del món

La República que volem

La cultura catalana té prou força creadora i una potent indústria cultural que es fàcilment exportable internacionalment per tal que el món conegui la nostra identitat. La diplomàcia cultural ha d'esdevenir un dels pilars fonamentals en la construcció de la República Catalana.

- Exercir la diplomàcia cultural mitjançant la projecció exterior de la cultura a través de l'Institut Ramon Llull com a eina bàsica de la *soft-diplomacy*.
- Sol·licitar l'ingrés a la UNESCO i encarregar-se de l'aplicació dels tractats i convencions internacionals en matèria de cultura.

RECONeixEMENT INTERNACIONAL DE LES SELECCIONS ESPORTIVES CATALANES

L'autonomia que tenim

L'esport és una targeta de presentació immillorable per a portar Catalunya al món, tant a través dels nostres esportistes i clubs, com a través de la participació de les nostres seleccions esportives en competicions oficials o amistoses.

Les federacions esportives catalanes, com a entitats privades que són, tenen dret a afiliar-se a totes aquelles organitzacions esportives internacionals que les acceptin lliurement. Les nostres federacions i els nostres esportistes tenen dret a decidir on competeixin i quina bandera volen representar. El mateix dret que tenen els estats reconeguts i molts altres països esportius que no són estats, des d'Escòcia a Puerto Rico, des de les Fèrøe a Macao.

La transició que farem

El camí del reconeixement oficial de les nostres seleccions ha de seguir endavant. En el camí cap a la independència, cal donar suport logístic, legal i institucional a les federacions esportives catalanes per a la seva afiliació internacional.

Des del govern, Esquerra Republicana vam donar suport institucional a les federacions catalanes per que fessin el pas. Des de l'any 2003 fins ara, hem passat de tenir 1 esport amb reconeixement internacional a tenir-ne prop de 20. Hem aconseguit demostrar que el reconeixement oficial de les nostres seleccions esportives no era una utopia, com abans se'ns havia volgut fer creure. En aquests darrers anys, hem aconseguit que la Federació Catalana de Patinatge hagi estat membre de la FIRS, competint oficialment en el mundial B que va tenir lloc a Macau, i que actualment sigui membre de ple dret de confederació americana.

La Federació Catalana de Bitlles i Bowling ha aconseguit l'ingrés en la seva internacional, establint el primer precedent estable d'admissió en una federació reconeguda pel CIO, un cas que ha superat l'intent espanyol d'expulsar-la, amb una sentència favorable del Tribunal d'Arbitratge Esportiu (TAS) de Laussane que estableix un precedent importantíssim, de primacia de la regulació esportiva per sobre de la regulació estatal.

- Continuar donant suport legal i institucional a les federacions esportives catalanes per a la seva afiliació internacional.
- Promoció de lligues professionals al marge de les competicions espanyoles.
- Pla específic de millora del nivell esportiu per a les modalitats amb reconeixement internacional.

La República que volem

La normalització plena de l'afiliació de les federacions catalanes a les federacions internacionals només serà possible en el marc d'una República Catalana. La participació de les seleccions catalanes en competicions internacionals oficials, és a dir, la normalització i desenvolupament de l'esport d'elit i professional, només serà plenament possible en el marc d'un estat propi.

- Instar a les federacions esportives internacionals al reconeixement de les seleccions esportives catalanes.
- Crear el Comitè Olímpic Català en l'àmbit organitzatiu de l'esport de Catalunya.
- Establir, conjuntament amb les federacions esportives, un pla específic d'excel·lència esportiva per a les seleccions catalanes que han de competir internacionalment representant l'esport català.
- Sol·licitar el reconeixement per part del Comitè Olímpic Internacional del Comitè Olímpic Català.

POLÍTICA AGRÀRIA COMUNA

L'autonomia que tenim

La singularitat de la nostra agricultura es veu amenaçada pels efectes globalitzadors de les institucions espanyoles i comunitàries. Un exemple n'és la concentració dels recursos de la PAC en una petita minoria de grans productors. Cal reconduir el desequilibri que suposa a l'Estat espanyol que el 6% dels perceptors d'ajuts directes de la PAC s'emportin el 50% dels recursos de la política de preus i mercats de la UE.

L'agricultura catalana (i el conjunt de la indústria agroalimentària en general) és molt potent, tecnificada i diversificada, i té vocació exportadora. El sector agrari català té visió de futur i no quedar-se més temps despenjat de la política agrària de la Unió Europea.

La transició que farem

Cal tenir en compte que, avui dia, les competències en matèria agrària estan transferides a les CCAA. És per això que cal habilitar els mecanismes necessaris per que Catalunya disposi d'una representació amb veu i vot a les institucions europees per participar en totes les decisions i accions que tenen a veure amb la PAC pel que fa a agricultura, ramaderia, pesca i indústria agroalimentària.

- Instar que Catalunya estigui representada amb veu i vot en matèria d'Agricultura a la Unió Europea.

La República que volem

La Política Agrària Comuna (PAC) celebra aquest 2012 els seus 50 anys, en ple procés de redefinició de cares als propers anys, amb un nou acord que tindrà vigència a partir de 2014. La presència de la República Catalana en el nou escenari és cabdal pel sector primari del nostre país, i cal que canviï la situació actual on Catalunya rep el 6% dels fons assignats a l'estat espanyol tot i representar el 19% de la producció agrària de l'estat.

- Esdevenir membre de ple dret a les institucions europees per participar de la Política Agrària Comuna.

SEGURETAT I DEFENSA

L'autonomia que tenim

Actualment, el paper de Catalunya en la definició del model de defensa de l'Estat espanyol és inexistent. La defensa i la seguretat internacional són competències exclusives de l'Estat. Els estats de la Unió Europea desenvolupen les seves relacions internacionals en matèria de seguretat fonamentalment partir de tres àmbits: Organització per a la Seguretat i la Cooperació a Europa (OSCE), Política Comú de Seguretat i Defensa (PCSD) i l'Organització del Tractat Atlàntic Nord (OTAN).

Microestats a banda, hi ha dos països de referència internacional sense exèrcit, Costa Rica i Islàndia, ambdós amb tractats de cooperació i protecció per part dels USA i de l'OTAN.

La transició que farem

La integració en alguns dels organismes o estratègies de defensa internacional vindrà condicionada pels mateixos objectius de projecció exterior i relacions internacionals. Així, bona part d'aquesta política depèn de la integració de Catalunya a la UE amb la incorporació al model de defensa europeu basats en la Política Comú de Seguretat i Defensa (PCSD).

La República que volem

Catalunya s'ha d'integrar en el sistema de seguretat i defensa de la Unió Europea per afrontar els reptes que tindrà com a nou estat i per acomplir els requeriments internacionals de col·laboració. Un dels principals reptes de la seguretat de Catalunya serà el control de la única frontera oberta amb països fora de la UE que és el front marítim i les aigües sota jurisdicció catalana, el seu control i vigilància serà una de les tasques que haurà de garantir la nova República.

La pertinença al sistema de defensa i la col·laboració internacional en el marc de la UE ha de tenir una clara orientació de foment del diàleg i de política de desarmament global. L'esforç en despesa per a defensa ha de venir determinat i limitat per la ciutadania, amb la seva incorporació a la constitució i que ha d'anar equilibrat amb la despesa en cooperació i desenvolupament.

- El paper de Catalunya al món ha de ser l'exportació de la tradició pacifista, essent part activa en la intermediació en els conflictes i d'aval dels processos de pau.
- Catalunya ha de fer seus el conjunt de tractats internacionals contra la proliferació d'armes i el respecte a la legalitat internacional.

COOPERACIÓ, PAU I SOLIDARITAT INTERNACIONAL

L'autonomia que tenim

Una cooperació desapareguda en un context de reducció del compromís

A tres anys d'arribar al 2015, els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni (ODM) fixats l'any 2000 són lluny de fer-se realitat. Arreu del món 1.300 milions de persones viuen en situació de pobresa extrema, i gairebé 1.000 milions passen gana i no tenen accés a l'aigua potable i a d'altres serveis bàsics com la salut o l'educació. La crisi financera global i el seu impacte als països de l'OCDE en general i de la Unió Europea en particular han afectat greument els compromisos de finançament del desenvolupament adoptats a la cimera de Monterrey l'any 2005. La fita de la Unió Europea d'esmerçar el 0,7% d'Ajuda Oficial al Desenvolupament l'any 2015 esdevé impossible. De fet, avui només 5 països (Suècia, Noruega, Luxemburg, Dinamarca i Holanda) superen aquest percentatge, quan la immensa majoria han disminuït les seves aportacions. I pel que fa a la qualitat de l'ajuda, la pèrdua de pes dels donants del Comitè d'Ajuda al Desenvolupament en benefici dels països emergents i dels actors privats amb interessos que vinculen l'ajuda a beneficis econòmics, comercials o geoestratègics fan inviable l'aplicació de la Declaració de París sobre l'eficàcia de l'ajuda.

A Catalunya, durant la darrera legislatura s'ha desballestat la política pública de cooperació al desenvolupament. La retallada d'un 70% d'Ajuda Oficial al Desenvolupament de la Generalitat de Catalunya durant els darrers 2 anys i l'acomiadament del 50% de la plantilla de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD) ha noquejat el principal organisme executor i gestor de la cooperació catalana. Els documents de planificació, les estratègies geogràfiques i les directrius transversals aprovats amb el consens i la participació dels diferents actors el 2010 no s'han modificat, però tampoc s'han desplegat. I en un moment especialment sensible, on el discurs populista de "primer els de casa" ha afectat el suport de l'opinió publicada al món de la cooperació, l'educació per al desenvolupament s'ha vist relegada a la mínima expressió. Avui podem dir que la cooperació pública catalana està desapareguda.

Els que han patit més aquesta situació han estat els socis locals del sud dels diferents actors de la cooperació catalana, i les ONGD en particular. Bona part dels compromisos adquirits no s'han acomplert, i els impagaments de les subvencions han llastat la capacitat de les entitats que han hagut d'avançar recursos propis o endeutar-se per executar els projectes i programes planificats i aprovats. El deute de 10 milions a les ONGD catalanes ha provocat que moltes d'elles hagin aturat els seus projectes, acomiadat els seus treballadors o abaixant la persiana. Aquesta situació, agreujada per la incapacitat del Govern a l'hora de dialogar i generar complicitats, ha creat un profund malestar en el sector de la cooperació, com ho demostren els nombrosos episodis de denúncies públiques, manifestacions i accions de protesta realitzades.

Pel que fa a la pau i els drets humans, el fenomen de la privatització de la guerra, l'enquistament dels conflictes armats, l'escalada nuclear i la militarització de l'ajuda humanitària han agreujat molt la situació d'inseguretat humana arreu del planeta. A diferència de la resta de sectors, la despesa militar mundial no ha deixat d'augmentar durant els darrers 14 anys. Avui més de 500.000 persones moren cada any al món a causa de la violència armada.

A Catalunya, la desaparició de l'Oficina de Pau i Drets Humans de la Generalitat de Catalunya, l'intent d'eliminar el Consell Català de Foment de la Pau a través de la Llei Òmnibus –aturat *in extremis*– i les retallades a l'Institut Català Internacional de la Pau han reduït a la mínima expressió el que fou una arquitectura pionera en matèria de foment de la pau al sud d'Europa.

Una política pública de transició: defensem al món allò que volem per Catalunya

És evident que, en l'arena internacional, una Catalunya que vulgui ser reconeguda com un actor responsable de ple dret ha de predicar amb l'exemple. En aquest sentit, és clau reactivar el compromís solidari de Catalunya amb els reptes globals de desenvolupament, pau i drets humans. I això passa, en primer lloc, per recuperar el segell de la cooperació catalana com a actor estratègic i de qualitat que es compromet amb la comunitat internacional activament.

Cal recuperar el diàleg i l'acord amb els principals actors catalans de cooperació, i la primera mesura per fer-ho possible és obrir un debat dins del Consell de Cooperació, perquè aquest organisme pugui debatre, entre d'altres el manifest "En defensa d'una política pública catalana de cooperació per la pau, els drets humans i el desenvolupament" impulsada per la Confederació Catalana d'ONG per la Pau els Drets Humans i el Desenvolupament. Des d'Esquerra els assumim íntegrament. Per altra banda, ens fem nostres les "propostes per al foment de la cultura de pau, el desarmament i la resolució de conflictes" que la Fundació per la Pau ha presentat demanant compromís amb la política pública de foment de la pau.

Per altra banda, a través de l'educació per al desenvolupament cal tombar aquesta idea de "primer els de casa" que segmenta la solidaritat a casa nostra en funció de la proximitat geogràfica i emocional, i reflexionar amb tots els actors sobre les prioritats que ha d'encarar la cooperació catalana durant el procés de transició cap a l'Estat propi.

Per encarar aquests dos reptes cal, en primer lloc dotar de contingut polític aquesta solidaritat. Aquesta solidaritat. Sens dubte és important el nombre de recursos que destinem, però encara ho és més centrar-nos en el què fem i en el com ho fem: acomplint els compromisos adquirits fins a l'últim cèntim, fent seguiment i anàlisi dels resultats, etc.. I acordant entre tots quin és el missatge que donem. Però perquè aquest missatge tingui sentit, ha de ser coherent amb els valors que defensem, i per això cal bastir un model de cooperació que defensi el dret a decidir de les persones i dels pobles, contribuint a l'ampliació de capacitats llibertats i oportunitats. Una cooperació que porti valor afegit, no quantitatiu, sinó qualitatiu.

La transició que farem

Durant el procés que ens ha de conduir a l'Estat propi és probable que durant un període indeterminat de temps no disposem dels recursos que generem i, per tant, tampoc puguem decidir l'orientació de la nostra solidaritat. Per superar aquesta dificultat caldrà concentrar els nostres esforços en orientar políticament la nostra cooperació perquè aquesta tingui més sentit.

Compromisos

- Replantejament de la política de cooperació en temps de crisi per fer-la més coherent i efectiva, de manera consensuada i acordada amb tots els actors, en el marc del Consell de Cooperació de la Generalitat de Catalunya.
- Fer de les ONG catalanes el principal actor executor de la política de cooperació per difondre el valors de solidaritat: defensem al món allò que defensem a Catalunya.
- Fer de la cooperació catalana una eina de solidaritat i enfortiment de les sobiranes arreu del món, en coherència amb el procés català d'autodeterminació.

Propostes concretes:

6. Marc normatiu

- Proposarem l'aprovació d'un Pacte Nacional per la Cooperació i la Solidaritat amb tots els actors: la Generalitat, les ONGD, les Universitats, els ens locals i associacions municipalistes, els sindicats, les associacions empresarials, les entitats juvenils, les forces polítiques, etc. que posi en valor la política pública construïda els darrers anys i en doni continuïtat a través del consens social.
- Proposarem l'elaboració i aprovació d'un Pla Director adaptat a la situació actual, concentrant geogràfica i sectorialment i simplificant les modalitats d'execució.
- Mantindrem els objectius transversals de promoció dels drets humans, la governança democràtica i l'enfortiment del teixit social, l'equitat entre els homes i les dones, i la sostenibilitat del desenvolupament. Desplegarem les directrius ja aprovades.

- Prioritzarem la coherència de polítiques perquè esdevingui fil conductor, i vetllarem per la seva aplicació a tots els departaments.
- Proposarem un model de cooperació que acompanyi i enforteixi els processos d'ampliació de sobirania, en coherència amb el procés català d'autodeterminació.

7. Estructura organitzativa

- Unificarem a l'ACCD l'estructura política i d'execució de la cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya, depenent de la Direcció General de Cooperació al Desenvolupament, i reactivarem els mecanismes de coordinació dels departaments.
- Reorganitzarem l'ACCD perquè torni a ser un referent per a la cooperació catalana d'acord amb els principis de qualitat, transparència, i eficàcia. Reforçarem les funcions de planificació, avaluació i tractament de dades i donarem a conèixer les bones pràctiques realitzades. Reactivarem la política de comunicació i recuperarem el lideratge de l'ACCD

8. Finançament i distribució de recursos

- El primer que farem quan disposem de pressupost és rescabalar dels deutes adquirits per l'ACCD a les ONGD i resta d'actors creditors
- Acordarem un nou escenari econòmic amb tots els actors que mantingui recursos estables i previsibles de finançament, basat l'esforç percentual amb l'horitzó del 0,7%.
- Concentrarem l'esforç financer mitjançant la modalitat de suport a les ONGD i d'altres actors de la cooperació catalana mitjançant convocatòries públiques.
- Estudiarem unificar esforços amb d'altres administracions per desplegar polítiques públiques de cooperació al desenvolupament alineades amb les de la cooperació catalana.

9. Accions específiques per aquest període

- ONGD, Federació i Coordinadores:
 - Recuperarem les convocatòries d'ajudes a projectes i programes de cooperació al desenvolupament executades per ONGD seguint les prioritats de la política pública.
 - Mantindrem un diàleg obert i constant amb la Taula Catalana d'ONG per a l'obtenció del consens que requereix la política pública de cooperació al desenvolupament.
 - Incentivarem la participació a les ONG catalanes per enfortir la seva base social.
- Ens locals:
 - Treballarem amb el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament per ajuntar esforços i millorar la eficàcia i la coherència de la cooperació pública catalana.
 - Col·laborarem amb els ens locals en l'àmbit de la sensibilització i el codesenvolupament.
- Educació en el desenvolupament i sensibilització:
 - Elaborarem una estratègia d'educació per al desenvolupament de manera consensuada i treballarem amb la comunitat educativa, les ONG i el departament d'educació per desplegar-la.
 - Elaborarem campanyes d'informació i sensibilització per fomentar el compromís de la ciutadania amb la solidaritat, el desenvolupament i la cultura de la pau.
- Comerç just, consum responsable i finançament ètic:

- Impulsarem clàusules ètiques, socials, d'equitat entre homes i dones i mediambientals als plecs de condicions de compra de béns i serveis dels contractes de la Generalitat i impulsarem la Xarxa de Compra Pública Ètica.
- Introduïrem productes de proximitat i de comerç just als edificis i organismes de la Generalitat
- Fomentarem els instruments de Banca ètica, modificant el sistema de *cash pulling* de la Generalitat fent possible que organismes de la Generalitat com l'ACCD hi puguin treballar.
- Foment de la Pau:
 - Impulsarem el Consell Català de Foment de la Pau i desmilitaritzarem les activitats civils i de lleure com les festes majors, les fires d'ensenyament o els salons de la infància.
 - Proposarem a l'Institut Català Internacional de la Pau concentrar esforços en la promoció de la cultura de pau i la internacionalització del compromís de Catalunya amb la pau.
- Acció Humanitària i d'Emergència:
 - Proveïrem l'ACCD dels mecanismes per donar resposta a les emergències humanitàries.
 - Promourem acords amb ONGD i organismes multilaterals per a crisis de llarga durada.
- Solidaritat internacional i Codesenvolupament:
 - Proposarem que, entre les zones geogràfiques prioritàries de la cooperació catalana, es mantingui el compromís amb el Sàhara Occidental, Colòmbia i Palestina.
 - Reforçarem el codesenvolupament amb els països d'origen dels nous catalans i catalanes arribats de la immigració, en especial d'Amèrica del Sud i del continent africà.

La República que volem

Una República Catalana compromesa i activa en la defensa d'un altre món possible

Un cop Catalunya disposi de tots els seus recursos econòmics ha de posar-se a l'avantguarda de la comunitat internacional per al desenvolupament i ha de ser un actor estratègic per a la promoció de la pau i la resolució pacífica i democràtica dels conflictes. Això passa per un progressiu augment del volum de recursos destinats a l'Ajuda Oficial al Desenvolupament fins assolir el 0,7% un cop s'hagi estabilitzat l'economia del nou Estat, en un termini raonable.

El fet de no tenir un passat d'antiga metròpoli colonial i no arrossegar els vicis d'altres cooperacions estatals més consolidades, ha de permetre a la República catalana avançar de manera més ràpida i decidida a l'hora d'aplicar l'agenda d'acció sobre l'eficàcia de l'ajuda, potenciant la cooperació delegada a través de la Unió Europea i concentrar-se sectorialment a partir de la divisió del treball de manera coordinada amb la resta d'actors internacionals. De la mateixa manera, Catalunya s'haurà de guiar pel principi de coherència de polítiques vetllant perquè una mà no desfaci el que l'altra ha construït a través de les seves polítiques comercials, industrials, mediambientals o de qualsevol altre tipus que impactin negativament el desenvolupament i equitat social de tercers països.

Pel que fa a polítiques de foment de la pau, la República Catalana no crearà cap exèrcit com els de la resta de països del seu entorn, sinó que contribuirà a construir un paradigma de seguretat humana més global i multidimensional que la simple defensa militar. De la mateixa manera, la República catalana no hauria de formar part de cap estructura militar supranacional com l'OTAN, i treballarà fermament per el desarmament a nivell global.

Compromisos

1. Crearem d'un Ministeri de Cooperació al Desenvolupament com ja han fet diversos països del Nord d'Europa, singularitzant les polítiques de cooperació de les d'afers exteriors.
 2. Aprovarem una nova llei catalana de cooperació al desenvolupament, una llei de foment de la pau i una llei de protecció dels drets humans. Fer de la política de cooperació, pau i drets humans un dels senyals distintius internacionals de la República catalana
- Cooperació:
 - Augmentarem la cooperació bilateral amb altres agents del Sud, preferentment del sector públic institucional. De la mateixa manera que despleguem polítiques públiques per a garantir inclusió i desenvolupament a Catalunya, creiem fermament en que cal acompanyar als països del sud el desplegament de polítiques públiques.
 - Mantindrem la cooperació a iniciativa de les ONGD i d'altres actors no governamentals. L'enfortiment de la societat civil i dels contrapoders democràtics és un element fonamental per enfortir la governança democràtica als països del sud.
 - Multilateralisme actiu:
 - Signarem acords de col·laboració amb organismes multilaterals de desenvolupament i participarem en el debat sobre el nou multilateralisme potenciant una reforma en profunditat d'aquests instruments i una major democratització del sistema de Nacions Unides
 - Deute extern
 - Un cop determinat quina part del deute extern de l'estat espanyol assumim, farem una auditoria social d'aquest deute i anul·larem el deute extern il·legítim dels països empobrits